

Giới thiệu Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen

Truyện Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen xoay quanh nhân vật Lý Nhã Thư có học vấn rất cao nhưng thân thế gia đình thì vẫn còn là một điều bí ẩn chưa ai biết được. Cô học trường đại học Angel chuyên môn ngoại ngữ luôn đạt thứ hạng thứ nhất.

Bên cạnh học giỏi cô còn có võ nghệ điêu luyện từ nhỏ, bề ngoài có vẻ lạnh nhạt nhưng thật ra cô rất mềm mỏng quan tâm đến mọi người

Cha của cô là Lý Minh Phong luôn luôn tìm tòi ra những loại ám khí đặc biệt nguy hiểm nhưng chỉ có cô là sử dụng thành thạo. Để hiểu rõ thêm mời các bạn đọc truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ads Đại học Angel

- Ê, người đẹp kia mà. -ns1 vô vô vai ns2
- Đâu, đâu. -ns2 ngó đông ngó tây
- Kia kia. -ns1 xoay ns2 về hướng một nhân ảnh thướt tha
- Ô ô, tao thấy rồi. Nhỏ đẹp wá. -ns2 ngơ ngẩn
-- ns1 lẳng lẳng không nói gì, bắt hồn ns2 nhét lại dzô xác
- Haiz, ước gì nhỏ này là bồ tao. -ns2 tiếp tục mơ màng
- Tỉnh lại đi. -ns1 cốc đầu ns2
- Ui da, mà làm gì dzậy. -ns2 ôm đầu xuýt xoa
- Mà chưa nghe wa "thành tích" của đám người muốn "cưa" nhỏ hả
- Thành tích gì. -ns2 ngơ ngác như cá thác lác ==))
- Haiz, mà đúng là hông biết thiệt rồi. Nghe nè, tao nghe nói ai của nhỏ đều nằm viện hết. Nhẹ thì 1 tuần nặng thì mấy tháng trời đó.
- Wow, fan nhỏ dzữ dzậy hả.
- Đâu phải fan. Nhỏ tự "động thủ" mà.
- Xời, mà nhìn coi, tướng nhỏ dzậy thì sao mà đánh người được. -ns2 nhún nhún vai
- Mà hông tin thôi. -ns1 thờ dài

Người mà 2 tên ns1 và ns2 đang nói tới chính là Lý Nhã Thư. 1 cô gái xinh đẹp, tài giỏi. Thân hình cao gầy, mái tóc dài đen mượt, gương mặt trái xoan, đôi mắt to tròn đen láy, cái mũi nhỏ nhỏ, đôi môi đỏ mọng làm tôn lên làn da trắng như tuyết của cô. Nhìn từ xa trong cô như tiên nữ giáng trần. Với thành tích luôn đứng đầu trường, cô luôn được thầy cô yêu quý. Tuy nhiên....

- Mà nhất wá, coi tao nè. -ns2 tự tin sải bước

ns2 1 tay vuốt tóc, 1 tay vịn vai nhân ảnh đó, miệng cười toe toét:

- Chào em.

Nhân ảnh đó xoay lại, mỉm cười:

- Chào anh, có chuyện gì sao???

Giọng nói ngọt ngào + nụ cười với lực sát thương cực cao, ns2 chống đỡ không nổi ngã lộn ra đất, máu mũi chảy ròng ròng.

- Viêm gia bắt đầu hành động rồi. Bên ấy muốn chiếm chiếc vòng cổ mà nhà mình mới tìm được ở làng Liên Hoa - mẹ cô cười

- Xi, có cái vòng cũ rách mà phải giành sao. -cô bữu môi
 - Đừng coi thường nó, chiếc vòng đó là vòng thiêng ở làng đó. Nghe nói nó có một sức mạnh bí ẩn rất lớn.
 - Rồi sao, mẹ định kêu con bảo vệ cái vòng cũ rách đó sao.
 - Ủ, mẹ không tin tưởng giao cho những người trong bang mình nên chỉ có thể giao cho con thôi. Huống chi con là người giỏi nhất trong bang mình.
 - Haiz, con biết rồi. Chừng nào.
 - Mai. -mẹ cô cười cười
 - Ừm, mẹ dzô xin phép dzùm con nha. Mẹ đừng có kêu cái đám người trong bang mình nữa. Dzô xin phép mẹ biết đám người đó nói gì hông.
 - Nói gì. -mẹ cô cười cười
 - Mấy người đó nói là: "Hôm nay tiểu thư đi làm nhiệm vụ của bang Hắc Long, sẽ không đi học." Rồi xoay người đi về. Mẹ nghĩ coi, mấy người đó muốn quảng cáo nhà mình là xã hội đen à.
 - Hahahaha, kệ mấy người đó đi con gái iu. Càng nhiều người biết càng tốt, cho khỏi ai đụng dzô con gái iu của papa. -ba cô ôm cô
 - Xê ra lão già. Vậy đi. Con về phòng. Mai mẹ nhớ xin phép dzùm con. Pa thì chọn ra vài người tin tưởng được để đi chung với con.
 - Được. Con nhớ ngủ sớm, ngày mai tốn sức lắm đó. -mẹ cô mỉm cười nhấp ngụm trà.
- Cô về phòng làm bài, ăn cơm rồi đi ngủ chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mai. Mà không biết vòng quay số phận đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Reng....reng.....reng..... Đồng hồ của cô phát ra tiếng kêu inh ỏi. Cô với tay tắt đồng hồ, vui đầu vào chăn ngủ tiếp. Chừng vài phút, cô bật dậy như nhớ ra việc gì. Chạy vội vào phòng tắm làm vsen.

10p sau,

Một cô gái với mái tóc thắt bím sang 1 bên, chiếc áo màu hồng phấn hở vai và chiếc váy dài tới đùi màu trắng cùng với đôi giày cói cổ điển, thêm vài món trang sức làm cho cô trở nên dịu dàng nhưng không kém phần đáng yêu. Cô nhìn vào gương một lần nữa, mỉm cười hài lòng rồi xuống phòng ăn sáng.

- Ngủ ngon không con gái. -mẹ cô dịu dàng mỉm cười (sao mama ss này cười wai ta)
- Cũng bình thường thôi. -cô nhàn nhạt
- Con gái iuuuuuuu, con hông muốn đi papa mama cũng hông ép con au. Hay là con ở nhà ikkkkkkkkk. -ba cô sứt sứt, tỏ vẻ đáng thương
- Không, con sẽ đi. Con muốn nhìn xem rốt cuộc cái vòng cũ rách đó có gì hay mà bên kia lại muốn giành với nhà mình. -cô mỉm cười, tỏ vẻ đắc thắng
- Mà con định ăn mặc như thế mà đi à. -mẹ cô ngạc nhiên
- Nhiều đây cũng đủ rồi. Không cần nhiều. -cô nhàn nhạt nhấp ngụm trà
- Nhưng mà con không thấy nó sơ sài quá sao. -mẹ cô tỏ vẻ lo lắng
- Bà xã à, nhìn lại đi. Không tới nỗi gọi là sơ sài đâu. -ba cô tỏ vẻ nghiêm nghị nhưng giọng có phần lém lỉnh
- Sao lại không sơ sài, em còn không thấy con nó đem theo món vũ khí nào hết kìa. -mẹ cô bức bối, đẩy mắt hiện lên tia lo lắng
- Haiz, em thiệt là. Để anh nói cho nghe: Thấy vòng cổ của nó hông, là 1 băng đạn đó, dưới váy của nó em không thấy nó cộm lên sao, anh nghĩ ít nhiều gì cũng có chừng 2 khẩu .44 magnum và 1 con dao găm, nhẫn của nó hình như là phát minh của ba tuần trước, là 1 loại ám khí ẩn 1 nút là có thể bắn ra chừng 1000 cây kim độc, bông tai của nó là thiết bị thu, phát tín hiệu. Papa nói đúng hông con gái. -ông mỉm cười tự tin

- Gần đúng thôi papa à, đôi giày con còn giấu bomb mini nữa. Nhưng đoán được tới đó không hổ danh là thiên tài vũ khí nhĩ papa. -ánh mắt cô hiện lên những tia vui vẻ trong khi đó thì mẹ cô há hốc mồm nhìn 2 cha con bàn về vũ khí.

Ăn sáng xong, nó leo lên 1 chiếc Mercedes S600 Guard. Chiếc xe phóng như bay. Một lúc sau, chiếc xe dừng lại trước 1 con đường, hai bên đường cây cối um tùm, bầu trời âm u, quạ bay đầy trời báo hiệu 1 điềm không may sắp xảy đến. Cách đó xa xa có một cái cổng bằng tre, trên đó ghi: Làng Liên Hoa.

- Thừa tiểu thư, chúng ta đã tới. -một người đàn ông mặc vest đen cung kính mở cửa xe cho cô

- Ừm. Chúng ta phải cẩn thận. Có khi Viêm gia đã cho người mai phục ở đây. -ánh mắt sắc lạnh của cô lướt xung quanh

Khi đảm bảo không có gì khác thường, cô mới ra lệnh:

- Đi thôi. 4 người các anh theo tôi, số còn lại ở đây.

Cô tự tin sải bước đến cánh cổng, 4 người còn lại tuy cũng bước vào nhưng lại có phần run sợ trước cảnh tượng trước mắt. Bọn họ không hèn mà cùng dựng tóc gáy khi từng đợt gió thổi qua. Họ cố gắng lê bước thật nhanh theo bóng dáng của cô. Cuối cùng, cánh cổng làng đã sừng sững trước mặt họ.

- Vào thôi. -cô nhàn nhạt ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ads Gió thổi từng đợt, từng đợt lạnh lạnh làm lá khô rụng xuống. Tiếng lá cây xào xạc, tiếng quạ kêu tạo nên một khung cảnh thật quý dị. Cô vẫn sải bước đi vào mà không có chút sợ hãi nào. Trong đầu cô chỉ có những suy nghĩ như vậy. Còn đám vệ sĩ thì .

Đi chừng vài trăm mét mới thấy một ngôi nhà nhỏ. Cô bước nhanh đến. Gõ cửa. Cốc...cốc...cốc....

Đáp trả lại tiếng gõ cửa chỉ là một sự im lặng. Cô tiếp tục gõ. Nhưng đáp trả lại vẫn chỉ là sự im lặng. Cô nhìn vào căn nhà qua chiếc cửa sổ, không có 1 bóng người.

- Đi thôi. Ngôi nhà này không có ai.

Đi sâu vào ngôi làng thêm 1 chút, những ngôi nhà bắt đầu xuất hiện nhiều hơn. Nhưng đáp lại những tiếng gõ cửa của cô vẫn chỉ là 1 sự im lặng. Một chuỗi im lặng kéo dài làm cô nghĩ Viêm gia đã đến sớm 1 bước. Còn đám vệ sĩ thì nghĩ .

Càng đi, cô càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng. Những ngôi nhà đều không có một bóng người. Tuy không có dấu hiệu xô xát nhưng cũng không thể khẳng định người trong làng có bị người của Viêm gia giết hay không. Cô vẫn tiếp tục đi. Khi gần đến giữa làng thì đột nhiên nghe thấy có tiếng người. Cô ra hiệu cho bọn vệ sĩ dừng lại. Cô đứng lại, nghe thật kĩ, xác định là có người.

- Chuẩn bị, có thể là người của Viêm gia.

Cô nép vào những bức tường, lê từng bước, thật cẩn thận sợ gây ra tiếng động. Nhưng khi tiếp cận nơi phát ra tiếng động thì Có rất nhiều người ở đó, trên mặt ai cũng nở nụ cười. Có tốp người đeo mặt nạ quỷ nhảy múa thành một vòng tròn, giữa vòng tròn là một cái bàn lớn, trên bàn có 1 chum rượu to, một chiếc lồng lớn, một lư hương và hai cây nến to đang cháy. Thấy không có gì nguy hiểm, cô bước ra. Tất cả mọi người đều đồng loạt quay lại. Thấy cô, mọi người tỏ vẻ ngạc nhiên. Bọn họ sững lại chừng vài giây rồi đổ xô về phía cô. Đón tiếp rất nồng nhiệt. 1 lát sau, cô hỏi 1 người phụ nữ đứng gần mình tại sao những ngôi nhà trong thôn không có ai thì người phụ nữ đó trả lời:

- Hôm nay là lễ Tây uế nên tất cả mọi người đều phải tập trung ở đây để làm lễ. Khi những người mang mặt nạ múa xong thì lễ sẽ bắt đầu.

- Thế sao không khí trước làng lại vắng vẻ đến vậy?

- À, hôm nay chúng tôi phải làm cho làng trở nên xơ xác để quý thấy không có gì để lấy thì nó mới đi.

- Vậy còn những con quạ thì sao.

- Là chúng tôi thả, nó cũng là 1 phần của buổi lễ. Thả quạ coi như là thả những điềm xui xẻo của cả năm. Quạ bay đi hết cũng có nghĩa là những điềm xui xẻo sẽ được mang đi hết.

- Thì ra là vậy. Chị có thể chỉ cho tôi ai là trưởng làng không? Tôi có việc cần phải tìm ông ấy.

- À, ông ấy ở kia. - người phụ nữ chỉ về phía 1 ông lão đang chống gậy đứng giữa những người mang mặt nạ khi này- Nhưng mà bây giờ cô không thể tìm ông ấy được. Trong thời gian làm lễ, không ai được phép quấy rầy, đó là luật lệ của làng chúng tôi rồi. Mà cô tìm ông ấy có việc gì không????

- À, cũng không có việc gì. -cô ngồi bệt xuống dưới đất như những người khác.

Cô mãi lo nhìn diễn biến buổi lễ nên quên mất 4 người vệ sĩ đang sẵn sàng chờ lệnh cô mà không dám nhúc nhích ^^!!!!

1 lúc lâu sau, lễ cũng xong. Cô nhờ người phụ nữ lúc nãy đưa cô đến nhà của trưởng làng. Người phụ nữ tốt bụng ấy gật đầu rồi đưa cô đi. Đến trước nhà của trưởng làng, cô cảm ơn người phụ nữ đó rồi gõ cửa. Lần này, đáp lại tiếng gõ cửa của cô không phải là sự im lặng nữa mà là tiếng dép lẹp xẹp mỗi lúc 1 gần.

Cạch.....Cửa mở.

- Chào bác, cho cháu hỏi bác có phải là trưởng làng của làng Liên Hoa không ạ? -cô lễ phép chào

- Đúng vậy, nhìn cháu không phải là người trong làng. Cháu tìm ta có chuyện gì không?

- Mẹ cháu nhờ cháu đem chiếc vòng thiêng mà hôm trước bà đã đến hỏi mượn để nghiên cứu về ạ. (đem về nghiên cứu là tí ý bịa đây 3' con ạk)

- À à, ta nhớ rồi. Theo ta vào.

Cô bước vào, cánh cửa đóng sập lại. Trưởng làng nghiêm nghị nói với cô:

- Cháu phải hứa là sẽ không để người khác cướp đi chiếc vòng này. Chiếc vòng này là 1 bảo vật có linh tính. Nếu nó chấp nhận cháu thì cháu mới được đem nó đi, còn nếu nó không chấp nhận cháu thì..... -trưởng làng bỏ lửng câu nói

- Thì sao ạ????

- Người trong tộc thì chỉ bị hôn mê vài ngày. Nhưng người ngoại tộc thì...ta không chắc. - gương mặt ông lộ rõ sự bối rối

- Nếu vậy thì cũng phải có người thử đúng không. -cô cười hi hi- Đi thôi, để cháu xem chiếc vòng ấy như thế nào.

- Cháu muốn thế thật sao. -ông trưởng làng bắn khoăn nhìn cô

- Có gì mà thật với không thật. Đi thôi. -cô mỉm cười

Ông trưởng làng không nói gì nữa, im lặng đứng dậy. Đưa cô vào 1 gian phòng sáng trưng. Giữa phòng là 1 cái bệ cao, trên đó có một cái hộp gấm màu đỏ. Ông trưởng làng bước đến bên chiếc hộp, mở chiếc hộp ra:

- Đây chính là chiếc vòng thiêng.

Chiếc vòng xanh ngọc, mặt ngọc trơn bóng, nhẵn nhụi, không hề có vết tích của thời gian trên chiếc vòng. Chiếc vòng được quấn bởi một sợi dây màu đỏ.

- Oa, chiếc vòng đẹp thật nha. -cô trầm trồ.

- Cháu gỡ sợi dây màu đỏ đó ra đi, nếu gỡ được mà cháu vẫn bình yên vô sự thì có nghĩa là nó đã chấp nhận cháu. Còn nếu không thì hậu quả cháu cũng biết rồi đấy.

Cô gật đầu, chậm chậm vươn tay ra. Đôi bàn tay chạm vào chiếc vòng. 1 tia mát lạnh truyền vào da thịt cô. Cô khẽ rung mình rồi chậm chậm gỡ sợi dây màu đỏ ra. Từng vòng, từng vòng được gỡ từ từ. Trên trán của cô và trưởng làng đã lấm tấm mồ hôi (fly: còn hơn đi gỡ mình nữa ^^!)

Đến vòng cuối cùng, ánh mắt cô có tia vui vẻ nhưng vẫn kiên nhẫn gỡ chậm chậm vòng cuối cùng của sợi dây. Vòng cuối cùng đã được gỡ ra. Ánh mắt cô lộ rõ vẻ vui mừng, còn trưởng làng thì kinh ngạc không thôi nhưng cũng xen lẫn vui sướng vì cái cô nhóc này vẫn bình yên vô sự. Thấy 1 cô nhóc đáng yêu như vậy, trưởng làng cũng thấy tiếc nếu như cô có việc gì. (fly: cụ này cũng dữ)

- Hê hê, có vẻ như nó thích cháu này. -cô cười hề hề

- Đã lâu rồi không ai gỡ được sợi dây này khỏi nó, âu cũng là duyên phận. Thôi, cháu cứ giữ nó, mẹ cháu nghiên cứu xong thì cứ giữ ở đây, không cần đem trả đâu. Nhưng cháu phải hứa với ta là không bao giờ để chiếc vòng này lọt vào tay người khác. -ông nghiêm nghị nhìn cô

- Vâng, cháu biết rồi. -cô nhẹ nhàng đặt lại chiếc vòng vào hộp gấm. Cẩn thận ôm vào lòng, chào trưởng làng rồi đi thật nhanh ra cổng. Khi đi đến giữa làng, cô sực nhớ ra.

- Các anh có thể ra đây được rồi. -cô nhẹ giọng

Đám vệ sĩ thờ phào. Cố gắng cử động tay chân đã sớm cứng ngắc ^^! (fly: tội đám vệ sĩ này wa' ^^!)

Tài xế nhanh chóng làm theo lời cô.

- Cô..cô chủ, tại sao lại làm theo lời tên đó

- Hắn chỉ đòi cái hộp thôi mà. -cô nhẹ nhàng mỉm cười, đưa bàn tay ra- Nhìn đi

Đám vệ sĩ lặng đi.

- Chạy mau lên, ta không muốn chạm tay vào lũ tép riu đó.

Chiếc xe tiếp tục tăng tốc. Được 1 lúc sau, đằng sau cô có vài chiếc xe màu đen đuôi theo. Cô cười lạnh

- Chậm lại.

Tuy không hiểu tại sao nhưng tài xế vẫn làm theo lời cô. Những chiếc xe đó vượt lên, chặn xe cô. Cô lại bước ra

- Chuyện gì nữa vậy? -cô vờ nhăn nhó

- Cô em, cô dám lừa bọn anh sao

- Anh bảo tôi đưa chiếc hộp thì tôi đưa rồi còn đâu

Tên kia biết mình bị hớ, nghiêng răng

- Mau đưa chiếc vòng cho ta

- Ái chà, không được rồi. Mẹ em bảo phải đem nó về

Tên kia trừng mắt, nghiêng răng kèn kẹt, gương mặt đỏ lên vì tức giận

- Lên. -hắn phất tay hét lớn

Toán người đó xông tới, người cầm dao, người cầm gậy v...v.... Cô cười lạnh

- Ái chà, dữ quá đi. Chúng ta cũng phải nghiêng tiếp bọn họ chu đáo chứ nhì. -cô mỉm cười nhìn về phía bọn vệ sĩ ra hiệu.

Bọn vệ sĩ hiểu ý, bắt đầu xông vào. Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra thật nhanh, chẳng mấy chốc nơi đó thật hỗn loạn.

Đám vệ sĩ của cô không ai cầm súng, chỉ cầm 1 con dao, nhanh nhẹn tiến đến. Toán người kia vẻ mặt tự phụ, cười sảng sặc lao tới. Cảnh chém giết nhau thật hỗn loạn. Con dao của đám vệ sĩ đã sớm bị máu nhuộm đỏ thẫm, bộ vest đen của họ đã sớm thấm ướt mồ hôi. Còn toán người kia thật là thảm, kẻ nằm lăn lóc ôm tay, kẻ ôm chân, kẻ lê lét, kẻ nằm im bất động. Máu nhuộm đỏ cả 1 khoảng đất. Mắt thấy đám vệ sĩ đã xuống sức, cô lẳng lặng lấy bomb mini ra ném về phía xe của toán người kia.

Đùng.....Lách tách.....lách tách.....Những chiếc xe trở thành bó đuốc khổng lồ, đỏ rực.

Khung cảnh hoang tàn, gió rít từng cơn. Đám vệ sĩ đã dừng tay, toán người kia kinh ngạc nhìn cô. Cô nhàn nhạt phun ra 2 chữ

- Ấm quá!!!

Cô xoay người bước vào trong xe. Bỗng có 1 tên nhào tới nhắm ngay cổ cô mà đâm. Đám vệ sĩ của cô kinh ngạc, vội vã chạy tới nhưng vì xuống sức nên chạy tới không kịp. Tên kia tưởng đã có thể đâm chết cô, trên mặt nở ra nụ cười tàn nhẫn. Nhưng cây dao chưa kịp chạm tới cô thì "Đùng", 1 viên đạn xuyên qua đầu tên đó. Xác tên đó ngã phịch xuống đất, máu chảy lênh láng. Cô thì sắc mặt lạnh như băng, bàn tay trắng nõn cầm lấy khẩu .44 magnum, hòng sún vẫn còn 1 lần khói nhàn nhạt tỏa ra. Ánh mắt lạnh lùng quét qua xác chết trước mắt, cô quay qua, cầm súng lên, nhắm thẳng đến tên đang được đàn em vây quanh bảo vệ kia "Đùng" lại 1 tiếng súng nữa vang lên, tên đó ngã xuống. Toán người đó cả kinh, 2 mắt tròn ngược như đang nghĩ, còn đám vệ sĩ thì hồi ngạc nhiên 1 chút rồi trở lại bình thường. (Fly: mấy anh này biết khả năng của ss nhà taz nên z đó mừ)

- Đi thôi. -cô nhàn nhạt ra lệnh

Cô lên xe, đám vệ sĩ cũng lẳng lặng lên xe theo. Toán người kia vẫn ngây ngốc nhìn cô, gương mặt mỗi tên lộ rõ vẻ kinh sợ. Cô cười nhàn nhạt phàn phỏ:

- Đi.

Chiếc xe lăn bánh, cô mở cửa kính. Xoay người lại, ấn 1 cái nút trên chiếc nhẫn, hàng trăm cây kim độc lao vun vút về đám người kia. Chỉ nghe những tiếng á thốt khổ, những tên đó gục xuống, máu tươi tràn ra khóe miệng, trên mặt vẫn là vẻ kinh sợ. Không 1 ai sống sót.... (fly: mình từng vít là 1000 cây nên hàng trăm cho chắc anh hiz hiz)

Chiếc xe lướt trên đường, bỏ lại phía sau 1 khung cảnh hoang tàn....Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà chiếu lên gương mặt thanh tú, diễm lệ của cô. Đôi môi mấp máy đang hát theo 1 giai điệu nào đó. Hồn nhiên, vô tư cứ như việc cô giết người chưa từng xảy ra. Có lẽ cô đã quá quen với việc giết người này....

Đến nhà, chiếc xe dừng lại. Đám vệ sĩ cung kính mở cửa cho cô:

- Thừa tiểu thư, về đến rồi ạ.

- Ừm - cô lười biếng đảo mắt nhìn xung quanh- Các anh cũng đi nghỉ đi. Hôm nay vất vả rồi. -cô nở nụ cười yếu ớt rồi xoay người đi vào trong nhà

Thấy cô về, cha cô khóc ròng:

- Bảo bối của papa, con làm papa lo chết mất. -ông sụt sùi (Fly: "")

- Nín đi lão già, già rồi mà cứ thích khóc. -cô bĩu môi nhưng ánh mắt lại hiền hòa hơn bao giờ hết , cô nhẹ lắc đầu, khẽ môi khẽ nhếch lên

- Papa lo cho con chứ bộ. Con gái yêu của papa không sao chứ. -ông lo lắng

- Không có gì mà. Mà mẹ đâu rồi papa.

- Công ty đột nhiên có chuyện. Mẹ con đi xử lý rồi.

- À, vậy con đi tắm đây. -cô mỉm cười

Ngồi trong bồn tắm, cô ngắm nhìn chiếc vòng trên tay mình. Từ lúc chiều đến giờ đã mấy lần cô muốn tháo nó ra nhưng lần nào cũng tháo không được.

- Tại sao lại không tháo ra được nhỉ. Haizzz, lát hỏi mẹ vậy.

Cô đứng lên, quấn mái tóc dài đen nhánh vào chiếc khăn bông, mặc quần áo vào. Gió khẽ lùa qua khe cửa sổ, cô rung mình, vươn tay đóng cửa sổ lại, hong khô tóc rồi xuống nhà ăn cơm. Lúc này mẹ cô đã về.

- Lấy vòng về rồi sao con gái. -bà mỉm cười

- Dạ. -cô gật đầu

- Lúc này con tìm mẹ có gì không? -bà lo lắng hỏi

- Con tháo chiếc vòng ra không được. -cô ảo não giơ tay ra trước mặt mẹ cô

- Hà, sao kì vậy. Để mẹ xem nào. -bà tỉ mỉ nhìn qua nhìn lại rồi lắc đầu

- Con bó tay. Thử tháo ra cả buổi chiều rồi, tháo không ra

- Để mẹ nghiên cứu, trường làng nói bao giờ chúng ta phải trả -mẹ cô ngẩng đầu lên nhìn cô

- Ông ấy nói nhà mình cứ giữ. nhưng không được để ai cướp mất.

- Ừm, mẹ biết rồi. Thôi mình ăn cơm, chắc con cũng mệt rồi nhỉ. -mẹ cô mỉm cười kéo cô ngồi xuống

- Mẹ à, đám người bên Viêm gia bị con xử hết rồi, mẹ cho người tới dọn dẹp đi. Mắc công ngày mai báo chí ầm ĩ nữa.

- Mẹ biết rồi.

Suốt bữa ăn cô im lặng suy nghĩ, còn papa mama cô thì huyền thuyên không ngừng. Ăn xong, cô làm bài tập 1 chút rồi leo lên giường. Cô giơ tay lên, ngắm nhìn chiếc vòng. Những câu hỏi cứ lờn vờn trong đầu cô rồi cô ngủ lúc nào không hay....Một khoảng trời tối đen như mực, ánh trăng lấp ló sau những đám mây rồi những ánh sáng yếu ớt lên gương mặt tựa thiên tiên (Fly: chỗ này sử dụng từ VN hông hay nên fly sử dụng từ này nhớ)

Cô đứng trong 1 nơi nào đó tối đen, không một ánh sáng. Cô mặc một chiếc váy trắng dài tới đầu gối tìm kiếm lối ra. Bỗng, một tia ánh sáng xanh ngọc le lói, dịu dàng đậu trên cao. Cô vươn tay chạm vào ánh sáng đó. Ánh sáng đó lan tỏa dần, nó phủ lên cánh tay cô rồi từ từ bao bọc lấy người cô rồi rồi cùng cô biến mất.....

Ừm -cô ưỡn vai vươn tay. Theo thói quen, cô sờ sờ xung quanh tìm chiếc đồng hồ. Nhưng sờ mãi chẳng thấy, cô vội mở mắt ra. Đập vào mắt cô là 1 cảnh tượng quái lạ. Cô run sợ nhìn xung quanh. Cô đang nằm ở 1 bãi cỏ xanh mướt, rất êm. Ánh mặt trời dịu dàng lướt qua vạn vật, cành lá đung đưa theo gió, chim ríu rít trên cành. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh. Cô dụi dụi mắt, cảnh vật vẫn vậy. Cô tự bẹo má mình Cô hoang mang, cố suy nghĩ kĩ lại. Cô nhắm nghĩ 1 hồi

- Đến đó là hết rồi. Không cần cố sức. -một giọng nói trong trẻo, thánh thót nhưng lạ hoắc vang lên

- À, à. Cảm ơn. -cô vừa nói xong, chợt sững lại. -Ai...ai đó.

- Là ta đây. Đồ bả đậu

Cô nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra được người nào

- Ng...người mau ra đây.

- Ta vốn trên người người thì làm sao mà ra. -người nói có chút bực mình

Cô lắc lắc cái đầu không hiểu

- Là sao?

- Cái đồ bã đậu, nhìn tay người xem, là ta đó. -giọng nói mát kiêu ngạo vang lên

- À, ừm tay ta sao. -cô đưa tay lên nhìn, không thấy gì khác ngoài chiếc vòng màu xanh lá- Ta chẳng thấy người, rốt cục người là ai. (Fly: thông minh lâu năm h ngu)

- Ta chính là chiếc vòng trên tay người đó. Đồ bã đậu. Không biết lúc đó ta có chọn sai người không nữa. Thật là hối hận. Chọn ai không chọn tự nhiên vương phải 1 nha đầu ngu ngốc. -giọng nói hậm hực

Cô há hốc mồm

- Ta không phải vòng tay thường thì dĩ nhiên là biết nói rồi.

- Ngư....người còn biết đọc suy nghĩ của người khác sao. -cô kinh ngạc

- Ta chỉ biết suy nghĩ của người thôi. -cô có thể tưởng tượng người phát ngôn đang nhún nhún vai

- Được rồi, được rồi. Người là 1 cái vòng tay kì lạ, biết nói chuyện, biết đọc ý nghĩ của ta. -cô tự nói với mình để lấy lại bình tĩnh- Người có biết nơi đây là đâu không?

- Không rõ, ta chỉ đưa người về Vân Lăng Quốc thôi, còn địa điểm người đang ở thì....Ai mà biết. (Fly: ==")

-Ặc.

Người và vòng nói chuyện 1 hồi mới biết được hóa ra chiếc vòng này là chiếc vòng được lưu truyền qua hàng nghìn thế kỉ. Chiếc vòng này vốn là của mẹ của vị hoàng đế hiện tại. Vì bà bị người ta hại nên khi lên Thiên đình, bà cầu xin Ngọc Hoàng tìm người giúp bà bảo vệ đứa con của mình. Ngọc Hoàng động lòng trước tấm lòng của bà nên đồng ý. Phải 1 tinh linh nhập vào trong chiếc vòng để giúp bà. Và dĩ nhiên, người được chọn là cô. Và cô được 1 vé xuyên đến nơi đây. Cô đi từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác. Im lag85 1 lúc lâu cô mở miệng hỏi

- Haiz, đại khái ta cũng hiểu được rồi. Người thân của ta như thế nào? Làm sao để bảo vệ tên hoàng đế này đây? Khi hoàn thành nhiệm vụ, ta được trở về chứ?

- Người thân của người vẫn ổn. Nhưng còn 2 vấn đề kia thì ta không biết. Vì lúc Ngọc Hoàng nói thì ta buồn ngủ quá nên.....Hi hi, chắc người hiểu ý ta mà.

Bống...

- Ai đó. -một giọng nam trầm thấp truyền đến

« Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0 ngoclan20:01 22/01/2014 ????????????????/ the nay ma da full ah? Tags: Website đọc truyện online suu tam và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng.Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ads Một nam tử trung niên mặc bộ áo màu huyết dụ đi đến.

- Ngươi là ai?

- Ta? Ta là ta. Hắc hắc. -cô cười cười

- Ta hỏi lại lần nữa, ngươi là ai mà dám xâm nhập vào vườn thuốc của ta. -nam tử nhú nhú đôi mày rậm hỏi cô

- Ngươi hỏi ta là ai, tại sao ngươi lại không nói ngươi là ai. -cô nhún mày

- Ngươi không biết ta là ai sao? -nam tử nhìn cô với 1 ánh mắt kì lạ

- Ngươi là ai mà ta phải biết.

- Hahaha, ta chính là ta. -nam tử cười như không cười nhìn cô

- Ách, ngươi ăn cắp bản quyền của ta. -cô rống lên (fly: xuyên 1 cái tỳ í trở về nguyên hình rùi ==")

- Ăn cắp bản quyền?

- Ách, không phải, là ngươi bắt chước ta. -cô giậm giậm chân bấu môi

- Tiểu nha đầu, ngươi thật đáng yêu. -nam tử đi đến

- Ngươi...ngươi qua đây làm cái gì. -nam tử tiến mấy bước, cô lùi mấy bước

- Ta không làm gì ngươi. Đứng lại cho ta xem nào.

- -cô bỗng có 1 cảm giác an toàn

(Fly: ngọc nhi là chiếc vòng nhaz ghi chiếc vòng thấy kì wa' nên thôi vít Ngọc Nhi vậy)

- Hum, tiểu nha đầu, ngươi thật là đẹp nha. Thế nào, muốn làm đồ đệ ta không. -nam tử cười cười

- Không. -cô nhún nhún vai

- Tại sao? -nam tử ý cười càng đậm

- Ta không biết ngươi là ai, lỡ ngươi đem ta bán vào kĩ viện thì sao. Rất có thể nha.

- Ách, tiểu nha đầu, ngươi thật là Haiz, ai bảo ta muốn nhận ngươi làm đồ đệ. Nhịn ngươi vậy. Ta là Đệ nhất thần y Lãnh Ngạo, thế nào, chịu theo ta học chứ.

- Thần y? Ngươi lấy gì chứng minh.

- Ta cũng không biết. -nam tử nhún nhún vai (Fly: == " Cha này già r mà còn điên thí sợ)

- Haiz, thôi được. Ta đồng ý. Thấy 1 lão tử như ngươi năn nỉ cũng không phải phép, ta đành làm đồ đệ của ngươi vậy. (Fly: taz pó chú vs tí này rùi ==")

- Ngươi...ngươi.....Aizzzz, thật là tức chết ta mà. -nam tử lắc lắc đầu

- Hắc hắc, ai bảo ngươi nhìn trúng ta. -cô ôm bụng cười

- Hừ, xú nha đầu, mau theo ta đi vào. Ở ngoài này bị phong hàn ta không có dư thuốc mà chữa cho ngươi.

- Ai nha, sư phụ a. Mới ngày đầu ngươi đã đối xử với ta như vậy sau này ta làm sao dám bái ngươi làm sư phụ a. -cô nũng nịu, chớp chớp đôi mắt to ngân ngấn nước. (Fly: tí này cũng gớm wa' ==")

- Không nói nhiều với ngươi, mau theo ta vào.

Cô nổi gót theo Lãnh Ngạo đi vào 1 gian nhà mộc mạc. Mùi thảo dược thoang thoảng trong không khí tạo cho người ta một cảm giác thật yên bình.

- Nha đầu. Ngươi tên là gì?

- Ta? -cô tự chỉ vào mình

- Ừm, không lẽ ta cứ gọi ngươi là nha đầu sao.

- Ta là Lý Nhã Thư.

- Ừm, tên đẹp nhỉ.

Bỗng nhiên.....Rầm....Cánh cửa được "mở" ra hết sức "nhẹ nhàng" (Fly: giống như ss nhà taz ở mí chap đầu ý, đập cửa mà vào)

- Lão Đại. Ngươi mau ra đây. -một người mặc bộ áo màu đen trông thật uy nghiêm nóng nảy bước vào

- A.....Lão Tam. Hôm nay có chuyện gì mà ngươi lại ghé qua tệt xá của ta a. -Lãnh Ngao nhìn nọt, gương mặt cười hết cỡ

- Đẹp gương mặt đó vào đi. Ngươi cũng biết là nó không có tác dụng với bọn ta mà. -một giọng nói ồm ồm truyền vào, một nam nhân mặc bộ áo màu xanh nhạt tay cầm một thanh nhuyễn kiếm bước vào

- A..Lão Nhị. Ngươi cũng tới sao.

Cô đứng ngây ngốc ở đó nhìn 3 tên nam tử đang diễn trò. (Fly: == " Ngọc Nhi nhà ta trả lời như không trả lời)

Bỗng nam tử áo xanh liếc mắt sang cô.

- Lão Đại, đây là..... -nam tử áo xanh nhún mày

- Là đồ đệ của ta, ngươi thấy sao. Đẹp quá chứ hả. Hắc hắc hắc. -Lãnh Ngao chống nạnh hất hàm cười hăng hắc

Gần xanh trên đầu 2 nam tử kia nổi lên.....Bốp bốp bốp....Đầu Lãnh Ngao "được tô điểm" thêm vài cục u ^^!

- 2 ngươi có cần phải vậy không. Ta chỉ đùa thôi mà. -Lãnh Ngao bĩu môi

(Fly: sao taz thấy mấy lão này già rồi mà teen dzữ z taz)

Nam tử áo xanh liếc mắt 1 cái. Lãnh Ngao biết điều im bặt, không dám phát ra tiếng động. Gương mặt xịu xuống, nhìn cô với ánh mắt cún con. Còn nam tử mặc áo đen lúc này thì đứng yên 1 chỗ quan sát động tĩnh.

- Vị tiểu cô nương này xin hỏi danh tính của ngươi là gì?

- Ta tên Lý Nhã Thư. Nhã trong phong nhã, Thư trong thư thái.

- A, một cái tên thật hay. -nam tử áo xanh cười nhẹ, nhã nhận hỏi tiếp- Xin hỏi tiểu cô nương có phải bị lão huynh ta ép làm đồ đệ hay không. Nếu bị ép cứ nói với bọn ta, bọn ta sẽ giúp ngươi rời khỏi tên ngốc này. -nam tử vẫn cười nhưng trên đầu hình như lại tỏa ra sát khí.

- À không, không. Ta nguyện ý làm đồ đệ hần mà. -cô mỉm cười

Lãnh Ngao đôi mắt sáng lên, nhướn miệng cười. Nam tử áo đen hơi nhún mày 1 tý. Nam tử áo xanh lại hỏi tiếp:

- Xin hỏi gia đình ngươi có biết ngươi bái tên ngốc này làm sư phụ không. -nam tử vừa nói vừa chỉ tay về phía Lãnh Ngao.

- A, gia đình ta.... đã.....đã không còn ai nữa. -cô tỏ vẻ đáng thương

- A, ta....ta xin lỗi vì nhắc lại chuyện buồn. -nam tử áo xanh bối rối

- Không sao, dù gì ngài cũng không cố ý. -cô mỉm cười

- A....nha đầu. Lúc này sao ngươi không có hiền như vậy a....Ta bị ngươi chọc cho sắp thổ huyết luôn a. -Lãnh Ngao bĩu môi nhìn cô

- Lão chết tiệt, ngươi im mồm cho ta. -cô 1 tay chống nạnh, 1 tay chỉ vào mặt Lãnh Ngao quát.

2 nam tử mở to mắt nhìn cô ngạc nhiên không thôi. Cô bất chợt quay lại, thấy 2 nam tử ngêch mặt ra, cười hăng hắc

- Hắc hắc, xin lỗi 2 vị. Đã thất lễ.

« Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0 ngoclan20:01 22/01/2014 ??????????????/ the nay ma da full ah? Tags: Website đọc truyện online sưu tầm và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng. Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu việt nam

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Ads 2 tên nam tử kia mặt vẫn nghếch ra, mỗi người nhìn cô với 1 ánh mắt khác nhau, nam tử áo đen thì nhìn cô với ánh mắt "thú lạ xổng chuông", nam tử áo xanh thì nhìn cô với ánh mắt dò xét.

- Người thật khác những nha đầu khác nga. -sau 1 hồi im lặng, nam tử áo đen thốt ra 1 câu
- Ta cũng có tóc, có đầu, có mình, có tay có chân như người ta thì làm sao mà khác a. -cô hí hóp đôi mắt to che miệng cười khúc khích
- Người thật cổ quái. -nam nhân áo xanh lên tiếng
- Hắc hắc, đồ đệ của ta dĩ nhiên phải thế rồi. Giống người thì không phải đồ đệ của ta. -Lãnh Ngạo hai tay chống hông, hất mặt lên trời cười hắc hắc
- Lão chết tiệt, người cũng chả giống ai đâu. -cô bĩu môi

Bỗng, 1 toán người mặc bộ trang phục màu đen che kín hết cả người, tay lăm lăm cầm cây đao sáng choang xông vào.

- Tam Tinh. Hôm nay các người nạp mạng đi. -một người hét lớn rồi cả toán người xông lên
- Lão Nhị, Lão Tam, phiền các người a. Ta và đồ đệ ta né sang 1 bên cho các người a. -Lãnh Ngạo kéo cô lui vào 1 góc, bỏ lại 2 nam tử kia trừng mắt nhìn hấn mà tay thì không ngừng đỡ những nhát kiếm loạn xạ trên không trung
- Hắc hắc, đồ đệ a, không sao đâu. 2 lão đó là đệ nhất của đệ nhất a. -Lãnh Ngạo vuốt vuốt bộ râu của mình gật gù gật gù.

Thấy tình thế không ổn, 2 tên làm dấu với nhau lao sang đối phó với Lãnh Ngạo. 2 thanh kiếm sáng choang chưa kịp đụng đến tóc của Lãnh Ngạo, 2 tên hắc y nhân kia đã lãnh đòn của Nhã Thư. Đòn Judo cho tên thứ 1, đôi chân thon dài nhanh chóng đá văng tên còn lại. 2 tên hắc y nhân nhìn cô không hiểu vì sao mình bị ngã. Cả đám người đang đánh nhau kia cũng kinh ngạc nhìn cô. Lãnh Ngạo thì khỏi nói, mặt sáng rực ngưỡng mộ (Fly: có ai cho taz bít ông nội này có bị chập mạch hông.....36t mà cứ như con nít)

Thấy mọi người đang nhìn mình, cô gãi đầu cười

- Hắc hắc, các vị sao lại nhìn ta a.

2 tên nam tử kia chớp lấy thời cơ, đánh toán người kia ôm mộng mà chạy (Fly: ta bít ta dùng từ ngữ hơi thô tục tí, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại có cụm từ này là đúng nhất thôi)

- Hừm.....Người thật là khác lạ. Võ công lúc này người sử dụng là gì? -nam tử áo xanh nhú mồm nhìn cô nghi hoặc
- A, cái đó gọi là Judo, còn ta đá hấn 1 cước đó gọi là Karate.
- Ta chưa bao giờ nghe qua loại võ công này. -nam tử áo đen lắc lắc đầu ngẫm nghĩ

- Tiểu cô nương, xin thứ lỗi. -nam tử áo xanh không biết từ lúc nào trên tay đã cầm 1 thanh trúc nhỏ lao tới, tay hấn múa những đường tuyệt đẹp, lúc thanh trúc nhỏ uốn lượn luồn lách, lúc thì cứng cáp như có thể xuyên qua bất kì vật gì. Lúc nhu lúc cương, thật là một kiếm pháp hoàn hảo. Cô né trái né phải, tiện tay cầm lấy thanh gỗ gần đó làm kiếm đề chống đỡ. Chừng 1 khắc sau, thanh gỗ rơi xuống, thanh trúc nhỏ đã kề bên chiếc cổ trắng nõn của cô.

- Ta thua.

Nam tử áo đen sắc mặt kì lạ, đột nhiên phóng đến 1 chiếc lá tốc độ kinh người, cô vội né sang 1 bên, vừa định mắng thì chừng 10 chiếc lá khác đã bay tới. Cô tránh bên này, né bên kia, chiếc lá cuối cùng sượt qua cánh tay trơn mềm của cô.

- 2 người làm gì thế hả. Dám ăn hiếp đồ đệ của ta à. -Lãnh Ngạo chứng kiến xong 1 màn ấn tượng, làm ra vẻ "sư tử mẹ bảo vệ sư tử con"

- Ách, người muốn làm đồ đệ của ta không. -2 nam tử cùng lúc nói
- Hà. -cô mở to mắt nhìn 2 nam nhân kia
- Oa, ta không chịu nha. Tiểu nha đầu này là của ta, các người không được cướp a. -Lãnh Ngạo hóa thân thành con Koala bám lên cô
- Không được, 1 nhân tài như vậy không thể để nó mục nát trong tay người được. -nam tử áo xanh lên tiếng
- Khả năng né tránh của nha đầu này rất tốt, nếu được ta tôi luyện chắc chắn sẽ trở thành đệ nhất sát thủ sau ta. -nam tử áo đen nhìn cô
- Oa, ta không chịu a. Nha đầu này là của ta a. Các người tìm người khác đi. thiếu gì người muốn làm đồ đệ của các người. Tại sao lại giành với ta a. - Lãnh Ngạo ủy khuất rống lên
- Không được, lão đại a. Người tìm người khác đi. Ta nhận tiểu cô nương này làm đồ đệ của ta. -nam tử áo xanh
- Ách, hai người không thèm để ý đến ta à. Ta cũng muốn nha đầu này làm đồ đệ ta a. -nam tử áo đen
- A, xin hỏi quý danh của 2 vị đây là gì? -cô xen vào "chiến tranh thế giới thứ 3"

Cả 3 nam tử trừng mắt nhìn cô như không thể tin được.

- Ai nha đồ đệ a, ta ít khi rời khỏi cốc nên người không biết ta cũng không có gì lạ a. Nhưng còn 2 tên ôn thần này mà người cũng không biết sao. -Lãnh Ngạo nhìn cô kinh ngạc
- Người thật sự không biết? -nam tử áo đen nhú mày
- Ta là Lăng Phong, đệ nhất kiếm khách tại Vân Lăng Quốc. Là lão nhị trong Tam Tinh. -nam tử áo xanh nhã nhặn tự giới thiệu
- Hừm, ta là Dạ Mặc, đệ nhất sát thủ, lão tam của Tam Tinh. -nam tử áo đen giọng nói có chút không kiên nhẫn giới thiệu bản thân
- Còn ta thì người biết rồi. Ta là lão đại của 2 cái tên ôn thần này đây.
- Phốc, người mà là lão đại á. Ta thấy người làm lão tam hợp hơn nha.
- Đồ đệ thôi, người làm ta tức chết a.....
- Hắc hắc hắc. -cô ôm bụng cười
- Này, giới thiệu cũng giới thiệu rồi, người có nên qua đây bái sư không a. -Dạ Mặc không kiên nhẫn lên tiếng
- Oa, ta vẫn chưa có cho phép a. Nha đầu này là của ta a. -Lãnh Ngạo 1 lần nữa bám lấy cô
- 2 người ngưng ngay cho ta. Tiểu cô nương này ta sẽ nhận. -Lăng Phong bóp trán
- Oa, ta không chịu a, nha đầu này là ta tìm thấy trước a. -Lãnh Ngạo giãy nảy
- Thôi thôi, 3 lão nhân các người im lặng đi. Sao các người không ai hỏi ta muốn hay không muốn a. -cô bĩu môi
- A, đúng nha đúng nha. Tiểu nha đầu này đã đồng ý làm đồ đệ của ta rồi nha. Các người căn bản không ép được người ta a. -Lãnh Ngạo đắc chí vênh mặt lên

2 nam tử kia sắc mặt đen lại.

- Bất quá ta muốn học hết cả 3 nha. Các người chịu dạy ta không a.

2 nam tử kia nhú mày suy nghĩ, về đặc chí trên mặt Lãnh Ngạo biến đâu mất, xoay lại nhìn cô.

- Ai nha đồ đệ a, người nữ lòng nào bán đứng sư phụ a.
- Ta đồng ý dạy cho người. -Lăng Phong dẫn đo 1 hồi rồi lên tiếng
- Ta cũng vậy. -Dạ Mặc không muốn mất 1 đồ đệ tài năng như vậy nên cắn răng chịu đựng
- Đồ nhi Lý Nhã Thư xin ra mắt 3 vị sư phụ a. -cô tủm tỉm cười hành lễ.
- Không không, ta chỉ..... -cả 2 nam tử lắc đầu

Chương 7

Ads 2 năm sau khi Nhã Thư nhận Tam Tinh làm sư phụ:

- Đồ nhi a, ngươi lại chạy đi đâu rồi a. - Lãnh Ngạo vừa chạy vừa hô
 - A, sư phụ a. Ở bên này a. -cô vẫy vẫy tay hô lớn, ngồi vắt vẻo trên cây
 - Ngươi làm gì ở đó vậy. -Lãnh Ngạo nhăn mặt, day day thái dương
 - Ta đang hái táo a. -cô giơ lên 1 giỏ táo đầy
 - Ngươi xuống đây cho ta. -Lãnh Ngạo rống lên
 - Ai nha, ngươi làm gì gấp vậy. Xuống thì xuống. -cô bữu môi nhẹ nhàng đáp xuống
 - Ngươi nha, ta thật không biết ngươi có phải nữ nhi không a. Suốt ngày leo trèo, lỡ có bắt trắc thì thế nào a.
 - Ai nha, ta được 3 người các ngươi dạy nga. Ta không bao giờ té được a. Hôn nữa, nếu có bắt trắc thì đã có ngươi rồi, thiên hạ đệ nhất thần y ở đây không lẽ không cứu được ta sao. -cô ôm tay của Lãnh Ngạo cọ cọ mặt làm nũng
 - Ai, ta thật hết cách với ngươi. Vào thôi, Lão nhị và Lão tam đang đợi ngươi nha.
 - A, hôm nay thế nào cả 2 đều đến đây a.
 - Ta không biết. Ngươi ra xem xem
- Cô chỉ nhún nhẹ 1 cái đã bay lên cao. Thoáng chốc đã về đến gian nhà gỗ của Lãnh Ngạo. Thấy 2 bóng dáng quen thuộc bên trong, cô nhẹ nhàng lấy 2 phiến lá, bắn vào bên trong, sau đó bẻ 1 nhánh trúc bay vào trong nhà. 2 nhân ảnh bên trong đã sớm đoán được cô sẽ làm như vậy, nhẹ nhàng lấy tay kẹp lại phiến lá.
- Đồ nhi a, ngươi không cần lúc nào cũng đón tiếp sư phụ bằng cái này a. -Lãng Phong cườ cười
 - Ngươi nga, đi vào đằng hoàng không được sao. -Dạ Mặc rống lên
 - Hắc hắc, nhị vị sư phụ a. Dù gì các ngươi cũng đỡ được a, cần gì phải như vậy a.
 - Hừ, nhận ngươi làm đồ đệ là sai lầm lớn nhất của ta a. -Dạ Mặc bữu môi
 - Nga, ta cũng đang hối hận đã dạy cho nó Vô ảnh kiếm pháp nga. Càng ngày càng bất trị. -Lãng Phong khề lắc đầu
 - Đồ nhi a~~~~~, ngươi nhanh quá a, ta thật sự chạy không kịp a. -Lãnh Ngạo từ bên ngoài uể oải bước vào
 - Hắc hắc, các ngươi hối hận thì cũng đã muộn rồi a. Mà sao hôm nay 2 người lạ đến đây a. Có việc gì sao?
 - Ta đang muốn cho ngươi vào làm sát thủ ở Dạ Vũ Lâu a. -Dạ Mặc
 - Nga, không được a, ta còn định cho nó làm 1 đại hiệp a. -Lãng Phong
 - Nga, không được, không được. Nhà đầu này phải làm 1 thần y a. -Lãnh Ngạo
 - Không được, nhà đầu này phải làm sát thủ.
 - Không, làm thần y.
 - Làm sát thủ,
 - Làm thần y.

-....

Lăng Phong im lặng nhìn cô, mở miệng hỏi:

- Người muốn thế nào a đề nghị

- Nga, ta a. -cô suy nghĩ 1 chút

Lãnh Ngao và Dạ Mặc cũng đã dừng cuộc chiến, nhìn cô

- A, ta biết rồi. Ta sẽ thành lập 1 tổ chức, không phân chính tà, chỉ cần có ngân lượng, việc gì cũng được, rồi lấy ngân lượng thu được giúp đỡ dân chúng a. Tuy nhiên, cũng phải có 1 số quy định. Nếu là ám sát thì ám sát người tốt ta sẽ không nhận, nhưng nếu ám sát tham quan hay người xấu thì ta sẽ nhận, chữa bệnh thì không phân biệt tốt xấu gì cũng chữa nhưng phải làm được 1 điều kiện của chúng ta. Các người nghĩ sao

Cả 3 nam tử im lặng nhìn cô một hồi lâu

- Chủ ý này cũng không tồi. -Lăng Phong gật gù

- Đề ta phái vài sát thủ tham gia tổ chức này. -Dạ Mặc ánh mắt hiện lên 1 tia tán thưởng

- Nga, cũng không tồi. -Lãnh Ngao

- Hắc hắc, vậy gọi tổ chức này là Huyết Phong đi. À mà các người không được để lộ ta là đồ đệ của các người a, sẽ có nhiều phiền 2 toái.

- Cũng được, vậy đi. Người dự định lập tổ chức này bằng cách nào a. -Lăng Phong

- Nga, ta sẽ xây 1 Trà Lâu, ai muốn gặp ta thì phải để lại 1 phong thư ghi lại địa điểm gặp mặt, nếu ta quyết định đi thì sẽ hồi âm, không đi thì sẽ không hồi âm

Vài ngày sau, một trà lâu mọc lên trong kinh thành. Không khí trong trà lâu yên tĩnh, bên trong có những nhánh trúc xanh xanh đang đung đưa, bàn ghế gỗ được lau sạch bóng không một hạt bụi. Trà lâu còn có các gian riêng biệt, mỗi một gian đều có cách bày trí khác nhau. Có gian thì trang trí thực uy phong, gian thì trang trí thật yếu điệu,.....Trà lâu này tên chỉ có 1 chữ Tĩnh. Và tất nhiên, trà lâu này chính là nơi liên lạc của Huyết Phong. Bất kể ai có yêu cầu gì, chỉ cần được hồi âm thì chắc chắn sẽ hoàn thành.

- Nga, trà lâu đã hoạt động rồi, ai sẽ là người quản lý nó đây. -Lăng Phong cười như không cười nhìn Lãnh Ngao

- Lão nhị a, không cần nhìn ta nga. Ta không làm a. -Lãnh Ngao lắc đầu nguầy nguậy

- Người không làm chứ ai làm. Bọn ta ai cũng có việc phải làm nga. Chỉ có người là rảnh rỗi nhất nga. -Dạ Mặc

- Ách, không phải còn đồ đệ của chúng ta sao. -Lãnh Ngao chột dạ

- Sư phụ a, đồ nhi phải cải trang điều tra nga. Sao mà có thời gian bồi sư phụ quản lý trà lâu a. -cô ra vẻ tiếc nuối vỗ vỗ vai Lãnh Ngao

- Ách, ta thực phải làm sao. -Lãnh Ngao khóc không ra nước mắt (Fly: lão này làm biếng góm ==")

- Hắc hắc, dĩ nhiên rồi a. -cô đắc ý cười

- Còn người, khi đi làm nhiệm vụ nhớ dịch dung nga. -Dạ Mặc nhắc nhở

- Ta thấy không cần, khi làm nhiệm vụ cứ như vậy mà đi a. Còn khi điều tra hay bình thường dịch dung mới là hay nhất a. -cô

- Tại sao? -Lăng Phong nhún mày nhìn cô

- Ai nha, khi làm nhiệm vụ nhớ bị bắt rồi bị người ta phát hiện thì sao a. Lúc bình thường thì sẽ không ai cảnh giác, nhiều người như vậy ai lại đi để ý 1 nữ tử tầm thường chứ. -cô đắc chí giải thích

- Ra là vậy. Người suy nghĩ thật sâu xa a. Xem ra ta đã không nhận nhầm đồ đệ a-Lăng Phong cười cười nhìn cô

- Hắc hắc, chuyện nhỏ thôi a. -cô chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to

Vài tháng sau,

- Nghe nói lâu chủ Huyết Phong lại diệt được 1 tên tham quan nữa nga. -người A nói

- Ách, triều đình không truy bắt sao. -người B

- Dĩ nhiên là có a, nhưng các vị quan binh đều mắt nhắm mắt mở cho qua nga. Tại vì Huyết Phong chỉ diệt ác nhân thôi a. -người A

- Thật sao. Vậy vị lâu chủ ấy là người như thế nào a?? -người C chen miệng vào

- Nghe nói vị lâu chủ ấy là 1 nữ tử võ công cao cường. Mỗi khi hành sự đều mặc 1 thân bạch y. -người A

Ở một bên, 1 nữ tử tầm thường gương mặt tròn tròn, đôi mắt không tròn cũng không to, đôi môi hồng hồng, làn da hơi ngăm đang chăm chú nghe những người này nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng khoe miệng khẽ nhếch lên. (Fly: đoán được là ai chưa nào hắc hắc)

-----Ngày đầu tiên làm nhiệm vụ-----

- Đồ nhi, người như thế nào lại mặc bạch y a. -Lãnh Ngạo kinh ngạc nhìn cô

- Bạch y có gì không tốt a. -làm mi dầy khê động

- Người có chủ ý gì? -Dạ Mặc nhướn mi nhìn cô

- Ai quy định cứ sát thủ thì phải mặc hắc y a. Nhiều người hắc y quá, giờ ta mặc bạch y để phân biệt với bọn họ a. Hơn nữa, ăn mặc như vậy càng ẩn tượng. Mà càng ẩn tượng thì sẽ có càng nhiều người biết đến. Mà càng nhiều người biết đến thì các người cũng biết rồi a. Sẽ có càng nhiều ngân lượng nga. -mắt cô sáng rực

- Người thật làmột con quỷ ham tiền. -Lãng Phong lắc đầu

- Hắc hắc, ta không ham tiền a. Ta chỉ là muốn có nhiều ngân lượng để giúp dân nghèo thôi a. -cô ra vẻ ủy khuất, chớp chớp đôi mắt to

- Aiz, thật là. Người đi đi. Nhớ cẩn thận a. -Dạ Mặc

- Các vị sư phụ ta đi đây hi hi.

Cô nhún nhẹ 1 cái, nhân ảnh đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sau khi Tĩnh dần dần ổn định, cô vùng tiền mở thêm tửu lâu, rồi nhúng tay vào lĩnh vực hàng hải, vải vóc cô cũng không tha. Hầu như tất cả các lĩnh vực có thể kiếm ra tiền cô đều nhúng tay vào. Chẳng bao lâu, ngân lượng mà cô có nhiều đến nỗi có thể đe sập cả tòa thành. Nhưng những điều này cô không cho 3 vị sư phụ của mình biết. Hiện tại, trong 1 ngôi nhà nhỏ, 1 nữ tử dung mạo bình thường đang chống cằm nói chuyện 1 mình

- Ai, thật nhàm chán a!!!!!! -cô than thở

- Tiền thật là dễ kiếm a. Người xem, bây giờ ta có bỏ mặc cái đồng tửu lâu, tiệm bán vải, hàng hải..... thì tiền có xài đến chết cũng chưa hết nga. -cô ảo não đáp

- Ai nha, ta thực nhàm chán a. Không có việc gì làm hết a!!!!

- Việc gì?

- Ách, việc đó hả, sau này hẵng tính. Ta còn chưa chơi cho đã nha

-Ngọc Nhi bùng bùng lửa giận quát

- Ách, Ngọc Nhi a, đừng tức giận mà.

- Ai, thôi được rồi, tối nay ta sẽ thăm thỉnh hoàng cung 1 chút vậy. Nếu phát hiện có ai gây khó dễ cho tên tiểu tử thói ấy ta sẽ ra tay. Được chưa Ngọc Nhi đại nhân. -cô bắt đầu đi hạ giọng

- Hắc hắc, ra chợ phơi nắng sẽ đen nga. -cô ủy khuất

- Aiz, được rồi, ta đi đây. Người còn hơn cả mẹ của ta. -cô bĩu môi

Ai, thật không thể tưởng tượng 1 người thuộc hàng giàu nhất kinh thành như cô lại phải ở trong 1 căn nhà nhỏ trong khu người nghèo, mỗi ngày đều phải vác giỏ đi bán trang sức ngoài chợ. Cô thất tha thất thểu lê bước ra vị trí quen thuộc. Những món trang sức của cô đa số là làm từ trúc và gỗ, do chính cô tự tay làm nên. Từng món đều được cô tận dụng thời gian rảnh rỗi mày mò mà ra. Những món trang sức mang hơi hướm hiện đại của cô đã thu hút rất nhiều khách hàng. Các tiểu thư khuê các cũng không nhìn được mà cũng tới xếp hàng từ sáng sớm để xem hàng. Giữa trưa, cô ráo bước về nhà. Đi được giữa đường, cô va phải 1 nam nhân. Nam nhân anh tuấn thoát nhìn lãnh khốc, cao ngạo, đôi mắt đen sâu thẳm trong suốt, đôi môi mỏng khẽ nhếch, mái tóc bông bênh theo làn gió mà phất phơ giữa không trung. Người hầu đi cạnh nam nhân không khỏi nhủ thầm, kiêu ngạo đáng chết:

- Ngươi không có mắt à, va phải chủ tử nhà ta. Còn không mau tạ tội. -giọng nói của tên này thê thếp thật khó nghe

- Ta làm gì phải tạ tội. Cũng không phải ta đụng phải hần nha. Là hần đụng phải ta a. -cô bĩu môi phản bác

- Phạm...tên người hầu chưa kịp nói hết câu đã bị nam nhân bịt miệng. (Fly: pác này muốn nói phạm thượng đấy à ^^)

- Vị cô nương này, thật có lỗi. Tại hạ quân giáo hạ nhân thật không nghiêm. Mong cô nương tha lỗi. -nam nhân mỉm cười không nhanh không chậm nói lời xin lỗi

- Aiz, ta cũng không có việc gì. Ngươi về mà dạy lại hạ nhân của ngươi đi. -cô nhìn tên người hầu bị bịt miệng đến sắp không thở nổi, trong lòng không khỏi cười lớn

Đội cô đi khỏi, nam nhân buông tay ra, liếc tên người hầu 1 cái

- Ngươi có biết suýt chút nữa là bại lộ rồi không.

- Nô...nô tài có tội, mong hoàng...ý công tử thứ lỗi.

- Hừ, tha cho ngươi 1 lần.

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống, 1 nhân ảnh màu trắng lao vun vút trên nóc nhà. Cô nhẹ nhàng nhún chân 1 cái, phóng vào bên trong hoàng cung. Cô thăm dò từng nơi, không có điểm nào khả nghi. Cô nhẹ nhàng đáp xuống 1 rừng trúc nằm gần 1 cung điện hoang vắng.

- Ngọc Nhi a, không có gì lạ hết nha. Ta đi được chưa.

- Thực, không phải ngươi luôn ở bên người ta sao, sao còn hỏi mấy câu như vậy.

- Ngươi lại im lặng rồi, haiz-khẽ thở dài 1 tiếng, cô định về nhà thì....

- Ai đó. -một giọng nói trầm thấp khá quen thuộc vang lên

Tâm trạng đang không vui, đột nhiên nghe được 1 giọng nói, gương mặt cô liền cứng lại, gương mặt lạnh băng, không 1 độ ấm. Xoay người lại, 1 nhân ảnh màu trắng lọt vào đôi mắt đen láy của cô, đôi môi đỏ mọng khẽ nhấp nháy:

- Từ. -

- Hừ, ngươi là thích khách? -giọng nói của nam nhân có chút trào phúng

- Không. -lạnh lùng buông lại 1 chữ, cô nhún nhẹ 1 cái, bay đi

Nam nhân kia sử dụng khinh công đuổi theo. 2 bóng trắng lao vun vút trên nóc các tòa cung điện. Khẽ hừ lạnh, cô phóng 1 vật vào nam nhân đằng sau.

Vật 1 cái, nam nhân chụp lại được.

2 nhân ảnh tiếp tục rượt đuổi nhau, cô không ngừng phóng những chiếc lá bén nhọn về phía nhân ảnh phía sau, nam nhân không ngừng chuyển động thân mình né tránh những đòn công kích hết sức chuẩn xác đó.

Mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng. Nhưng ai cũng cảm thấy hưng phấn khó tả

Cả 2 tăng tốc, nam nhân phía sau đột nhiên phóng 1 chiếc ngân châm về phía trước, ngân châm mỏng như sợi chỉ. Không nghĩ đến hắn sẽ phóng ám khí, hơi bất ngờ, cô khẽ nhếch người 1 chút né được ám khí. Nhưng ám khí vọt qua mặt cô, làm rơi mảnh lụa treo trên mặt. Cô xoay người lại, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch. Đồng tử nam nhân lóe lên 1 tia kinh ngạc, nhưng vọt đi rất nhanh.

(Fly: vâng, từ ngày e tạo ra chị e đã nghĩ đến rồi a, NT: Ngươi cut cho ta, hiếm có cơ hội tự sướng 1 chút mà ngươi đã giành rồi. Grừ....*1 cước đá văng Fly*, Fly: oa oa oa, ngươi khi dễ ta *bù lu bù loa*)

- Hẹn ngươi khi khác. -cô khẽ nhấp nháy

Vật 1 cái, không thấy nhân ảnh màu trắng điểm lẹ kia nữa, trên nóc điện chỉ còn lại 1 chiếc bóng dừng lại. Nam nhân dùng ánh mắt xa xăm, cẩn thận ghi nhớ hương thảo được phảng phất còn sót lại trong không khí và cả gương mặt lạnh lùng nhưng tuyệt mỹ lúc này. Hắn lục tìm mọi góc ngách, cố tìm mảnh lụa giải nhân đánh rơi, (Fly: không phải là ngươi phóng châm về phía người ta sao, sao lại thành đánh rơi a, NN: *liếc mắt 1 cái* bị châm của ta làm nằng

rớt khăn thì sao, nó rơi xuống nghĩa là đánh rơi. Người có ý kiến sao, Fly:>

Ở 1 nơi nào đó, 1 nhân ảnh màu trắng lướt nhanh, trên môi nở 1 nụ cười

« Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 ngoclan20:01 22/01/2014 ????????????????/ the nay ma da full ah? Tags: Website đọc truyện online suu tam và cập nhật liên tục các truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện đô thị từ nhiều nguồn khác nhau trên mạng. Mời bạn đọc và ủng hộ website bằng cách giới thiệu đến bạn bè, chúc bạn có những giây phút đọc truyện thư giãn thật bổ ích. Google - Publisher

Tạp chí Ô Tô - Xe Máy hàng đầu Việt Nam

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sáng sớm, cô ra chợ, bày tất cả những món hàng mình có. Cô ngồi bó gối đợi khách. Gió khẽ thổi qua, mái tóc dài đen nhánh của cô bay bay. 1 cổ mùi hương xộc vào mũi của 1 nam nhân đang đi tới. Nam nhân kia vội nhìn quanh tìm kiếm người có hương thơm mà hắn ngửi qua 1 lần không thể nào quên. Cô ngồi bó gối, nghiêng đầu sang 1 bên. Nam nhân kia đi ngang qua, tìm kiếm xung quanh, ánh mắt dừng lại ở cô. Cô ngẩng mặt lên, 2 ánh mắt chạm nhau. Cả 2 cùng chìm trong ánh mắt của nhau.

- Thiếu gia, đi thôi. - một giọng nói the thé hơi quen thuộc vang lên kéo cả 2 trở về thực tại. Nam nhân cất bước đi.

- Tiểu Lý Tử, điều tra nữ tử đó cho ta. Ta muốn biết tất cả những gì liên quan đến nàng. - không nhận được tò mò về cô, hắn thấp giọng ra lệnh cho tên phát ra giọng nói the thé lúc này

- Vâng, hoàng... ách thiếu gia. - nhận được cái liếc mắt không chút độ ấm, Tiểu Lý Tử vội sửa ngay cách xưng hô

Nam nhân tiếp tục tiêu sái bước đi. Mỗi bước đi đều trở thành tâm điểm của mọi người, các tiểu thư khuê các thì đỏ mặt vụng trộm ngắm nghía, có người còn vờ ngã trước mặt hắn....

- cô hừ lạnh

Nam nhân khom người, đỡ vị tiểu thư vừa "ngã" xuống.

- Tạ công tử đã đỡ tiểu nữ. - gương mặt vị tiểu thư đỏ hồng nhìn hắn

- Không có gì. - hắn nhàn nhạt trả lời rồi đi tiếp

Cô ngồi đó, không hiểu vì sao thấy hơi khó chịu, trừng mắt nhìn vị tiểu thư kia. Vị tiểu thư kia nghe nói là đệ nhất tài nữ ở kinh thành, sắc đẹp của nàng được tôn là đệ nhất thiên hạ, là con của Thừa tướng, tên là Thượng Quan Sở Vi. Thượng Quan Sở Vi còn chìm đắm trong cảm giác khi được tên nam nhân kia đỡ, ánh mắt mơ màng, gương mặt đỏ hồng làm nam nhân nào nhìn vào cũng muốn chảy nước miếng. (Fly: í ẹ, mý cha này ở dơ wa' T^T)

Không hiểu sao mấy ngày hôm nay lại có người theo dõi cô. Cô hừ lạnh, vờ như không biết, vẫn hoạt động như thường ngày.

Sanh1 ra chợ thu thập tin tức, trưa lại dịch dung thành 1 người khác đi xem xét mấy cái sản nghiệp mà cô cho là nhảm chán kia, chiều tối lại dịch dung thành 1 khuôn mặt khác bước vào Tỉnh.

Hoàng cung.

- Bẩm hoàng thượng, vị cô nương kia tên là Nhã Thư. Mồ côi cha mẹ, hiện đang ở trong 1 ngôi nhà nhỏ trong thành. Nàng thường ra chợ bày bán trang sức để mưu sinh. - 1 nam tử áo đen cung kính chấp tay báo cáo

- Tốt. Nàng có bằng hữu không?

- Không rõ. Nhưng thường xuyên thấy 2 nữ tử khác bước vào nhà rồi không bước ra nữa. Bọn họ ra vào có giờ giấc rõ ràng. Sáng thì Nhã Thư cô nương sẽ bước ra, trưa thì 1 vị cô nương khác, chiều tối lại 1 vị cô nương khác vị cô nương này đi đến sáng mới vào nhà.

- 2 vị cô nương đó là ai, họ đi những nơi nào.

- Thưa, thần không biết, Hoàng thượng chỉ hạ lệnh cho thần đi điều tra Nhã Thụ cô nương thôi mà. -tên nam nhân mặc áo đen ngu ngơ

Trên trán Hoàng thượng như có gân xanh nổi lên

- Người đi điều tra cả 2 vị cô nương kia cho ta. -hoàng thượng 1 cước đá vào nam nhân kia

Ở Tĩnh, 1 người nào đó nãy mũi suốt đêm

- Bẩm hoàng thượng, thần đã điều tra 2 vị cô nương kia, 1 người là thương nhân giàu có nhất kinh thành, 1 người thường xuyên vào Tĩnh thì không xác định được danh tính.

- 2 người kia có quan hệ như thế nào với nàng?

- Bẩm, thần cũng không điều tra được nốt.

- Lui ra đi.

1 nhân ảnh màu đen vụt đi, thoáng chốc trong thư phòng chỉ còn 1 nhân ảnh mặc long bào ngồi chễm chệ.

Tại 1 gian nhà nhỏ trong kinh thành,

- Hừ, không biết tên chết tiệt nào suốt ngày theo dõi ta. Muốn biết gì ta đã có tình cho hắn biết rồi mà. -cô chống cằm bực bội lầm bầm

- Sao lộ được, mỗi lần đi ta đã dịch dung rồi nga. Mỗi khuôn mặt ta lại có 1 lai lịch khác nhau a.

- Hừm, mà sao bọn chúng vẫn chưa chịu đi a. Bọn dở hơi. Aiz, không quản nữa, ta ngủ đây.

Ánh đèn trong phòng vụt tắt. Hắc y nhân trên nóc nhà vội phóng về hoàng cung.

- Vẫn không có tiến triển gì thưa hoàng thượng.

- Lui.

Suy ngẫm mãi không hiểu,

Trời nắng nóng, cô ngồi vắt vẻo trên cây đại thụ gần nhà. Nhìn 1 đám tiểu hài tử tùm lại bàn tán, đùa giỡn. Bất giác đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên thành 1 nụ cười. Cô đặc biệt thích tiểu hài tử. Có lẽ do trước đây tiếp xúc với quá nhiều những mảng tối trong xã hội nên khi nhìn thấy những tiểu hài tử ngây ngô, trong sáng như 1 tờ giấy trắng cô lại cảm thấy yêu thương.

Bỗng...Một chiếc xe ngựa lao nhanh đến, cả đám tiểu hài tử chạy tán loạn, chỉ có 1 nữ hài run run đứng đó. Nhìn thấy nữ hài trước mắt gặp nguy, cô không suy nghĩ gì, vận khinh công bay xuống cứu nữ hài kia. Được người khác cứu sống, nữ hài kia quá sợ hãi, oa oa khóc

- oa oa oa...Cám..cám..on tỷ tỷ.

- Nào, không khóc, khóc là rất xấu xí nga. -cô nở 1 nụ cười ôn nhu

- Ưm..ta không khóc... -nữ hài nghe lời, gương mặt phấn nộn phình ra cố gắng nhịn khóc làm cô muốn phì cười

- Nương của người đâu, ta đem người đến chỗ nương người. -cô ôn nhu vỗ vỗ đầu nữ hài

- Nương? Ta không có nương. -nữ hài cụp mắt xuống, bộ dạng giống con cún nhỏ bị bỏ rơi

- A, vậy nhà người đâu, ta mang người về. -mặt cô thoáng 1 tia bối rối

- Không muốn, không muốn về. -nữ hài lắc mạnh cái đầu nhỏ nhắn

- Sao thế, có nhà sao lại không về a.

Nữ hài không nói gì chỉ lắc đầu, bây giờ cô mới nhìn kĩ nữ hài, tay chân đều có những vết xanh tím. Tuy mới gặp không lâu nhưng đối với tiểu nữ hài này cô lại nảy sinh hảo cảm.

- Là ai đánh người thế này. -cô kinh ngạc mở to mắt

Nữ hài tiếp tục im lặng. Từ xa một người đàn ông, 1 tay vác gậy, 1 tay cầm bình rượu miệng hét lớn

- Tiểu tiện nhân, người chạy đâu rồi.

Nữ hài sợ run lên. Nhìn người đàn ông kia như vậy cô đã hiểu vết xanh tím kia từ đâu mà ra. Ôn nhu vỗ vỗ đầu nữ hài trấn an, gương mặt lạnh đi, dắt nữ hài đi về phía trước.

- Tiểu tiện nhân, người đây rồi. Xem ta về nhà thế nào hảo hảo giáo huấn người. - người đàn ông thô lỗ vươn tay ra, miệng quát lớn

Cô chặn lại tay hắn.

- Người làm gì, buông ta ra -hắn giật mạnh tay ra nhưng vẫn không ăn thua gì

- Là người đánh nữ hài này. -đôi mắt cô trở nên lạnh lùng

- Đúng thì sao, người không có tư cách quản chuyện nhà chúng ta. Nó là hài tử của ta, ta có quyền giáo huấn nó.

- Người giáo huấn bằng cách này sao. -nàng giơ tay nữ hài lên cười lạnh- Người xứng đáng làm phụ thân nữ hài này sao

- Liên quan gì tới tiện nhân người. Cút cho ta

- Người dám mắng ta. -ánh mắt cô đỏ ngầu

- Thì sao, người bắt quá cũng chỉ là 1 tiện nhân không có giáo dưỡng

Chát.... Cô tát vào mặt hắn

- Cái tát này ta đánh giúp nữ hài này

Chát....

- Cái này ta đánh do người dám phi báng ta

Chát....

- Cái này ta đánh vì người dám đánh 1 tiểu hài tử tay không tác sát

Tiếng "Chát...chát...chát" vang lên liên tục làm người ta rợn người. 1 lúc sau, cô buông hắn ra, hắn vô lực ngã xuống.

- Người không xứng làm phụ thân của nữ hài này. Ta sẽ mang nó đi. -cô quay sang nói với nữ hài- Tỷ tỷ sẽ mang người về nhà, nhận người làm muội muội, chịu không?

Nữ hài liệu mạng gật đầu, cô mỉm cười ôn nhu dắt tay nữ hài đi về.

Hết thấy những hành động của cô đều rơi vào đôi mắt của 1 người. Đôi mắt hắn lóe lên một tia quý dị. Khóe miệng nhếch lên thành 1 nụ cười.

- Tiểu muội muội, muội tên gì a. -cô mỉm cười hỏi

- Muội tên Mặc Đình. -nữ hài ngoan ngoãn trả lời, trên gương mặt lộ ra vẻ vui sướng

- Ta họ Lý, tên Nhã Thư, sau này muội cũng sẽ họ Lý. Chịu không?

- Chịu. -nữ hài nhìn cô với ánh mắt sáng rỡ

Nhìn những vết xanh tím trên tay chân nữ hài, cô cảm thấy chạnh lòng. Một người cha có thể đối đãi với con ruột mình như thế sao. May mà papa cô không như người này, lúc nào papa cũng yêu thương cô. Nhắc đến mới nhớ, không biết mọi người ở nhà như thế nào nhỉ?

Cô nhọt nhọt mỉm cười, đáy mắt có chút cô đơn.

- Mặc Đình, tại sao phụ thân của muội lại gọi muội là tiểu tiện nhân, lại còn đánh muội như vậy nữa? -cô thắc mắc

- Muội cũng không biết, chỉ biết sau khi nương sinh muội ra, mọi người đều nói ta không phải con của phụ thân. Phụ thân muội không tin, lấy chén nước ra thử máu với muội. Máu không hòa vào nhau nên phụ thân muội liền mắng *****, đánh nương của muội. Nương của muội vì quá đau lòng nên đã tự sát. -hốc mắt nữ hài phấp hờng

- Ai, chuyện này chỉ trách muội có mệnh khổ thôi. Hôm nay, gặp được ta, ta sẽ cố hết sức thay nương của muội cho muội 1 cuộc sống tự tại vậy. -cô ôn nhu vỗ nhẹ đầu Mặc Đình

Nữ hài không nói gì, đôi mắt long lanh nhìn cô, miệng nhỏ nở 1 nụ cười tươi như hoa.

Tại hoàng cung.....

...có 1 kẻ đang tự kỉ (Fly: =='' xin thưa pà con, chap này ca hoàng đế of chúng ta bản loạn ăk, à mà ca a, võ công ss ấy mà mèo 3 chân chắc giang hồ hông có võ nào là võ chân chính wa'... HT: Lúc đó ta chưa biết chứ bộ, mà sao người dám viết suy nghĩ của ta ra hả *cầm dao từ từ đi lại*

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Trà lâu Tĩnh,

- Sư phụ a, ra đây!!!!!!!!!! -cô hét lên
- Đây đây đây, có chuyện gì. -Lãnh Ngạo xoa xoa cái lỗ tai bước ra
- Mặc Đình, chào sư phụ của tỷ nào. -cô mỉm cười ôn nhu
- Chào thúc thúc. -Mặc Đình ngoan ngoãn khoanh tay cúi người chào
- Ai nha, dễ thương quá. Người kiếm ở đâu ra vậy. -Lãnh Ngạo reo lên, ôm chầm Mặc Đình
- Ta cứu nó từ tay cha nó. Buông nó ra a. -cô vừa nói vừa gỡ Lãnh Ngạo ra khỏi Mặc Đình
- Đồ đệ a, người thật ích kỉ nga, ta muốn ôm nó tí xiu cũng không được.
- Ai ai ai, vào chuyện chính. Sau này sẽ có lúc ta nhờ Mặc Đình tới đưa tin, cho nên người giới thiệu Mặc Đình với mọi người thôi.
- À. Đi theo ta. -Lãnh Ngạo đưa 2 người vào trong
- Mà này, người suốt ngày đeo cái miếng da giả đó không thấy mệt sao, đây là nhà người, người có thể gỡ ra chứ. -Lãnh Ngạo cầu nhàu
- Rồi, rồi, người thật là nhiều chuyện a sư phụ.

Mặc Đình nghe không hiểu gì cả, chỉ thấy tỷ tỷ của mình gỡ 1 cái miếng da trên mặt. Không còn thấy vị tỷ tỷ dung mạo bình thường kia nữa, mà thay vào đó là 1 trang tuyệt sắc. Nói cô là đệ nhất mỹ nữ kinh thành có chút ủy khuất cho cô. (Fly: taz quăng boom đây, pà con né nào....) Mặc Đình kinh ngạc nhìn cô

- Ngốc, muốn học không? Tỷ sẽ dạy người. -cô mỉm cười xoa xoa đầu Mặc Đình.
- Thật sao.
- Thật, tỷ có gạt người bao giờ chưa?
- Hi hi.

Lãnh Ngạo không nói gì tiếp tục dẫn đường. Đi qua dãy hành lang ngoằn ngoèo, hắn dừng lại trước 1 bức tường, mò mẫm. Âm 1 cái, dưới sàn hiện ra 1 cái hồ hình vuông, khá rộng. Lãnh Ngạo nhảy xuống, cô mố theo Mặc Đình nhảy xuống theo.

Phía dưới sáng rực. Lãnh Ngạo vỗ tay 2 cái. Chừng 20 người mặc hắc y nhảy ra. Mặc Đình bị dọa cho hết hồn. Cô nhìn thấy biểu tình trên gương mặt Mặc Đình, mỉm cười ôn nhu xoa xoa đầu Mặc Đình trấn an.

- Bái kiến lâu chủ. -đám hắc y nhân cúi gập người chào.
- Miễn. -cô phát tay- Hôm nay ta dắt theo tiểu muội của ta đến, hi vọng khi nàng gặp chuyện gì, các người đối đãi với nàng như với ta. -ánh mắt sắc bén đảo qua hắc y nhân 1 lượt, đánh giọng- Được chứ?
- Lâu chủ có lệnh, bọn thuộc hạ không dám trái.
- Được rồi, các người đi nghỉ đi. -cô phát tay

Đám hắc y nhân vụt 1 cái biến mất.

- Mặc Đình à, tỷ nói cho người nghe 1 bí mật a. Người phải hứa là không được nói cho ai nha.
- Vâng.
- Tỷ là lâu chủ của nơi này, cũng chính là chủ nhân của Huyết Phong.
- Oa, Huyết Phong là gì vậy tỷ???
- Đồ đệ a, người nhất được 1 cái tiểu cô nương thật thú vị a. -Lãnh Ngao cười cười
- Muội không cần biết nhiều, chỉ cần biết khi bị ai bắt nạt thì cứ chạy đến đây. Sẽ không ai dám bắt nạt muội nữa a. -cô mỉm cười
- Oh, muội hiểu rồi. -Mặc Đình gật gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ads Một ngày mới lại bắt đầu, cô và Mặc Đình chuẩn bị ra chợ. Cô dặn dò Mặc Đình nhớ phải chú ý tới những chuyện mà người ta bàn tán với nhau còn mình thì lo kiếm tiền. (Fly: ss ui, hùi trước ss cũng có nghèo đâu mà sao ham tiền dzữ z ==", NT: Kệ taz, tiền ai mà hok ham há há há)

1 lớn 1 nhỏ cùng nhau làm việc. Bỗng 1 đám quan sai tới, đi phía sau đám quan sai đó là phụ thân của Mặc Đình

- Phải cô gái này không? -quan sai hỏi hần
- Dạ phải đại nhân. -hần khúm núm
- Có chuyện gì? -cô lạnh giọng, Mặc Đình run lên nép vào cô
- Người dụ dỗ con gái của Mặc Hán, theo ta về nha môn.
- Ai nha, Mặc Đình muội a, ta có dụ dỗ muội không a. -cô làm vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn Mặc Đình đang run rẩy nép phía sau mình
- Tỷ, tỷ nhất định phải cứu muội, muội không muốn ở cùng ông ta nữa. -Mặc Đình run run
- Yên tâm, không sao cả. -cô ôn nhu vỗ vỗ đầu Mặc Đình rồi quay sang nói với quan sai- Ta tự đi tới nha môn, không cần các người gồng ta lại nga.
- Đi. -quan sai lạnh giọng

Cô chậm rãi bước theo quan sai, Mặc Đình nắm tay cô run run nhìn phụ thân của nó. Người trên đường xì xào bàn tán. Lẫn trong đám người đó có 1 nam tử mặc 1 bộ quần áo màu trắng, ánh mắt nheo lại nhìn cô.....

Tại nha môn.....

Một nam tử tung niên mập mạp ngồi chễm chệ trên chiếc ghế gỗ, kế bên là sư gia, 2 bên là quan sai. Không khí uy nghiêm, không 1 ai hó hê.

(Xi, quan gì chứ, nhìn là biết tên này chuyên ăn hối lộ)

Cô ngạo nghễ đứng nhìn viên quan mập ú.

- To gan, còn không mau quỳ xuống. -viên quan cầm miếng gỗ trên bàn gỗ mạnh 1 cái
- Ta không có tội thì sao phải quỳ. -cô bĩu môi

Mặc Hán nhìn cô cười lạnh, Mặc Đình sợ hãi nhìn cô.

- To gan, người dám không coi bốn quan ra gì. Người đâu, đánh 50 hèo cho ta.
- Các người chạm vào ta thì coi chừng đấy. Vương đại nhân, chắc người cũng còn muốn giữ cái nón quan của mình chứ. -cô cười lạnh

- Người có ý gì? - viên quan chột dạ nhìn cô
- Ý gì chắc ngài cũng rõ. - cô híp mắt lại
- Người rút cuộc là ai?
- Lại đây, ta nói người nghe. - cô vầy vầy
- Sư gia. - viên quan kia hét lên
- Dạ. - sư gia hiểu ý vội chạy đến bên cô

Mặc Hán thấy vậy, mặt tái xanh. Lẩn trong đám người, vẫn là nam tử áo trắng kia.

(HT: Cứ tưởng nàng sẽ cần ta giúp, không ngờ....)

Sư gia nghe xong, xanh mặt, vội chạy đến bên viên quan bẩm báo. Viên quan nghe xong, nở nụ cười nịnh nọt

- Lý tiểu thư, vừa rồi bốn quan vô lễ, mong tiểu thư lượng thứ. - viên quan cúi gập người
- Không sao, không sao. - cô phát tay
- Vương đại nhân, vậy còn tiểu nhân? - Mặc Hán
- Lý tiểu thư không thể nào dụ dỗ con gái người được. Chắc chắn là con gái người đi theo nàng. Người không thể trách nàng được.
- Vương... vương đại nhân....
- Lý tiểu thư, mời.
- Đi thôi Mặc Đình. - cô mỉm cười ôn nhu

Trong 1 gian nhà sạch sẽ, cô ngồi nhàn nhã uống trà, Mặc Đình đứng ở 1 bên. Viên quan và sư gia đứng khúm núm chấp tay

- Lý tiểu thư xin thứ lỗi, hạ quan có mắt không trông thấy mạo phạm Lý tiểu thư.
- Không có gì, chẳng qua là không có ai muốn mua cái nón quan của người thôi. - cô nhàn nhạt nói

Viên quan kia từng giọt mồ hôi như hạt gạo thi nhau rơi xuống.

- A, vậy tên Mặc Hán kia tiểu thư muốn xử lý thế nào? Hạ quan chắc chắn sẽ giúp tiểu thư làm chủ. - hấn lảng sang chuyện khác
- Ta đây cần người làm chủ sao. - cô trừng mắt liếc hấn

(Hừ, tên tham quan này thật là)

- A, hạ quan xin lỗi, Lý tiểu thư thân thông quảng đại, sao lại cần hạ quan làm chủ chứ, ha ha. - hấn nâng tay áo lau mồ hôi
- Hừ, ta tự có cách giáo huấn hấn, bất quá.... - cô kéo dài
- Tiểu thư có gì căn dặn?
- Người không được nhúng tay vào, ta muốn làm như thế nào là việc của ta, hấn đến nha môn thì cứ đuổi hấn, hấn bước vào nha môn 1 bước thì cái nón quan của người....ta không đảm bảo nha.
- Vâng...hạ quan đã hiểu.

Lúc hấn ngược lên đã không thấy ai. chỉ còn lại hương thảo được thoang thoảng trong gian phòng.

- Tỷ tỷ a, như vậy không sao chứ, hấn biết thân phận của tỷ rồi nga.
- He he, ta nói cho muội biết. Khi ta nói cho 2 tên đó biết ta đã dùng châm tẩm độc phóng vào 2 tên đó rồi. Là ta mới phát minh đó nha. Châm này khi chạm vào da người sẽ tự động tan ra. - cô đắc ý cười cười
- Oa, tỷ thực là cao thủ a.

- Hắc hắc, chứ sao. A, muội muội a, người nga, người nhớ lúc nào cũng mang bao tay bằng da giả ta làm a, kéo sau này đừng đọc lại bị độc hại nga.
- Dạ, tỷ tỷ. -Mặc Đình cười ảm áp, xưa nay không có ai quan tâm nó như vậy
- Được, hôm nay tỷ tỷ người dẫn người đi ăn gà quay. Hắc hắc.

1 lớn 1 bé dắt tay nhau hướng thẳng đến tủ lâu của nàng mà ăn. (Fly: tiết kiệm gôm, đi của nhà mình ăn lun kia, NT: Xì, người chưa nghe qua câu "Ta về ta tắm ao ta, dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn sao, Fly: —")

Cả 2 ăn uống no nê, dắt tay nhau ra về. Cô và Mặc Đình cùng nhau ca hát. Bỗng, cô khựng lại

- Mặc Đình à, muội về nhà trước đi. Tỷ có việc. Về nhà nhớ khóa chặt cửa nhé.

- Dạ. -Mặc Đình ngoan ngoan nghe lời, vội chạy về nhà

Cô thông thả rảo bước đến 1 ngôi miếu hoang.

- Các hạ có thể hiện thân rồi đấy. -cô lạnh giọng

- A, bị phát hiện rồi sao, ta cứ tưởng còn giấu được thêm 1 lúc nga. -1 nam tử mặc bộ áo màu trắng từ đầu bay xuống

- Nga, người chẳng phải là chủ tử của tên mồm rộng hôm kia sao. -cô mỉa mai

- Ai nha, cô nương thật thù dai nha. Bất quá ta thích. Chúng ta có thể làm quen chứ? (Fly: thứ lỗi choa taz, câu này taz ho bít vít sao choa hay)

- Công tử, người quá khách khí rồi, ta chẳng qua chỉ là 1 cái dân nữ bình thường thôi, làm sao dám trèo cao làm quen cùng công tử a. -cô làm ra bộ mặt hiền lành

- Ai, cô nương, tại hạ thật lòng muốn làm quen với cô nương a. Chi bằng chúng ta kết hảo hữu vậy.

- Công tử thứ lỗi, ta chỉ là 1 thường dân, thực không xứng làm bạn của công tử.

- Xứng hay không xứng là do ý nghĩ của mỗi người. Dựa trên khi phách của cô nương khi này, thực hơn hẳn những tên nam tử bình thường.

- Công tử quá khen, bất quá đó chỉ là lừa người ta mà thôi. -cô mỉm cười yếu ớt

- Thật không?

- Dĩ nhiên là thật.

- Là giả hay thật ta đều muốn làm hảo hữu với cô nương nha.

(Hừ, tên này lý wa' đi ~~~~~, haiz đành theo lời hấn a, không thôi lỗ tai của ta hư mất)

(Triệt Hy: Hắc hắc, nàng càng không thích kết bạn với ta, ta càng muốn làm bạn với nàng)

- Vậy xin theo ý công tử. Xin hỏi tên công tử là gì để tiện cho dân nữ xưng hô.

(Hừ, tên chết tiết, coi sau này ta chính người thế nào)

- Tại hạ họ Triệt, tên Hy. Xin hỏi quý danh của cô nương?

(Triệt Hy: Hắc hắc, nàng còn không chịu thua)

- Ta họ Lý, tên Nhã Thư.

- A, Nhã Thư a, tên của người thực hay nha. -hắn cười đến vô lại

- Triệt công tử quá khen. Sắc trời cũng không còn sớm nữa, ta xin phép về trước. -cô vội tìm cớ

- Ai, nhanh như vậy sao. Đành vậy, Lý cô nương, tại hạ xin phép cáo từ.

Nói rồi hấn phi thân đầu mất. Cô thông thả rảo bước đi về nhà.

Chương 12

Ads Cô vừa đi vừa nhếch môi cười lạnh.

(Hừ, tên chết tiệt, bảo về mà vẫn cứ theo đuôi mình)

Cô vẫn đi thong thả về nhà. Hôm nay cô quyết định không đi đâu cả, vì còn cái tên ôn thần chờ ngoài cửa. Cô hăm hở giành làm đồ ăn với Mặc Đình, tuy nhiên.....Đồ ăn bung ra toàn là đen thui, cháy khét, cái thì nhảm từ muối thành đường.... (Fly: haiz, con gái con đũa như dzậy ai thèm lấy chứ *bầu môi khinh bỉ*, Triệt Hy: kệ nàng, như dzậy ta mới có cửa chứ *cười sung sướng*)

Mặc Đình kinh ngạc nhìn cô

(Mặc Đình: Ai nha, tỷ tỷ vẫn là con người nga, cứ tưởng cái gì tỷ cũng giỏi hết chứ)

Cô gãi gãi đầu cười trừ

- Hi hi, Mặc Đình a, muối....Aiz, chúng ta cùng đi ăn thôi. -cô kéo Mặc Đình chạy ra cửa

- Ai, tỷ tỷ a. Trong nhà vẫn còn đồ ăn, để muối làm là được rồi.

- Nhưng như vậy thực ừy khuấy muối nha.

- Hi, tỷ chịu nhận muối là muối muối là tốt lắm rồi, chỉ là nấu com thôi thì làm sao ừy khát muối được a.

- Thực không sao chứ?

- Ai da, tỷ cứ ngồi ngoài này đợi ăn đi. Muối rất nhanh sẽ ra. -Mặc Đình ấn cô ngồi xuống bàn

- Ừm, vậy muối cần thận nhé, coi chừng bỏng nga.

- Ừm, muối biết rồi. -Mặc Đình mỉm cười ấm áp

Bên trong nhà, tiếng cười đùa ấm áp không ngừng vọng ra, bên ngoài có 1 tên nam tử chịu lạnh đứng trên nóc nhà.

Hoàng cung....

- Ai, hoàng thượng a, người làm sao mà giờ này mới về a. -1 giọng nói the the đặc trưng của thái giám truyền vào tai

- Tiểu Lý Tử, mau chuẩn bị nước ấm cho ta. Ta muốn đi tắm. -hắn nhàn nhạt ra lệnh

(Triệt Hy: Haiz, hôm nay ta mới biết nỗi khổ của những ám vệ trong cung)

Ngồi trong bồn tắm, hắn miên man suy nghĩ

(Triệt Hy: Kì lạ, lúc ta theo dõi nàng từ từ lâu, nàng lại phát hiện ra ngay, nhưng khi ta theo dõi nàng đến lúc về nhà nàng tại sao nàng lại không phát hiện gì cả???? Rốt cuộc nàng có võ công cao cường hay chỉ là cái công phu mèo 3 chân ?!?!?!?)

Hắn mang 1 bụng nghi vấn mà đi ngủ.

Tại 1 căn nhà nhỏ đầu đó trong thành....

- Hừ, con nha đầu chết tiệt, làm ta bị đánh mấy chục hèo....hừ hừ hừ....ái da, hic hic....Ta thề ta sẽ trả thù ngươi. Mà làm thế nào đây nhỉ.....À há, lần này ngươi chết chắc nhá nha đầu- ánh mắt hắn sắc lém, lâu lâu lại nhíu mày xuyt xoa cái mộng tội nghiệp của mình, miệng lẩm bẩm nguyên rủa Nhã Thu (Fly: hắc hắc, choa đáng, cái tật ick phá ngta hử)

Tại 1 căn nhà nhỏ nào đó....

- Ất xì '''''''''''''''''. -cô hắt hơi 1 cái rõ to

- Ai nha tỷ tỷ, tỷ không sao chứ, có cần đến đại phu không? -Mặc Đình lo lắng

- Hi hi, không sao đâu. Chỉ là đột nhiên ngứa mũi thôi. -cô cười

(Hừ, tên chết tiệt nào đang rửa ta thế hờ.....)

(Ngọc Nhi: Đáng đời người, ai bảo người gây thù chuốc oán)

(Ai nha Ngọc Nhi, lâu rồi thấy thấy người nói chuyện với ta nga)

(Ngọc Nhi: Ta lên cung đình hỏi thăm về nhiệm vụ của người đây.)

(Sao, sao, người ở trên ấy nói ta phải làm thế nào a)

(Ngọc Nhi: Bọn họ nói, hoàng đế này chỉ có 1 kiếp nạn, qua khỏi kiếp nạn này thì hắn sẽ không sao.)

(Thật hả, vậy kiếp nạn đó là gì a, để ta mau mau làm rồi trở về nữa nha)

(Ngọc Nhi: Thiên cơ bất khả lộ, đến thời khắc người thực hiện nhiệm vụ, người khác biết)

(..... Ngọc Nhi, người ích kỉ quá à, ta không thèm nói chuyện với người nữa.)

(Ngọc Nhi.....) (Fly: lắc đầu bó tay)

- Tỳ, tỉnh, làm sao mà tỳ ngồi thất thần vậy hả?

- A, cái gì....Ta không sao. Thôi, đi ngủ. Trời cũng không còn sớm nữa. -cô xoa xoa đầu Mặc Đình

- Ừm. -Mặc Đình ngoan ngoãn leo lên giường

Trong chớp mắt, cô đã thay bộ áo trắng tinh của mình, cũng đã bóc miếng da trên mặt ra.

- Tỳ đi đây, ngủ ngoan nhé. - cô nháy mắt tinh nghịch với Mặc Đình

- Ừm. Tỳ thượng lộ bình an. -Mặc Đình nói xong rút gương mặt bầu bĩnh đáng yêu vào trong chăn, gương mặt đã trở nên hồng hồng

Đáy mắt tràn đầy ý cười, cô xoay người 1 cái đã nhanh chóng lao ra màn đêm. 1 cái bóng trắng lướt nhanh, gió thoang thoang thổi mang theo một cổ mùi hương thảo được dễ chịu.

Ánh nắng nhẹ nhàng lách vào khe cửa, chiếu vào gương mặt tinh xảo của cô, khiến cô nhúm mày, tay quờ quạng hồng che đi ánh nắng đang chiếu vào. Cạch, cửa phòng mở ra

- Tỳ, dậy rửa mặt nào. Mặt trời lên cao rồi đó nha. -Mặc Đình bung chậu nước cùng chiếc khăn vào

- Ừm, tỳ muốn ngủ thêm nữa nha. -cô trở mình lằm bằm

- Tỳ, không lẽ hôm nay người không muốn mở tiệm sao. -Mặc Đình cố sức kéo cái chăn khỏi người cô

- Ừm, không mở. Tỳ muốn ngủ.....

- Tỳ không dậy thì muội sẽ không nấu đồ ăn cho tỳ nữa. -Mặc Đình buông chăn ra, bĩu môi

- A, đừng mà muội muội thân yêu của ta. Muội biết ta thích nhất ăn đồ ăn muội làm nga. -cô bật dậy, ôm lấy cánh tay của Mặc Đình dụi dụi mặt mình vào như 1 con mèo nhỏ

- Vậy thì tỳ mau dậy đi, hôm nay đã trễ lắm rồi nha.

- Ừm ừm, tỳ dậy, tỳ dậy. -cô luống cuống nhảy xuống giường, tuy nhiên.....

Thực ra không phải người nào tập võ cũng sẽ tránh được hết những tình hình ngớ ngẩn, ví dụ là Nhã Thư, cô quên kéo chăn xuống, lại hấp tấp nhảy xuống giường, kết quả là.....té đập mặt xuống sàn.....(Fly: ="))

- A ui, đau quá....Í, hình như có cái gì đang chảy....Á, a a a a a. Máu, oa oa oa. Ta chảy máu mũi a a a a a a. Trời ơi còn đâu gương mặt xinh tươi như hoa của ta nữa a a a a.

Mặc Đình chứng kiến 1 màn này, nín cười đến gương mặt đỏ như trái cà chua, quên mất chạy đi lấy thuốc cầm máu cho vị tỳ tỳ đáng kính của mình ()

Trễ hơn 1 chút, gương mặt cọ xám xịt ngồi trước bàn ăn, Mặc Đình áy náy xin lỗi cô:

- Xin lỗi tỳ, ta quên không chạy đi lấy thuốc.

- Không sao, lát nữa ta chạy sang bên sư phụ ta bảo hẩn cho ít thuốc, trong 3 ngày, à không, trong 2 ngày mà cái mũi ta chưa khỏi thì ta cho hẩn khỏi làm thần y, mà y gì hết á.

(Mặc Đình: cầu cho sư phụ bình an)

Ở Tĩnh, người nào đó hắt hơi mãi (Fly: hí hí hí)

Vì người nào đó không tiện ra ngoài với cái gương mặt bị như vậy nên đành nhờ Mặc Đình 1 mình chạy đến Tĩnh báo tên sư phụ đó cho ít thuốc. Dĩ nhiên, người nào đó nín cười đưa bao thuốc cho Mặc Đình.... Tuy nhiên, nàng đợi mãi mà không thấy Mặc Đình về, lo lắng trở thành bất an....Đột nhiên, một chiếc phi tiêu phóng vào, trên đó còn dính 1 lá thư, trên thư nói rằng: " Muốn cứu người thì hãy đi 1 mình ra Từ Lâm Trúc"

Nàng nhủ mảy suy nghĩ, là ai thế, dám cả gan ra tay với Mặc Đình.... Từ Lâm Trúc là 1 khu rừng rất đẹp, nhưng ẩn trong đó lại có rất nhiều sơn tặc. Không cần suy nghĩ nhiều, cô đã phóng như bay ra khỏi cửa. Mặc cho gương mặt của mình dọa người đến nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Từ Lâm Trúc.....

Cô "hạ cánh" xuống 1 bãi đất khá trống trải. Hết lên:

- Tên nào bắt Mặc Đình, ra đây cho ta.

Tức thì, chùng chục tên từ trên trời lao xuống.

- Là các người sao? -cô hừ lạnh

- Cô nương, chúng ta là hên Lý Nhã Thư chứ không phải người. Người mau về đi.

- Con mẹ nó, ta chính là Lý Nhã Thư, các người bắt muối muối ta đi đâu rồi. -cô hét vào mặt bọn chúng

(Hừ, ta đây đang bức mình vụ cái mũi mà còn gặp chuyện này. Hôm nay bà đây đại khai sát giới hà hà hà hà hà)

(Ngọc Nhi: giận cá chém thớt à.)

(Kệ ta)

(Ngọc Nhi:)

- Cô nương, gương mặt của người rõ ràng không phải là Lý Nhã Thư.

- Các người chưa nghe qua thuật dịch dung sao. -cô bĩu môi hừ lạnh

- Thuật dịch dung? -đám người mở to mắt ra nhìn cô, ngạc nhiên

- Khoan, đại ca. Hình như nhỏ này có gì đó hơi quen quen. -1 tên trong đám người đó lên tiếng

- Ủ, đệ cũng thấy vậy.

- Đừng có nói nhiều, mau giao Mặc Đình ra đây. Nếu không ta không đảm bảo các người có thể thấy trăng đêm nay.

- A!!!! Đệ nhớ ra rồi. Là nha đầu trong nhà của Lãnh Ngạo, hôm đó chính nó làm chúng ta ám sát thất bại.

- À há, đúng rồi đại ca, đúng là nha đầu này.

Mỗi người 1 câu, ồn ào không thể tả

- Im hết cho ta. Ta từng gặp các người hay sao? A, hay là các người là đám thích khách ngu ngốc, dở hơi hôm đó. Ái chà, kẻ nào lại kém cỏi đến nỗi gọi

các người đến lấy mạng ta a.

- Sao người biết bọn ta muốn lấy mạng người? -tên được gọi là đại ca trừng to mắt ngạc nhiên
- Ngủ gật, dựa theo giọng điệu của các người, cộng thêm việc các người ám sát 3 sư phụ của ta thất bại là biết rồi. -cô bữu môi
- Hừ, đã vậy thì....lên.... -hắn hét 1 tiếng cả đám người vây lấy 4 phía, tấn công loạn xạ vào cô

Cô nhẹ nhàng lách mình, rút ra thanh nhuyễn kiếm giắt trên lưng, nhẹ nhàng "múa" vài động tác. Chưa kịp thấy chuyện gì xảy ra, đã nghe tiếng la thất thanh.

- A a a a, tay của ta a a a a..... - 1 tên trong đám đó

Rồi lại nghe 3 tiếng Phịch... phịch... phịch... lên tiếp nhau. Đám người đổ mồ hôi lạnh, nhìn về phía phát ra tiếng động kia, đã thấy 3 người chiến hữu lúc nãy của mình bây giờ đã trở thành 1 cái thi thể. Cô cầm thanh nhuyễn kiếm đầm máu, đưa lên miệng liếm 1 cái. Mấy tên kia lạnh cả người. Cô ném ánh mắt sắc lẹm về phía đám người kia:

- Đụng tới người nhà ta, cũng có nghĩa là đụng tới ta. Chịu chết đi.

Nói rồi, cô chường 1 chường vào cây trúc gần đó. Lá rơi rụng lá tả. Mấy tên kia tưởng cô chường hụt, buông lời trêu chọc:

- Tiểu nha đầu, chỉ với kiếm pháp của người, không đấu lại được bọn ta đâu.

Cô chỉ nhếch môi cười lạnh, dùng nội lực đẩy những chiếc lá lao vun vút đến bọn cướp. Bọn cướp cả kinh, vội lách mình tránh. Nhưng vẫn không tránh khỏi. Từng chiếc lá cửa vào da thịt bọn chúng làm chúng kêu la thất thanh. Mặc Hàn đang núp vào 1 tảng đá không khỏi cả kinh, không dám thở mạnh, càng không dám di chuyển, chỉ mong cho cô mau mau rời khỏi đây.

Nhìn thấy những tên sát thủ kêu la đau đớn, cô nhếch môi cười. Nụ cười của cô thật diêm lệ, nhưng nó lại băng lãnh đến người ta phải sợ. Cô vẫn chưa muốn giết bọn hắn, cô còn muốn bọn hắn đau đớn, đau đớn đến chết đi sống lại. Như chợt nhận ra điều gì, cô chường 1 chường về phía tảng đá gần đó. 1 nhân ảnh hiện lên, cô không khỏi cười lạnh. Mặc Hàn bây giờ chỉ biết run run, cầu xin tha thứ:

- Lý tiểu thư, là ta có mắt không trông, xin người tha thứ cho ta. -hắn dập đầu xuống

- Hừ, chính người đã đối xử không tốt với Mặc Đình, bây giờ ta đưa Mặc Đình về, đối đãi với nó như thân nhân của ta. Có sao ngươi còn đến phá rối. Bình sinh ta ghét nhất là những kẻ như ngươi, có lần này làm sao đảm bảo sẽ không có lần sau. Đến con gái ngươi ngươi còn có thể bắt cóc để dẫn dụ ta ra, thì sau này ngươi còn có thể làm được chuyện tàn tạt lương tâm đến thế nào nữa.

- Lý tiểu thư. là ta sai, là ta đã sai, mong người tha cho ta 1 mạng.

- Đi chết đi. -cô vung 1 sợi dây thừng, sợi dây thừng như có linh hồn, quấn quanh cổ hắn, vừa đủ để hắn không thể thở nổi nhưng cũng không đến nỗi khiến hắn phải chết. Cô nắm sợi dây, lôi hắn đi. Đám sát thủ cũng bị cô trói lại, bắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

1 chậu nước muối được tạt thẳng vào đám người đang ngất đi vì đau. Một trận đau đớn truyền đến, đám người rên rĩ

- Tỉnh? -thanh âm sắc lạnh của cọ vang lên
- Người mau thả ta ra. -hắn giãy dựa nhưng càng giãy càng đau
- Ngủ gật, đó là sợi dây gai, các người cứ giãy tùy thích. -cô nhếch môi cười lạnh

Đám người đó bàng hoàng, nhìn lại sợi dây đang trói mình, sợi dây chỉ chít gai, những cái gai nhọn hoắt đâm thủng da thịt họ.

- Sao thế, sao không giãy nữa. -cô bước lại 1 chiếc ghế dựa lớn, chống cằm nhìn bọn họ, cười lạnh
- Người...người không sợ sẽ không được gặp lại Mặc Đình sao? -Mặc Hàn
- A, phải rồi, còn Mặc Đình nữa. -cô ngạc nhiên thốt lên

- Vậy còn không mau thả ta ra. -Mặc Hàn cười lạnh

- À, ngươi không cần lo. Mặc Đình ta đã cứu ra từ lâu.

-----Trước đó-----

- Hừ, chỉ có nhiều đây mà ngất rồi sao. -cô hừ lạnh

Cô phát tín hiệu ra, chẳng mấy chốc, đã có 1 toán người áo đen cung kính cúi người chào cô:

- Lâu chủ, xin phân phó.

- Mau đi điều tra Mặc Đình ở đâu rồi đưa về Tĩnh. Còn nữa, mau đem đám này xuống tầng hầm (Fly: Tầng hầm là chỗ mà ss ý dẫn Mặc Đình xuống trong mấy chap trước á hi hi)

- Dạ.

- Ngươi...ngươi...rốt cuộc ngươi là ai? -Mặc Hàn

- Huyết Phong. -cô băng quơ trả lời hần

Cả đám người rừng mình. Huyết Phong, một cái tên mà tất cả bọn chúng đều biết, một người có thể dễ dàng bóp chết bọn chúng.

- Từ ngày ta đến nơi này cho tới bây giờ, ta chưa bao giờ áp dụng cực hình cho ai cả. Hôm nay, các ngươi sẽ là người đầu tiên. -cô nở 1 nụ cười quỷ dị, tàn nhẫn

Đám người kia run lên.....

- Xin...xin tha cho chúng tôi. Tất cả là do hần, là hần đã sai khiến chúng tôi.

- Các ngươi không biết sao, chưa có ai ngoài thân nhân của ta biết thân phận của ta mà còn sống đâu. -cô cười lạnh

Cô vỗ tay 2 cái. 2 người mặc áo đen đem một cái vạc màu đen thật lớn đi ra.

- Ai muốn thử trước nào. -cô đảo mắt hết 1 lượt

Không ai dám lên tiếng...

- Vậy.....Ngươi đi. -cô chỉ về 1 tên trong số đó

Tức thì, 2 người mặc áo đen khi nãy vác tên đó lên. Hần run sợ nhìn về phía cô.

- Các ngươi có gan bắt cóc thân nhân của ta, thì phải có gan lĩnh hậu quả. -cô mỉm cười, nhưng giọng nói lại không có tí hơi ấm nào

2 người mặc áo đen thả hần vào cái vạc. Hần la hét, giãy dụa.....Cô nhìn hần, cười lạnh.....Trong vạc có thật nhiều con bò cạp, lại có rắn, rết...v....v.... Những con vật đó trườn bò, cắn hần...Hần hét thất thanh....Cho đến khi hần ngất thì cô mới cho người lôi hần ra....Cứ thế lần lượt từng người, từng người một.....2 tên áo đen giúp cô thực thi hình phạt cũng phải rừng mình. Âm thầm thề sẽ không bao giờ dám phản bội cô.

Tới lượt Mặc Hàn, cô phát tay cho qua....Hần tưởng cô tha cho hần, mừng rơn...Cô chỉ cười lạnh, không thèm nhìn tới hần....

Những tên kia vì quá đau đớn mà ngất đi. Cả thân hình huyết nhục mơ hồ....Dùng nước muối tạt vào chúng, chúng rên rỉ, tỉnh lại....Cô cho người cột tay chân chúng vào 1 tấm bảng....Ra lệnh cho 1 người mặc áo đen, cầm cây đao cắt từ từ từng ngón tay, ngón chân, rồi lại cả cánh tay....Tấm bảng vương đầy máu, tên đó chết vì quá đau đớn.....

- Đem cho chó ăn. -cô phát tay

Từng người, từng người 1 bị hành hình.....Mặc Hàn đỏ mặt hơi lạnh, rốt cuộc hần đã chọn vào nhân vật gì thế này.....

Rất nhanh, cả toán sát thủ đều chết trong sự đau đớn tột cùng, tấm bảng vẫn còn vương đầy máu, cây đao vẫn còn thấm đẫm máu. Cả căn phòng bốc mùi tanh tươi của máu thịt...

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ads Cô quay sang nhìn Mặc Hàn. Mặt hắn bây giờ xanh như tàu lá, run rẩy. Cô mỉm cười:

- Sao thế, lúc này người hùng hồ lắm mà.
- Người...người không phải là con người. Người là ma nữ....Mau..mau thả ta ra...-hắn la hét
- Ha ha...Ma nữ ư...Ta thích cái danh đó.... -cô cười lạnh
- Thả ta ra.....Ta làm ma cũng không tha cho mi..... -hắn hét lớn

(Ngọc Nhi: ta.... người thấy có hơi quá tay không?) (Fly: thía này mà hơi, hok bít rất thì sao nữa ==")

(Tự làm tự chịu)

(Ngọc Nhi: ...)

- Trói hắn lên cây cột. -cô lạnh giọng

2 người mặc áo đen rất nhanh đã trói chặt hắn. Cô cầm một cây roi dài, tẩm nước muối, đánh mạnh vào người hắn

Chát....

- Cái này là do người đã bắt cóc Mặc Đình.

Chát....

- Cái này là do người mắng ta là yêu nữ.

Chát.....

- Cái này ta đánh vì người dám mắng ta tiện nhân

Chát.....Chát....Chát.....

Tiếng roi quất vào da thịt kêu chan chát nghe rộn người. Thân thể Mặc Hàn giờ đây đã bê bết máu, ngoài la hét hắn cũng chẳng thể làm gì hơn....Do ngọn roi được tẩm nước muối nên cái đau mà hắn phải chịu đau hơn bình thường gấp trăm lần.

Đánh hả dạ, cô ném roi sang 1 bên.

- Lấy mật ong đến cho ta. -cô ra lệnh

1 lọ mật nhanh chóng được đưa đến. Cô đổ nguyên lọ mật lên người Mặc Hàn.

- Đem hắn cột ngoài sân. Đem treo tổ ong lên người hắn.

Ngoài sân, nắng cháy da cháy thịt. Những con ong đua nhau chích lên người hắn. Chưa kể kiến cũng thi nhau bò lên mà cắn. Hắn kêu la thảm thiết, nhưng chẳng mấy chốc, hắn cũng chẳng còn sức mà kêu la...

- Đem cái vạc lúc này lại đây. Đổ á huyết và huyết đạo của hắn. Ta muốn hắn đau đớn cùng cực mà không được la hét. -đáy mắt cô hiện lên những tia tàn nhẫn

- Tì. -Mặc Đình đột nhiên xuất hiện, đáy mắt lộ vẻ đau thương

Cô kinh ngạc quay người sang. Mặc Đình quỳ sụp xuống:

- Tì, xin tì hãy tha cho hắn 1 mạng. Nể tình hắn có ơn sinh thành với muội, tha cho hắn 1 lần này có được không? -Mặc Đình nài xin
- Nhưng...nhưng hắn đã đối xử với muội như vậy....
- Cái đó chỉ có thể trách muội mệnh khổ. Nhưng bây giờ đã có tì rồi, muội cảm thấy thực hạnh phúc. Xin tì, tha cho hắn có được không?
- Ta....ta..... -cô nhìn sang người bị hành hạ đến ngất xỉu, máu me bê bết kia- Thôi được rồi. Ta tha cho hắn 1 mạng. Hắn mà động tới ta 1 lần nữa thì đừng trách tại sao ta không nương tay.

Cô phát tay áo bỏ đi. Mặc Đình kinh kì ngược lên nhìn cô. Hối thúc những người mặc áo đen mau đem Mặc Hàn xuống. Cô xoay người lại.

- Mặc kệ hắn đi. Không chết được. Mau lên trên, ta cùng muội ăn điểm tâm.

- Dạ. -Mặc Đình vui vẻ nghe lời, xoay lại nhìn Mặc Hàn 1 cái rồi đi tiếp...

Một ngày nữa lại trôi qua, Triệt Hy đang vui đùa vào phê duyệt tấu chương. Hắn cố gắng tập trung vào nhưng vẫn không thể. Hắn cứ mơ màng nhớ đến dung nhan tuyệt mỹ hôm ấy. Làm áo trắng tinh khiết, mái tóc đen nhánh, đôi mắt trong veo như nước, và một cổ mùi hương thảo được thoang thoang cứ chập chờn trong đầu Triệt Hy. Hắc lắc lắc đầu cho thanh tỉnh, nhưng mùi hương thảo được cư xộc vào mũi.

(Triệt Hy: Quái, sao lại ngửi thấy mùi hương đó vậy nhỉ. Ai, chắc mệt quá rồi, đi hoa viên vậy)

Hắn gấp tấu chương lại đi ra hoa viên. Một cái bóng trắng nho nhỏ từ phía ngoài nhẹ nhàng lách vào.

(Phù, cuối cùng hắn cũng đi ra)

(Ngọc Nhi: Ngươi vào đây làm gì nha)

(Ai nha, ta đi tìm coi tên nào gây bất lợi cho hắn để diệt luôn cho xong chứ gì, không lẽ ngươi muốn ta cả đời ở đây)

(Ngọc Nhi: Ta đã nói rồi, khi nào đến lúc, ngươi khắc biết)

(Ai, ta muốn càng nhanh càng tốt nha, thà cố hết sức còn hơn ngồi chờ mà không làm gì)

(Ngọc Nhi: Ngươi thực là)

Thân ảnh nhỏ nhắn bận rộn lục lọi. Bỗng từ bên ngoài, một nhân ảnh màu vàng đi vào. Nghe tiếng động, cô ngẩn người nhìn hắn. Hắn cũng ngẩn ngơ nhìn thân ảnh màu trắng diễm lệ trong thư phòng.

(Ách, chết rồi, không để ý tới hắn a~~~~~)

(Triệt Hy: Là nàng, là nàng....đúng là nàng rồi)

Cô vội thi triển khinh công lao ra khỏi thư phòng. Triệt Hy nháy mắt tỉnh lại cũng thi triển khinh công mà đuổi theo. Trong bóng đêm, 2 nhân ảnh 1 trắng 1 vàng chơi trò

Rượt đuổi nhau 1 hồi, cô lại giở trò cũ, lại phóng ám khí về phía hắn. Đoán trước cô sẽ như vậy, hắn khẽ mỉm cười rồi lách mình sang 1 bên, bắt ngờ ôm lấy cái eo thon nhỏ của cô. Hơi thở ấm áp phả vào tai, giọng nói trầm thấp vang lên:

- Bắt được nàng rồi.

Cô kinh ngạc, giãy ra. Hắn siết chặt cô lại:

- Không giãy ra được đâu, ta sẽ không để nàng thoát khỏi ta lần nữa.

- Ngươi....buông ra. -cô hét lên

- A, giọng nàng hay thật đấy.

(Fly: cái này là điển hình của ông nói gà bà nói vịt)

- Buông ra. -cô dùng hết sức đẩy cánh tay hắn ra

- Nàng thật là thơm nha. -hắn tham lam hít một hơi dài, tham luyến hương thơm thảo được tỏa ra từ cô

- Ngươi...biến thái. -cô thẹn quá hóa giận, hét vào mặt hắn

Hắn im lặng, không nói gì, chỉ siết chặt hắn, tựa như muốn đem cô hòa nhập vào hắn. Quấn bách, cô giơ chân lên, đạp mạnh vào chân hắn. Hắn chịu đau, vẫn ôm chặt lấy cô.

- Đau quá đấy.

- Kệ ngươi, mau buông ta ra. -cô lại giãy

Hắn hết cách, điểm huyệt cô rồi đem cô vào thư phòng. Cô nghẹn họng trừng mắt nhìn hắn, hắn cười nhạt, tiếp tục đi. Hắn đặt cô lên ghế, thông thả cảm chung trà lên nhấm nháp.

- Tại sao lại không thả ta ra. -cô lạnh giọng

- Nàng nghĩ xem

- Là vì ta đột nhập vào thư phòng ngươi lục lọi sao. Thế thì cứ bắt ta vào thiên lao. Có gì lại đem ta vào đây. -cô trừng mắt

- A, ngươi nghĩ xem, thiên lao có thể nhốt được ngươi sao. Ta nghĩ không quá nửa ngày, ngươi sẽ cao chạy xa bay mà thôi.

Cô chột dạ, giương mắt lên nhìn hắn. Hắn đáp lại ánh nhìn của cô bằng nụ cười nhàn nhạt. Cô muốn quay đi nhưng không thể.

(Chết tiệt, biết vậy khi Lãnh Ngạo dạy cách tự giải huyết ta đã chú ý hơn, giờ ta thực sự là không nhớ gì cả nha, oa oa oa oa oa)

Hắn nhìn cô, tủm tỉm cười

(Triệt Hy: Bây giờ ta đã bắt được nàng rồi nhé, tiểu ma nữ)

Hắn chậm chậm bước tới, cô hoảng hốt nhìn hắn

- Ngươi muốn làm gì?

- Nàng nghĩ xem -rồi hắn nở 1 nụ cười nhìn hết sức ái muội.

Hắn vươn tay ra, đưa cho cô 1 viên thuốc màu đen cho cô.

- Uống đi.

- Đây là cái gì? -cô kinh ngạc

- Nàng không cần biết. Chỉ cần uống vào là được.

- À, chẳng lẽ đây là xuân dược trong truyền thuyết sao. -cô mỉa mai

- Nàng....Nàng nghĩ ta là người như vậy sao.

- Chứ không lẽ ngươi không giống với những gì ta nghĩ sao. -cô cười khinh miệt

- Làm càn, ta đường đường là thiên tử, cả thiên hạ này thuộc về ta. Chỉ cần phẩy tay 1 cái là đã có cả ngàn nữ nhân cam tâm tình nguyện cùng ta cộng hưởng. Có gì ta lại phải hạ xuân dược chỉ để có được ngươi. -hắn tức giận gào lên (Fly: anh ý tức giận nên xưng hô ta- ngươi nhá, à mà anh đâu có hạ xuân dược, anh chỉ ép ss ý vs a thôi à *cười gian*, TH: Người đâu, lòi ra chém...., Fly: A..a....a....Tha mạng a.....)

- Vậy viên thuốc đó là gì, sao lại không cho ta biết.

- Nàng uống vào đi, rồi ta nói nàng biết. -hắn nhẹ giọng

- Ta không uống. -cô tức giận xoay đi

- Vậy thì cả đời này nàng ngồi trên ghế mà sống nhá.

- Ngươi... -cô tức giận, xoay người lại trừng mắt nhìn hắn- Ti tiện....

- Ha ha, cảm ơn nàng đã khen. Nàng không uống thì thôi vậy, ta đi về phòng mình đây. Ngồi vui vẻ nhá. -hắn cười cười, xoay người hướng cửa mà đi

- Dừng lại. -cô hét lên

- Sao. -hắn cố nén cười, nhưng mày nhìn cô

- Đưa đây, ta... ta uống. -cô cắn răng chấp nhận

- Được thôi. Nhưng đây là nàng tự chọn nha. Ta không có ép. -hắn nhún nhún vai

- Được, là ta tự chọn, ngươi không có ép ta.

- Được thôi. -hắn đưa viên thuốc vào miệng mình, áp môi mình vào môi cô, nhẹ nhàng đẩy viên thuốc vào

- Bây giờ giải huyết được chưa. -cô không màng đến việc hắn vừa chiếm tiện nghi của mình, trực tiếp hỏi

- Chưa nha. Thuốc này là Âm cốt tán. Nam nhân uống vào thì không sao, thậm chí còn có thể tăng nội lực. Nhưng nữ nhân uống vào thì lại không thể sử dụng nội lực nha. Nếu sử dụng nội lực thì sẽ bị đứt hết kinh mạch, lục phủ ngũ tạng sẽ bị thối rữa mà chết. -hắn cười nhàn nhạt

- Ngươi.....ngươi....Giải được -cô gần như là hét lên

- A, đúng rồi, loại được này không ai giải được, kể cả Thiên hạ đệ nhất thần y Lãnh Ngạo. -hắn mỉm cười

(Triệt Hy: ha ha ha, nàng võ công cao như vậy, phong tỏa nội lực là cách tốt nhất)

(Tên chết tiệt này...cư nhiên dám đụng độc với ta...hừ hừ hừ)

- Vậy làm sao giải.

- Muốn giải à, nàng chỉ cần.....

Hắn vươn tay, vuốt ve gương mặt mềm mại, ánh mắt dò xét khắp người cô.

- Ngươi...ngươi muốn làm gì.

- Hừ, hơi gầy, nhưng có thể tạm bỏ qua. Sau này ta sẽ tắm bổ cho nàng.

- Ngươi...bỏ tay ra. -cô hét to

- Ai, nàng nha, hét lớn như vậy làm gì nha.

- Mau nói cho ta cách giải. -cô hét lớn

Hắn cười, tiến tới. Đưa khuôn mặt tuấn mỹ của mình lại gần, hơi thở nam tính phả vào tai của cô, mặt cô đỏ hồng, hắn cười cười

- Làm phi tử của ta.

- Ngươi nằm mơ.

- Ai, sao đây. Muốn giả độc, mỗi tháng đều phải cùng nam nhân có khí dương cực thịnh giao hoan ít nhất là 1 lần vào ngày trăng tròn.

- Vậy liên quan gì đến ngươi.

- A, thật tình cờ. Ta chính là dạng nam nhân đó nga.

- Ta không cần ngươi. Ta sẽ tìm người khác.

- Tiếc quá nha. Ta chính là người duy nhất nga.

- Ngươi...ngươi....Tì bì.

- Hắc hắc, nàng quá khen.

- Được, ngươi.ngươi muốn như thế nào thì như vậy.

- A, ái phi. Nàng cuối cùng cũng thuộc về ta.

- Ta nói trước, ta là phi tử của ngươi, nhưng ta sẽ không ở trong cung mà ta sẽ ở bên ngoài. Tới ngày 15, ta sẽ trở lại.

- A, không được nga. Làm phi tử của ta thì phải ở trong cung nha.

- Nếu không đáp ứng thì thôi. Ta thà chết chứ không ở chung mái nhà với ngươi.

- Thôi được. -hắn đáng thương hề hề đáp ứng

- À mà nàng tên gì? -tay cầm bút hí hoáy viết, hắn ngóc đầu lên hỏi

- Huyết Phong. -cô liếc hắn 1 cái.- Ta nhớ ta đã nói cho ngươi rồi mà.

- Ý ta là tên thật nha. Chứ không phải là ngoại hiệu nha.

Cô suy nghĩ 1 chút rồi trả lời

- Quách Cổ Nhi.

(Hớ hớ hớ, hô của Quách Tĩnh, môn phái cổ mộ của Cô Long, tùy ý thêm vào 1 chữ Nhi thế là xong. Ta là thiên tài ha ha ha)

- Ồ, ta đã biết.

Thư phòng xa hoa của hắn rơi vào trằm mặc. Đêm cứ thế qua đi....

Hôm sau.....

Một nhân ảnh trắng tinh quỳ giữa đại điện nghe thái giám ban chiếu

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, mền mộ Quách tiểu thư tài sắc vẹn toàn, đoan trang hiền thực. Nay phong làm Cố quý phi. Ban cho cung Cố Điệp. Lĩnh chỉ.

- Thần lĩnh chỉ.

Cô đưa 2 tay tiếp nhận cuộn giấy màu vàng mà thái giám đưa cho.

(Hừ, giọng điệu ẻo là nghe rộn rộn, nổi da gà hết rồi.....)

- Cố quý phi, mong được chỉ giáo nhiều hơn. -tên thái giám nở nụ cười cúi đầu chấp tay chào cô

- Không dám. Cố Nhi phải phiền đến công công, mong sau này công công giúp đỡ thêm. -cô nở nụ cười hiền lành (Fly: già đó bà con ui~~~, NT: suýt, biết mà còn la lớn)

Tên thái giám cười cười đi mất.

- Ngươi đẹp cái dáng ngồi buồn nôn đó được rồi đó. -cô nhìn hắn đang ngạo nghễ ngồi trên long ý

- Ai nha, lần đầu tiên có người dám nói dáng ngồi của ta là dáng ngồi buồn nôn nha.

- Hừ, hiện tại ta mà sử dụng được nội lực thì ngươi chết chắc.

- Ái phi, muốn mưu sát chông sao.

- Ta đâu dám, ngươi là thiên tử cao cao tại thượng, ta làm sao dám động vào 1 cọng tóc của ngươi.

Hắn cười cười không nói.

- Ngươi tạm thời chưa sử dụng được nội lực, hay là ở tạm trong hoàng cung đi.

- Cảm tạ ý tốt của ngươi, nhưng ta vẫn còn việc phải làm. Cáo từ.

Cô xoay người đi khỏi cửa. Hắn nhìn nhân ảnh màu trắng kia, đáy mắt lóe lên những tia kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Giận dữ dậm mạnh đôi chân nhỏ nhắn, cô thâm rửa hắn.

(Tên hoàng đế chết tiệt, nếu không phải vì bảo vệ ngươi là con đường duy nhất để ta về nhà thì ngươi đừng hòng sống tới bây giờ. Hừ hừ hừ, đợi đó, ta sẽ quậy tung cung điện của ngươi)

(Ngọc Nhi: Ngươi lại muốn làm gì. Nên nhớ, bảo vệ hắn chứ không phải làm hắn chết.)

(Ai ai ai, biết rồi. Ta rửa tí không được sao)

(Ngọc Nhi...)

Xoạt 1 cái, gương mặt tuyệt mỹ nhanh chóng trở thành 1 gương mặt tròn tròn bầu bĩnh. Về lại căn nhà nhỏ của mình, cô hô:

- Mặc Đình a, tỳ về rồi đây.
- Tỳ, người đi đâu cả buổi tối không về. -Mặc Đình bữu môi bất mẫn
- Ha ha ha, tỳ người đi làm phi tử của hoàng đế. Chịu không.
- Gạt người. Có phải tỳ đi ăn mà không dắt theo muối đi có phải không. -Mặc Đình chu chu cái miệng nhỏ nhắn
- Hừ, người nghĩ tỳ người là người như thế sao. Không tin thì thôi nha. -cô nhún nhún vai, cầm lấy quả táo cắn 1 miếng rồi đi về giường đánh 1 giấc.
- Tỳ, dậy người không được ngủ.....Ra chợ thôi. -Mặc Đình kéo kéo cái váy trắng tinh của cô, muốn kéo cô xuống giường
- Mặc Đình, để tỳ người ngủ cái đã. Hôm nay cho người nghỉ. Mai rồi ra chợ buôn bán.
- Haiz, được rồi. Chỉ được ngủ 1 canh giờ thôi đó. Giờ muối ra chợ mua thức ăn đây.

Nhân ảnh nho nhỏ của Mặc đình vừa khuất, cô mở đôi mắt to linh động, lạnh nhạt mở miệng:

- Ra đây đi. Ai phái người tới.
- Ha ha ha, không hổ danh là Huyết Phong. -1 giọng nói lạ hoắc vang lên
- Ta nói ai phái người tới. -giọng cô lạnh đến cực điểm
- Ai ai ai, đừng tức giận. Ta chỉ là muốn nhờ Huyết Phong lâu chủ đây 1 chuyện mà thôi.
- Chuyện gì?
- Tại hạ nhờ lâu chủ 1 việc rất nhỏ mà thôi.
- Việc nhỏ người sẽ không tìm tới ta.
- Hi hi, việc này ta làm không được nhưng đối với lâu chủ đây thì dễ như trở bàn tay.
- Thôi được, ta tiếp nhận. Nói.
- À, là vậy....
- Không nhận. -cô lạnh lùng phất tay
- Sao thế. Lâu chủ lúc nãy đã nhận lời còn gì.
- Bảo ta câu dẫn nam nhân? Ta không làm. Người coi ta là kĩ nữ a.
- Lâu chủ, tại hạ thực không có ý đó. Chỉ là muốn nhờ lâu chủ lấy giúp ta bí tịch của hắc mà thôi.
- Vậy thì người cứ đi bảo thần thái đi trộm cái bí tịch gì gì đó là được. Tại sao lại phải kêu ta đi câu dẫn hắc.
- Lâu chủ, cầu xin người.
- Ta không nhận. Thỉnh người đi nhờ người khác.

(Kẻ lạ mặt: Ai nha, chủ nhân bảo ta nhất định phải làm sao cho Huyết Phong chủ động câu dẫn hắc. Làm sao đây nha.)

(Hừ, chết tiệt. Dám bảo ta đi làm cái công việc của bọn kĩ nữ. Đi chết đi. Ủa, mà sao hắc biết ta là Huyết Phong)

- Lâu chủ, nếu người không nhận vậy thì thân phận của người và tiểu cô nương lúc nãy...Tại hạ không dám chắc....
- Hừ, người có gan thì cứ động vào bọn ta. Để ta xem người có bản lĩnh đến đâu.
- Lâu chủ, đừng ép người quá đáng.
- Ta ép người hay là người ép. -cô nhướn mi

Kẻ lạ mặt thấy tình hình không được tốt. Vội thi triển khinh công chạy đi, để lại mình cô.

(Quái, ta chưa bao giờ nói chuyện mình là Huyết Phong cho ai ngoài Mặc Đình nghe. Tại sao hôm nay lại có người biết thân phận của mình. Rõ ràng mình đã rất cẩn thận. Rút cục hắc là thần thánh phương nào.)

(Ngọc Nhi: Với cái bản tính ton ton của ngươi muốn người khác không biết cũng khó.)

(Ai ai ai, Ngọc Nhi a, lâu lâu ngươi mới mở miệng nói chuyện. Sao lúc nào cũng đâm chọc ta vậy. Ngươi làm ta đau lòng a)

(Ngọc Nhi:)

(Ai, suy nghĩ nhiều thực là mệt, ta đây đánh 1 giấc. Hào hào nghỉ ngơi ha ha ha)

Nhắm mắt lại, điều hòa lại hơi thở, cô chìm vào giấc ngủ. Một lúc sau, một tiếng kết nho nhỏ vang lên. Nhân ảnh nhỏ nhắn của Mặc Đình bước vào, thần sắc có chút bối rối nhìn cô. Thấy cô đang ngủ, nhẹ nhàng thở ra, bước lại gần, thì thào:

- Tỳ, xin lỗi ngươi là do ta, là do ta.

Rồi xoay người đi vào bếp. Đôi mắt to linh động mở ra, khẽ nhíu mày.

(LÀ sao, không lẽ là Mặc Đình nói cho những tên đó biết mình là Huyết phong?!?!? Không thể nào, mình phải tin tưởng Mặc Đình)

Tự nhủ với mình như vậy nhưng cô vẫn không thể phủ nhận Mặc Đình là người đáng nghi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Một lúc sau, thân ảnh nhỏ nhắn của Mặc Đình loay hoay trong bếp. Từng món ăn nghi ngút khói được dọn lên bàn. Cái mũi thanh tú của cô nhúc nhích mấy cái, vội bật dậy chạy ra bàn ăn như tiểu hài tử. Mặc Đình khẽ lắc đầu cười.

- Tỳ, ngươi đi rửa mặt đi rồi ăn.
- Ừm, ta muốn ăn trước. -cô cọ cọ đầu vào người Mặc Đình, chớp chớp đôi mắt to
- không được, rửa mặt trước rồi ăn. Không là muối đẹp hết vào bếp cho tỳ khỏi ăn nha.
- Hừ, ngươi dám bắt nạt tỳ ngươi a.
- Ta chỉ là muốn tốt cho tỳ thôi nha.
- Hừ.

Cô hừ 1 tiếng rồi không tình nguyện rời đi bàn ăn thơm phưng phức đang réo gọi mình.

Hoàng cung.....

- Bẩm hoàng thượng, Cổ phi nương nương vừa được sắc phong đã không có ở trong cung thực không hợp với quy củ. -một tên quan béo ục ịch chấp tay cúi đầu
- Hừ, là ta cho nàng đi. Thì sao? -hắn lạnh giọng
- Nhưng thưa hoàng thượng, thần thấy Cổ phi nương nương thực không phải, vừa vào cung đã không ở trong cung. -một tên quan khác lên tiếng
- Hừ, vậy các ngươi muốn sao. -hắn hừ lạnh, ánh mắt không có 1 tia ấm áp
- Thần xin hoàng thượng giáng nàng xuống thành chiêu nghi để nàng biết tội rồi lập 1 người khác làm quý phi hoàng hậu gì đó để quản lý nàng ạ. -tên quan béo ục ịch cao hứng
- Chẳng hạn? -hắn lạnh lùng quét mắt sang đám nịnh thần
- Chẳng hạn như nữ tử của thần. Nàng công, dung, ngôn, hạnh đều đầy đủ, cầm, kì, thi, họa không môn nào không thông, hơn nữa dung mạo cũng không tồi.

- Hoàng thượng, hay là phong tiểu nữ của thần cũng được. Theo thần thấy, nàng tuyệt không thua kém Cổ phi nương nương.

Cả đại điện nhao nhao lên tiến cử thân nhân của mình. Hần lạnh lùng nhìn đám nịnh thần, lòng lại nhớ đến cô. Hần lạnh lùng quát

- Các ngươi im hết cho ta. Đại điện không phải là nơi để các ngươi làm loạn. Người đầu, đem mỗi tên ra đánh 50 trượng. Không đánh đủ thì không được về.

Hần phất ống tay áo về tầm cung của mình, để lại đám nịnh thần mặt mày xanh như tàu lá nhìn nhau, đỏ mồ hôi lạnh.

- Hoàng thượng, người bớt giận. Các vị đại quan nói cũng có lý. -tên thái giám vừa hỗn hển chạy theo vừa nói

- Không liên quan đến người. -hắn liếc xéo tên thái giám 1 cái

Tên thái giám run lập cập lập tức im bặt. Hần bực bội đi vào thư phòng.

(Triệt Hy: Hừ, mấy tên chết tiệt, phải tốn bao nhiêu công sức và vận may ta mới trối được nàng. Đuổi nàng đi không phải uống hết công sức của ta sao. Hừ, đi ra ngoài tìm "nàng" thôi)

Nghĩ đến nhân ảnh trắng muốt ngược lại hoàn toàn với Cổ Nhi, hắn lại thấy tâm tình vui vẻ hơn vài phần. Hắn cũng chẳng biết tại sao, chỉ đơn thuần là thích, cũng có lẽ là.....

- Tỷ, người xem a. Hôm nay chợ đông người quá nha. -Mặc Đình hôn hồ chỉ tay vào người qua lại

- Dĩ nhiên, hôm nay là hội thưởng hoa nha. -cô tò vò hiểu biết, đặc ý vênh mặt lên

- Tỷ, hay là hôm nay chúng ta không dọn hàng ra nữa. Đi thưởng hoa đi. -đôi mắt trong suốt của Mặc Đình sáng rực

- Haiz, được rồi. không biết ai hối ta mau mau đi ra chợ bày hàng ra bán. Vậy mà bây giờ lại kêu ta nghỉ bán. Haiz, nhân sinh thực dễ thay đổi a.

- Tỷ, người chộc ta. -Mặc Đình bĩu cái môi nhỏ nhắn, mặt hồng hồng

- Ha ha ha, không đùa nữa. Đi thôi.

2 nhân ảnh 1 trắng 1 xanh lượn lờ giữa biển người đông đúc.

Từng cánh hoa trắng muốt nhẹ nhàng rơi xuống bả vai cô. Mái tóc đen nhánh cũng vương lại vài cánh hoa. Đôi mắt to tròn khẽ chuyển, khóe miệng nhếch lên thành 1 nụ cười đáng yêu. Xa xa, một nhân ảnh màu trắng đang ngần ngừ ngắm nụ cười khuyếch thành của cô.

- Nhã Thư, chúng ta lại gặp. -một giọng nói trầm thấp vang lên

Cô xoay người lại, nhàn nhạt nói:

- Triệt Hy công tử, chúng ta lại gặp.

- Ha ha ha, Nhã Thư, người không cần phải như vậy. Ta và người là bằng hữu. dựa vào quan hệ của chúng ta chẳng lẽ lại không bỏ qua chút tiểu tiết đó được hay sao. -hắn cười cười

- Tỷ, đây là ai a. -Mặc Đình giương đôi mắt tròn xoe của mình lên nhìn hắn

- Tiểu bằng hữu, người tên gì a. Ta là bằng hữu của tỷ tỷ người nha.

- A, chào huynh, ta là Mặc Đình, là muội muội của tỷ ta nha.

- Người thực dễ thương nha. Không giống như tỷ tỷ người, lúc nào cũng tỏ ra xa cách với ta nha.

- Người im đi. -cô trừng mắt

- Ha ha ha, người thực dễ thương nha. -hắn nháy mắt với cô.

Cả ba cùng trò chuyện với nhau làm huyền não cả 1 góc chợ. Những cánh hoa trắng muốt vẫn nhẹ nhàng rơi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Chơi đùa cả buổi trưa, bụng cả 3 réo ầm ĩ. Cả 3 nhìn xuống bụng mình hi hi ha ha cười.

- A ha ha, người nhìn người xem, có còn là công tử gì gì đó không đấy.

- Ha ha ha, bụng người cũng réo ầm ĩ. Nói gì ta.

- U, Mặc Đình muốn ăn a.

- Nga, người muốn ăn gì a?

- Uhm, đi chỗ hôm trước tí đưa muối đi nha. -Mặc Đình tươi cười

- Ách, Mặc Đình a. Nơi đó thực đắt nha.

- Các người muốn đi đâu ăn?

- A ha ha, người trả tiền à.

- Nếu người muốn.

- Vậy thì đi thôi. -cô xung phong dẫn đầu chạy đến tửu lâu của mình

(A ha ha, cho người cháy túi nhá. Dám lừa ta uống thứ quái quỷ đó)

Tiểu nhị thấy cô tới chưa kịp mở miệng đã bị cô trừng 1 cái. Run run không dám nói, chỉ lau lau 1 cái bàn rồi mời cô ngồi xuống. Cả 3 nhanh chóng ngồi xuống, cô nở 1 nụ cười thật tươi, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch 1 cái.

- Tiểu nhị.

- Vâng, khách quan.

- Cho ta 1 đĩa mì dương châu, 1 đĩa vịt quay Bắc Kinh, 1 đĩa gà nướng lu, 1 đĩa cá nướng, 1 đĩa cá hấp tương, 1 đĩa đậu hũ chiên, 1 tô gà hầm thuốc bắc, 1 thố gà chưng với nấm đông cô.....

Tiểu nhị vừa nghe vừa ghi lại. Mồ hôi chảy ròng ròng. Mặc Đình cùng Triệt Hy miệng há hốc như muốn rụng xuống. Cô gọi 1 đồng món xong quay sang 2 người kia hỏi:

- 2 người không gọi gì sao?

Cả 2 lắc đầu nguây nguẩy. Cô nhún nhún vai.

(He he, phen này tửu lâu mình có thêm 1 khoản kha khá rồi).

Tiểu nhị lấy khăn tay lau lau mồ hôi, chạy nhanh vào bếp. Một lát sau, những món ăn thơm phức được bưng ra. Cô mỉm cười mãn nguyện, cầm đôi đũa lên. Gắp 1 miếng thịt gà. Ầm 1 cái, nguyên bàn thức ăn sập xuống. Nằm trên đó là 1 tên khất cái xơ xác. Mặc Đình cùng Triệt Hy cũng phản ứng không kịp. Cô vẫn còn cầm đôi đũa, run run, miếng thịt gà trên đôi đũa cũng rớt xuống. Tưởng cô khóc, Triệt Hy vỗ vỗ đầu cô:

- Không cần lo, đồ hết rồi thôi. Ta gọi lại sau. Không cần khóc, không cần khóc.

Tên khất cái lồm cồm bò dậy, một tên bậm trợn mặt chỉ chít sọc, mình mẩy to lớn xách theo 1 cây đại đao tiến vào, hét lớn:

- Tên khất cái này, người dám làm dơ giày của bốn đại gia à. -hắn chỉ vào tên khất cái

Tên khất cái im lặng, không để hắn vào mắt. Tên bậm trợn tức giận, bước qua, vung đại đao chém xuống. Sẵn đôi đũa trên tay, cô dùng đũa chặn cây đại đao lại. Tên bậm trợn quay sang:

- Người tránh ra cho lão tử. Người làm gì mà giúp hắn.

- Người không được gây sự ở đây. Thỉnh đi ra ngoài.

- Người...người không có quyền đuổi ta ra ngoài. Ta thích ở đây gây sự thì thế nào.

- Người không thể không nói lý như vậy. Người làm vỡ cả bàn đồ ăn của ta, ta còn chưa tính, ai cho người trong này phá ta ăn cơm.

Ngoài miệng nói vậy chứ thực ra:

(Oa ha ha ha, cảm ơn người đã đánh vỡ bàn đồ ăn, làm cho ta lại kiếm thêm được 1 mớ. Nhưng mà, phá rồi ở tù lâu của ta ư? Còn lâu)

- Người không ăn cơm được thì leinó quan thế nào đến lão tử ta.

- Vị huynh đài, thỉnh người đừng gây sự với thế tử của ta. Bằng không, tại hạ không khách sáo. -Triệt Hy bỗng nhiên đứng chắn trước mặt cô

Cô quay sang, dùng ánh mắt giết người nhìn Triệt Hy. Hấn nhún nhún vai. (Fly xin dịch nghĩa hành động của 2 anh chị nhà ta:

- Người làm gì nói ta là thế tử của người. Chán sống.

- Nói như vậy mới có sức công phá nga.)

Cô khinh bỉ nhìn Triệt Hy, hấn cười cười. Tên bậm trợn thấy mình bị bỏ quên, tức giận rống lên, tay bắt lấy Mặc Đình đang đứng ngu ngơ.

- Các người dám đứng trước mặt ta liếc mắt đưa tình. Hừ, cút ngay cho ta, dám xen vào chuyện của lão tử sao. Coi chừng tiểu cô nương này không toàn mạng.

Tên khát cái vẫn im lặng. Cô khó hiểu liếc nhìn hấn. Nếu là người bình thường thì thấy vậy đã chạy trốn chết rồi. Tên này còn đứng lại, có khí phách. Cô âm thầm tán thưởng. Thấy cô nhìn nhìn tên khát cái, trong lòng Triệt Hy bỗng thấy có 1 cảm giác gì đó là lạ dâng lên. Hấn chợt nhắc nhở cô:

- Hấn đang giữ Mặc Đình kia, còn lo đứng đó nhìn người khác sao?

- Người làm gì khó khăn thế. Muốn bắt hấn ư? Một mình người là đủ. Ta thêm và cũng chỉ dư thừa.

- Người cũng biết vậy nữa à. -Triệt Hy được dịp, vênh mặt lên

- Chứ sao? Hấn chỉ là tôm tép thôi. Ta nhúng vào chỉ sợ bẩn tay.

- Ai nha, ta bắt đầu thấy nhớ 1 Nhà Thư hữu lễ rồi a.

- Hối hận rồi sao? -cô nhếch môi khinh bỉ nhìn hấn

- Không không. Ta làm sao dám.

- Các người....các người coi ta như không khí sao. -đại đao của hấn cứa vào mặt của Mặc Đình, máu tươi tứa ra.

Xoẹt.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương19

Ads - A.... - tên bậm trợn hét lên, buông Mặc Đình ra

Một cây ngân châm cắm vào tay của tên bậm trợn. Máu tuôn xối xả. Mặc Đình chạy ra sau lưng cô núp. Ánh mắt cô quét khắp tứ lâu và dừng lại ở tên khát cái. Cảm nhận được ánh nhìn của cô, tên khát cái gật đầu 1 cái coi như chào rồi lại cúi thấp đầu xuống, im lặng. Triệt Hy quay sang, thấy cô đang nhìn tên khát cái, hấn bĩu môi bất mãn. Cô ngồi xuống, vừa lấy thuốc thoa cho Mặc Đình, vừa suy nghĩ

(Hừm, tên này thật kì lạ. Chắc chắn cây ngân châm đó là của hấn. Phải phải người điều tra hấn mới được.)

(Triệt Hy: Hừ, ta suất thế này mà nàng không nhìn, đi nhìn tên khát cái rách rưới đó làm gì. Hừ....Mà sao ta lại phải bận tâm về nàng chứ. Người ta cần nghĩ đến bây giờ là Cổ Nhi)

Tuy đang rất muốn biết tên khát cái này là ai, nhưng Mặc Đình quan trọng hơn.

- Cái tên chết tiệt này. Ngươi có biết gương mặt đối với 1 cô nương là quan trọng thế nào không hả. Sao ngươi lại làm mặt của muối muối ta bị thương. Ngươi muốn chết à.

- Hừ hừ hừ, lão tử ta đây thích thì thế nào. Kéo trên mặt ngươi còn thảm hơn nó.

- Ngươi....cái tên chết tiệt này...Còn dám uy hiếp cả ta...Triệt Hy, mau đánh hắn...Đánh cho hắn rụng hết răng...Xem sau này hắn còn dám uy hiếp ta nữa không...

Triệt Hy tỉnh lại cười khở.

(Triệt Hy: Ai ai ai, lúc thì hiền lành hữu lễ, lúc thì sai bảo ta như gia đình...Haiz, sao nữ nhân ta quen biết đều phiền phức thế này)

- Nhã Thư, đánh gãy hết răng rất lâu nha. Lại còn làm cho sàn của tửu lâu này dơ hết nga. Ta có cách cho hắn không dám mở miệng thất lễ với nàng nữa. Để hắn cho ta. Được không?

- Hừ, làm cho hắn sống không bằng chết, nếu không...răng ngươi cũng không còn 1 cái.... -cô liếc hắn 1 cái.

(Hừ, hoàng đế thì hay lắm sao.)

(Triệt Hy: Haiz, nàng mà biết ta là hoàng đế thì sao nhỉ. Có còn dám nói chuyện với ta như vậy không nhỉ)

- Ừm ừm ừm, ta biết, ta biết.

Triệt Hy cầm cây quạt phe phẩy, làm ra vẻ ngây thơ.

- Vị huynh đài, ta đã bảo ngươi đừng động đến thể tử của ta. Ngươi lại không nghe. Bây giờ ta nên làm gì với ngươi đây nhỉ.

Tên bậm trợn run sợ nhìn hắn.

Hắn cười cười làm như chợt hiểu ra:

- A, hay là ta mang ngươi giam vào thủy lao nhà ta nhé. Khá vui đấy.

Tên bậm trợn liếc mạng lác đầu.

- Ai, ngươi không muốn ư? Vậy thì thế nào đây nhỉ? A....

Hắn vừa "A" 1 tiếng, cô đã thấy cười chân mình hơi ẩm ướt. Nhìn theo vết nước trên sàn, cô phì cười. Thấy cô cười, hắn nhìn theo ánh mắt cô, phì cười theo. Cả tửu lâu thấy 2 người bọn họ phì cười, cũng tò mò nhìn xem họ cười cái gì. Thế là cả tửu lâu lăn ra cười.

- Ha ha, vị huynh đài này...có cần về nhà thay y phục không?

Thẹn quá hóa giận, mặt hắn đỏ gay, gào lên:

- Lão tử có cần ngươi lo. Cút đi cho ta.

Tên bậm trợn đẩy Triệt Hy sang 1 bên, chạy ra khỏi tửu lâu với cái quần ướt.

(Fly: Chắc các nàng hũu tên này bị j oái hén)

Hắn chạy đi rồi, cả tửu lâu trở lại bình thường. Tiểu nhị nhanh nhẩu đưa bọn họ đến một cái bàn khác rồi chạy đi thu dọn cái bàn bị vờ.

- Ha ha ha, vậy là giải quyết êm đẹp rồi.

- Hừ. -cô liếc hắn

- O, sao nàng lại liếc ta.

- Hừ, ngươi nói sẽ làm hắn sống không bằng chết. Sao bây giờ lại thả hắn đi.

- A, ha ha, nàng tha cho ta đi. Dù gì hắn cũng chạy rồi. Không lẽ bây giờ ta chạy đi tìm hắn sao?

- Vậy thì...

- Thì sao? -hắn cười cười lấy lòng

- Đi chết đi. -cô gợn nắm đấm lên đấm vào mặt hắn

- Á, khoan khoan. Đừng động thủ. Nàng tha cho ta đi. Nàng muốn gì ta cho nàng cái đó.

- Thật sao? -mắt cô lóe lên 1 tia kì dị

- Ủ. Quân tử nhất ngôn.

- Được, bây giờ ta chưa nghĩ ra sẽ muốn gì. Cho nên ngươi nợ ta 1 điều kiện.

- A ha ha, được, được.

Cô quay sang gọi:

- Tiểu nhị, ngươi mang lại tất cả các món lúc nãy ra đây.

- Vâng...vâng... -tiểu nhị xoay người định đi vào trong

- Á, khoan đã. Mang thêm vài món nữa. Ừm, mang thêm món sườn xào chua ngọt, cá chiên xì, mận thầu.... Rồi, ngươi mau đi đi.

- Dạ dạ, tiểu nhân sẽ mang ra ngay.

Cô cầm đôi đũa, chống cằm mơ màng. Mặc Đình kéo kéo tay áo của Triệt Hy:

- Ca ca, tỷ ta thường không có như vậy. Ngươi đừng giận tỷ ta nha.

- Ha ha, dĩ nhiên là không giận. Tỷ tỷ của ngươi thực dễ thương. Ha ha ha.

- Ừm

Một lát sau, tiểu nhị khỏ sở bụng một đồng thức ăn ra. Đồng thức ăn phải để trên 3, 4 cái bàn mới đủ. Cả tửu lâu kinh ngạc. Vừa ăn vừa nhìn 3 người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ads Ăn uống no say, cô không khách khí mà vác cái mông của mình đi về nhà, Mặc Đình hướng hần xin lỗi rồi chạy theo sau. Hần lắc đầu cười khổ.

(Triệt Hy: Sao cả 2 người ta để ý đều không ai đặt ta vào trong mắt thế này. Ta cũng không phải xấu trai, cũng chẳng có nghèo nàn, tính tình hiền hòa, ưu nhã. Có cái gì mà không lọt vào mắt của cả 2 vậy nhỉ?)

----- 15 âm lịch-----

Sáng sớm, tại cửa hoàng cung..

(E hèm, nếu có ai thắc mắc tại sao tỷ ý không nhảy vào cho tiện thì taz xin trả lời, tỷ ý không có xài được nội lực nhá, ở 1 cái chap nào đó đó, anh Triệt Hy nhà chúng ta đã cho tỷ ý uống cái thuốc j đó đó)

- Cô nương, ngươi không thể vào. Đây là hoàng cung.

- Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi. Cho ta vào hay là chạy vào gọi hoàng đế của các ngươi ra đây.

- Cô nương à, ta đã nói rồi. Không thể được.

- Thôi được. Ngươi vào báo với hoàng đế của các ngươi:"Hôm nay là 15 âm lịch, ta đã đến, nhưng ngươi không cho ta vào. Ta sẽ đi tìm người khác."

Cô gái nói xong rồi quay lưng đi. Tên cấm vệ quân gãi gãi đầu rồi trở lại vị trí của mình.

(Hừ, tên đáng ghét. Nếu không phải vì sư phụ ta nói loại thuốc này quái lạ, chưa biết được được tính của nó nên ta mới tìm ngươi. Hừ, bất quá tạm thời không sử dụng nội lực thôi. xì)

-----Hồi tưởng-----

- Lão ngoan đồng, người mau xem xem có cách nào giải được cái loại độc này không.
- Nga, hiếm có người hạ được được người nha.
- Hừ, tất cả là tại cái tên chết tiệt đó lừa ta. Hừ hừ hừ
- Ai ai ai, chẳng trách. Người ta dùng mỹ nam kế lừa người sao.
- Mỹ nam gì mà mỹ nam. Hừ, hần còn không bằng 1 tên vô lại. Lợi dụng thời cơ phong bế huyết đạo của ta, ép ta uống thuốc. Thù này ta phải trả.
- Nga, để ta xem nào. -hắn vươn tay ra bắt mạch

Hắn nhíu nhíu mày, cô sốt ruột hỏi:

- Sao rồi?
- Hừm, loại dược vật này được tính kỳ lạ. Ta chưa gặp lần nào.
- Hả, vậy rút cục có giải được không????
- Hừm, tạm thời ta chưa biết được tính của nó thế nào nên không thể cho người uống thuốc bậy bạ được.
- Không thể nào, người là thiên hạ đệ nhất thần y nga. Có thuốc nào làm cho ta sử dụng nội lực trở lại không?
- Như vậy chẳng khác nào người bảo ta giải độc. Ta nói rồi, ta vẫn chưa biết được tính của nó. Nhỡ lợn lành chữa thành lợn què thì khổ.
- Aiz, người làm thiên hạ đệ nhất thần y cũng như không. Thà để người khác lên làm còn hay hơn. -cô nói xong hướng phía cửa chính chạy nhanh
- Người dám nói sư phụ mình vậy đó hả.....

(Oa oa oa, không có nội lực thì còn gì gọi là xuyên không nữa chứ. Xuyên không là phải có võ công, phải có nội lực thâm hậu thì mới có ý nghĩa nha. Hừ, muốn lão nương ư, được, dù sao mỗi tháng cũng chỉ có 1 lần, ta cũng là nữ tử hiện đại, không câu nệ cái người ta gọi là lần đầu lắm. Mặc kệ, tới đâu thì tới. Người muốn thì ta chiều. Hừ)

-----Kết thúc hồi tưởng-----

Cô hậm hực cuốc bộ về nhà.

(Ai ai ai, không có nội lực thực khổ a. Mỗi chân gần chết)

Rầm.....(Tiếng tỷ ấy mở cửa đấy)

Mặc Đình giật mình chạy ra.

- Sao vậy tỷ, hôm nay người về thực sớm nga.
- Hôm nay chúng ta dọn hàng ra bán.
- Hả, bình thường tỷ vốn không thích mà. Sao hôm nay lại tự giác đòi ra thế nhỉ. -Mặc Đình đi đi lại lại vờ ra về suy nghĩ

Cô phì cười xoa xoa đầu Mặc Đình.

- Đi thôi.

Mặc Đình chạy vào trong lấy một chiếc hộp gỗ, một tấm vải lót thật lớn rồi chạy ra cùng với cô.

Anh Triệt Hy sẽ như thế nào khi biết tin "Cô Nhi" đến mà không được vào Chạp sau nhớ he he he

Phur phur phur, taz lặn lâu wa' ừi nên tặng các nàng một phần nhỏ mà ta hem có viết trong đoạn hồi tưởng.

Suy nghĩ của Lãnh Ngạo trong phần hồi tưởng:

- Hừ, cái nha đầu nhà ngươi có việc thì mới đến tìm ta. Còn không thì biến mất, không thèm liên lạc với lão già như ta. Bỏ hết công việc cho ta làm. Hừ, đã vậy còn cùng 2 tên lão nhị và lão tam chọc ta nữa chứ. Thực là tức chết mà. Lần này ta không giải độc cho ngươi đấy rồi sao. Hừ, đừng nói ta không bênh vực ngươi. Là tại ngươi tự chuốc lấy thôi. Hà hà hà, thứ Âm cốt tán nhỏ nhồi đó làm sao mà làm khó được ta. Hồi xưa ta cũng dùng nó để..... Hí hí hí

(Triệt Hy: Sao nàng vẫn chưa tới vậy nhỉ???? Lẽ nào nàng bị mất nội lực nên bị người ta giết??? Không thể nào. Nàng là lâu chủ Huyết Phong nha, làm sao mà có người để cho nàng chết như vậy được. Vậy rút cục nàng đang ở đâu???)

Hắn đi đi lại lại trong thư phòng. Thi thoảng dừng lại đôi chút, tự nói với mình rằng không có chuyện gì xảy ra với nàng.

(Fly: cái này ngta gọi là tự kỷ đấy các nàng hé hé hé...TH: *liếc* Bay đâu....chém...Fly: Hừ, ngươi dám, ta cho ngươi khỏi gặp lại ngta lun à....TH: Ý ý ý, đừng mà t/g đại nhân, trăm miền chết cho ngươi. Bay đâu, lui lại, đem 10 ngàn lượng hoàng kim ra đây. Hề hề, t/g đại nhân tha lỗi...Fly: Vậy mới được chứ, há há há ==>)

Hắn đi đi lại lại như thế từ sáng sớm đến giữa trưa. Thái giám nhện không nổi, đánh liều hỏi hắn:

- Hoàng thượng, từ sáng tới giờ ngài cứ đi lại như vậy...có chuyện hệ trọng gì chăng?

- Không có chuyện gì. Các ngươi cứ làm việc đi. -hắn phát tay

- Vâng. -tên thái giám lui xuống

- Khoan.

- Vâng, hoàng thượng.

- Từ sáng tới giờ có ai đến tìm ta không?

- Thưa không ạ, nhưng người có thể tìm cấm vệ quân tại cổng hoàng cung hỏi ạ.

- Được rồi, truyền.

- Vâng.

Một lát sau, một tên cấm vệ quân bước vào.

- Thần tham kiến hoàng thượng.

- Bình thân.

- Tà hoàng thượng. Hoàng thượng triệu ti chức ào phải chăng có việc?

- Từ sáng tới giờ có người tìm trẫm?

Tên cấm vệ suy nghĩ 1 lúc. Chẳng lẽ là nữ tử kia???

- Bẩm hoàng thượng, phải chăng người đang đợi 1 nữ tử vận đồ trắng?

- Đúng vậy. Nàng có tới sao? Bây giờ nàng đang ở đâu?

- Bẩm.bẩm hoàng thượng, thần không biết, tưởng vị cô nương ấy là dân chúng trong thành nên không cho nàng vào.

- Cái gì? Đến quý phi của trẫm mà ngươi nhìn không ra ư?

Tên cấm vệ quân hơi chau mày lại. Hoàng thượng có phi tử? Sao hắn lại không biết? Tên thái giám thấy vậy, vội vàng chạy lại:

- Hoàng thượng, Cỗ quý phi chỉ ở đây 1 ngày. dĩ nhiên là ít người biết tới. -hắn quay sang nói với tên cấm vệ quân- Tên kia, Cỗ quý phi có nhấn lại hoàng thượng cái gì không?

- Vâng, Cỗ quý phi nhấn lại với người....

- Nhấn gì? Mau nói. -hắn gầm nhẹ

(TH: Hừ, chủ tử của mình mà còn không nhận ra. Biết vậy hôm đó mình đã đưa nàng cái lệnh bài.)

- Cỗ quý phi nhấn "Hôm nay là 15 âm lịch, ta đã đến, nhưng ngươi không cho ta vào. Ta sẽ đi tìm người khác."

- Cái gì? Nàng dám nói như vậy?

Nàng nói như vậy là sao?

- Thần...thần không biết. Nàng chỉ nói như vậy rồi rời đi.

- Ngươi...ngươi...ngươi làm ta tức chết. Tại sao lúc đó ngươi không cạy5 vào báo. Mà để ta phải truyền ngươi vào thì mới báo hả?

- Thần...thần không dám quấy rầy hoàng thượng. Nghĩ nàng chỉ là 1 dân nữ bình thường nên không dám làm phiền hoàng thượng Ạ.

Hắn thờ dài, phất phất tay:

- Lui xuống hết đi.

- Vâng.

Tất cả cung nữ, thái giám đều lui xuống, trong thư phòng rộng thênh thang chỉ còn mình hắn.

(TH: Trời ơi, tốn bao nhiêu công sức vậy màHaiz, bây giờ làm sao đây)

Hắn vò đầu bứt tóc, đi đi lại lại trong thư phòng.

(TH: Trời ơi, ta thực ngu mà. Còn ở trong này làm gì nữa. Phải ra ngoài tìm nàng thôi)

Nói thì dễ nhưng làm lại rất khó. Hắn biết nhà nàng sao? Không. Hắn biết gương mặt nàng sao? Có thể nàng đã dịch dung. Hắn biết nàng sẽ đi đâu sao? Không. Bất thình lình, 1 tiếng nói ngọt ngào, trong trẻo vang lên:

- Ai nha, cây trầm này ta phải làm rất lâu đó nha. 30 lượng là quá rẻ rồi. Ngươi xem, cây trầm này ta làm từ gỗ thơm nha. Lâu lâu ta mới ra bán 1 lần thôi đó. Cô nương ngươi không mua, sau này đừng có hối hận bảo ta làm lại 1 cây khác nha.Đồ ta bán vĩnh viễn không có cây thứ 2 nha.

- Haiz, được rồi. 30 lượng thì 30 lượng. Đây.

- Hắc hắc, cảm ơn quý khách.

Hắn nhìn nụ cười của cô, bỗng mỉm cười. Mùi hương được thảo trên người cô và nàng giống nhau như đúc. Có thể chẳng? Có lẽ đúng, mà cũng có lẽ sai. Sai hay đúng? Có lẽ chỉ có nàng mới biết. Hắn cười khẽ, chậm chậm bước qua.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đôi mắt cô lấp lánh, đôi môi hồng nhuận mỉm cười nhìn từng đồng tiền trên tay, Mặc Đình bấu cái môi nhỏ nhắn ngò 1 bên. Hắn cười cười cầm cây quạt bước tới. Cô nghe tiếng bước chân ngừng đầu lên. cười tươi rói:

- Chào khách quan. Muốn mua gì sao.

Nhìn thấy hắn, mặt cô xụ xuống ngay. Mặc Đình vui vẻ nhích sang 1 bên, nhanh nhẩu chạy đi lấy 1 cái ghế khác, ý bảo hắn ngồi xuống. Hắn nháy mắt cảm ơn với Mặc Đình, cô bấu môi làm lơ 1 lớn 1 nhỏ đang làm trò đằng sau mình. Hắn chỉ đơn giản ngồi đó ngắm cô, quên cả mục đích xuất cung của mình. (Fly: Haiz, trái tim quân vương nó thế đấy, khổ thân choa ss iu của tui T___T...TH: Hừ, t/g *cầm dao sáng choang*.....Fly: xách dép chạy :)))

Chợ thừa thớt dần, cô dọn dẹp lại rồi nắm tay Mặc Đình về, bỏ mặc hắn. Hắn cũng không ngu ngốc mà ngồi ở đó, vội vàng chạy theo nhân ảnh thướt tha ấy.

(Hừ, ta lơ ngươi, ta lơ ngươi. Cái tên chết tiệt. Bây giờ còn ngồi đây mà không chịu tìm huyết phong sao. Hừ hừ hừ. Ô, mà sao ta tức giận thế nhỉ....)

(TH: Haiz, vật nhỏ này giận rồi. Tại sao thế nhỉ? Ta có làm sai sao????)

(Mặc Đình: Haiz, bầu không khí thực nặng nề nha. Làm sao đây, thực khó chịu)

Bầu không khí im lặng được tiếp tục cho đến khi cô về nhà. Cô không khách khí mà đóng sập cửa lại. Hắn lấy chân chặn cửa lại, cười cười:

- Aiz, người nha, thực vô tình. Mới đây thôi còn không khách khí tiêu hết của ta 700 lượng tại cái tửu lâu kia, giờ người lại làm ngơ ta. Ta thực buồn a.
 - Triệt công tử, xin người đừng quấy rầy ta, ta còn việc phải làm
 - Ai nha tỷ, hôm nay không có việc gì cả nha. Người cùng Triệt ca ca đi đi, ta ở đây trông nhà chờ 2 người về. -Mặc Đình cười híp mắt giải vây cho hấn
- Hấn chớp chớp mắt cảm ơn Mặc Đình, cô liếc xéo Mặc Đình 1 cái.

(Mặc Đình: Ai nha, làm người đứng ở giữa thực khó nga)

- Hắc hắc, Mặc Đình đã nói vậy, vậy người cùng ta đi thôi.
- Ta không đi.

Mặt hấn méo xệch, liếc sang Mặc Đình cầu cứu. Mặc Đình liếc mắt 1 cái, khinh bỉ hấn. Hấn cười cười. Mặc Đình đành nở nụ cười:

- Tỷ a, sáng giờ người đã mệt rồi, hay là bây giờ đi khuấy khóa 1 tý rồi về. Dù gì cũng không có gì làm.
- Mặc Đình, người nha, 5 lần 7 lượt bệnh vực hấn, thực không biết hấn đã cho người ăn cái gì.

Cô đầu hàng chịu thua

- Hắc hắc hắc, đi thôi.
- Triệt Hy ca ca, ta thích đồ ăn ở tửu lâu lần trước nha.
- Yên tâm, yên tâm. Người sẽ có phần.

Cô liếc mắt nhìn Mặc Đình tán thưởng.

(Hắc hắc, lại có thêm cơ hội chặt chém hấn rồi. Ha ha ha ha ha)

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Hấn và cô sóng bước đi trên đường. Tuy dung mạo cô bình thường, nhưng tuyệt không tục khí mà lại có một khí chất cao ngạo khó có thể thấy được trên những nữ tử bình thường khác. Hấn thì anh tuấn khác thường, vận bộ trường bào màu lục nhạt, nhìn thực thanh nhã. Hai người 1 lục 1 bạch, hấp dẫn ánh nhìn của tất cả mọi người.

Hấn đưa mắt sang nhìn cô đầy tình ý, cô cũng quay sang nhìn hấn. Nhưng cô lại nhìn hấn với ánh mắt giết người (Fly: ==). Nhưng trong mắt mọi người thì lại là một đôi uyên ương đang liếc mắt đưa tình, tình ý nồng đậm.

- Người làm gì cứ nhìn ta mãi thế. -cô gắt gông
- A, ta sợ không nhìn người, người sẽ bay mất. -hấn cười cười cầm cây quạt trắng phe phẩy

Cô rung mình một cái, bất giác đứng cách xa hấn 1 chút.

(Muốn chết a, làm gì lại tự nhiên nói mấy cái lời khiến người khác buồn nôn vậy nha.)

(TH: Tại saomình2 lại bất giác nói ra những lời như vậy chứ nhỉ? Mình thích dạng như Huyết Phong nha. Ấy chết, Huyết Phong..==)

- A, Nhã Thụ a, ta có việc quan trọng. Phải về ngay. -hấn vén vạt sợi tóc mai ủa cô đang rủ xuống, đặt 1 nụ hôn lên trán cô rồi nhanh chóng dùng khinh công bay đi, để lại cô tức anh ách đậm chân, mặt đỏ như gấc.

(Cái tên chết tiệt, đột nhiên làm như vậy là sao chứ. Ta chưa kịp chặt chém hấn nha. Hứ, chạy nhanh như vậy chẳng lẽ đi tìm Huyết Phong?)

Cô bất giác nở ra một nụ cười.

(Vây thì lần này tha cho hấn)

(TH: Ha ha ha, nàng thực dễ thương. Ách, phải nhanh đi tìm Huyết Phong thôi)

Một người cười ngọt ngào về nhà, 1 người lại cảm thấy ấm áp trong lòng nhưng cũng lo lắng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Ads Đi 1 vòng khắp thành đến trời tối mới về cung, hần đầu đầu không thôi. Ai ai ai, rút cục nàng đã đi đâu. Đi khắp cả thành vẫn không thấy nàng. Làm sao đây...làm sao đây.....

-----Tại 1 nơi nào đó-----

- Mặc Đình, hôm nay muộn ngủ sớm đi. Tỳ ngươì phải đi. Hôm nay ta sẽ không về.

- Ôhm. -Mặc Đình nghe lời gật gật đầu. Tỳ tỳ có việc bận phải giải quyết cũng không còn xa lạ với nàng.

- Ừm, vậy tỳ ngươì đi nha. -cô vẫy vẫy tay, trên người mặc bộ bạch y, gương mặt không chút phòng bị mà khoe ra sắc đẹp tuyệt mỹ.

(Ừm, bộ dạng tốt lắm. Từ ngày bị hần hạ ngục không có ra đường bằng bộ dáng này rồi. Thấy ngươì có thành ý như vậy, bỗng cô nương cho ngươì thêm 1 cơ hội. Ha ha ha ha ha)

Cô vui vẻ tung tăng hướng hoàng cung mà đi.

Dừng lại ở cổng thành, cô gõ gõ vào nón sắt của tên cấm vệ quân đang gật gà gật gù.

- Ê, ngươì mau vào kiểm tên hoàng đế chết tiệt đó ra đây cho ta.

Tên cấm vệ quân nghe 2 chữ hoàng đế liền thanh tỉnh, lạnh giọng quát:

- Dân nữ to gan, dám cả gan mạo phạm hoàng thượng. Cần thận cái đầu của ngươì.

(Cấm vệ quân: Cô nương này cũng thật xinh đẹp. Chắc lại là 1 người muốn gây sự chú ý với hoàng thượng rồi. Bất quá, cách này thực tồi nga)

- Hừ, đầu hần ta còn lấy được, muốn lấy đầu ta? E không có người làm được nha.

- Ngạo mạn, mau đi đi, kéo ta kéo ngươì vào đánh 20 đại bản.

Cô đang định nói tiếp thì 1 âm thanh éo lá vang lên:

- Ai nha, chẳng phải là Cô quý phi sao? Ngươì, mau tránh ra cho quý phi nương nương vào. Thật là không có phép tắc.

(Thái giám: Ai nha nha. thực may mắn hần ra đây chờ. Nếu không không biết bao giờ mới đón được vị quý phi duy nhất trong hậu cung này đây)

- A, hạ quan không biết là quý phi. Xin thứ lỗi cho hạ quan. -cấm vệ quân vã mồ hôi.

(CVQ: Vị cô nương ăn mặc giản dị này mà là quý phi ư?!?!? Chẳng phải quý phi là phải ăn mặc diêm dúa, nói chuyện chua ngoa đánh đá ư? Sao vị quý phi này lại nói chuyện như nữ tử giang hồ???)

Cô phát phát tay

- Không sao, không biết không có tội. -cô quay sang nói với tên thái giám- Đi thôi.

- Vâng.

-----Ngự thư phòng-----

- Hoàng thượng.

- Việc gì? -hần lạnh giọng

- A, Cô quý phi đã tới.

Hắn bật dậy.

- Nàng tới?

- Ân, hiện Cô quý phi đang đợi người trong ngự thiện phòng. (hình như cái phòng này là phòng ăn, ta cũng không rõ lắm, thấy quen quen nên ta viết vào *ngại ngừng*)

Hắn lao tới ngự thiện phòng với tốc độ nhanh nhất.

(Triệt Hy: Nàng tới, nàng đã tới. Không phải nàng nói là sẽ không tới nữa sao. Nàng đã thay đổi chủ ý. Là vì mình sao?)

Khóe miệng hắn nhếch thành nụ cười tuyệt mỹ.

Đến ngự thiện phòng, hắn thấy người mà hắn đang nhưng nhớ kia đang ngồi trước bàn ăn. Nàng đang đưa lưng về phía hắn. Hắn cười cười, lao đến ôm nàng.

- Cổ nhĩ, ta cứ sợ nàng sẽ tức giận mà bỏ ta.

Cô quay sang, cổ sức mở cái miệng bị nhét đầy thức ăn ra mà nói

- Hừ, không xxoo với người làm sao ta làm việc. Thần kinh.

A, hắn bất động. Nàng như thế nào lại dễ thương như vậy. Đôi má hồng phình ra vì nhét quá nhiều thức ăn, cái miệng nhỏ nhắn chu chu ra kháng nghị. Bất quá, nàng như thế nào lại nói huých toẹt ra thế này. Hắn biết đó là sự thực, nhưng chẳng phải nữ hài tử thường thẹn thùng sao? Tại sao nàng lại không giống?? Aiz, mà nói đi cũng phải nói lại, nếu nàng giống những nữ tử khác, hắn đã không yêu nàng. A, hắn vừa mới nghĩ gì? Yêu sao? Minh yêu nàng sao? Trong đầu hắn hiện ra 2 khuôn mặt, 1 khuôn mặt tuyệt mỹ không vương chút bụi trần, 1 gương mặt bình thường nhưng nụ cười như ánh nắng ấm áp soi rọi trái tim hắn. 1 người hắn muốn trao tình

yêu, 1 người hắn muốn nhận tình yêu từ nàng. Hắn rút cục là muốn làm sao?!?!?

Hắn cười cười nhìn cô. Cô bị hắn nhìn, 2 cái má đang phồng ra bỗng chốc đỏ lựng.

(Ai nha, người ta dù gì cũng là khuê nữ nha. Biết trước lát nữa sẽ xxoo với tên này làm mình thực ngượng nha.)

Hắn thấy gương mặt tuyệt mỹ kia hiện lên 1 tầng mây ửng hồng khá nghi, nhìn không được chạy tới trên cô.

- Ai nha, ái phi. Nàng làm gì mà mặt lại hồng hồng vậy a.

- Ừ thì...Ta uống rượu. Không được sao.

Hắn cười cười, chậm chậm bước tới.

- Vậy để ta bồi nàng uống.

- Tùy người.

Cả 2 không nói thêm tiếng nào nữa, chỉ yên lặng người 1 ly ta 1 ly. Hajz, uống hăng như vậy, bất quá bọn họ còn không biết trong rượu có xuân dược nha.

Uống uống 1 hồi, cô cảm thấy trong người khô nóng, bứt rứt khó chịu, dùng lý trí để áp chế nó. Người ngồi đối diện cô tựa hồ cũng vậy.

(Kì quái, tại sao lại như vậy a. Không lẽ trong rượu có.....)

Cô bối rối đứng lên, khổ nỗi vấp phải tà áo, lao vào lòng người nào đó ngồi đối diện.

- Nha, xin lỗi hề hề.

Hắn không nói gì, trực tiếp đem nàng bế lên, đặt nàng ngồi trên bàn. Nàng bỗng chốc mặt đỏ tai hồng, nghĩ ngợi đến cái gì đó.

(Oa oa oa, không phải chứ. Hắn định làm ngay đây?!?!? Thực kích thích nha. Nhưng mà dù sao ta cũng là khuê nữ nha. Ô ô ô)

Hắn lấy từ trong người ra 1 bình sứ trắng, rắc 1 ít lên chân của nàng.

(Làm sao vậy nhỉ? Hắn đang làm gì thế?!?)

Nàng giấy dựa.

(Ồ ô ô, làm sao mà đau vậy nha.)

- Haiz, ngốc, lúc này người vấp té bị thương rồi.

- Hừ. -nàng mặt đỏ tai hồng hừ lạnh (Fly: Hô hô hô, tỷ làm gì mà gấp thế, soái ca này thế nào taz cũng tặng choa tỷ mà....NT: *lườm*...Fly: *lấy băng keo dán miệng, chạy*)

Hắn lắc lắc đầu, khoe miệng khẽ mỉm cười. Nàng lúc này...có vẻ giống "nàng".

Cô mặt đỏ tai hồng nhìn hắn. Cảm giác được ánh nhìn của người nào đó, hắn nhìn lên. Đôi mắt vốn trong trẻo của cô giờ thêm một tầng sương mờ, đôi môi đỏ khẽ mở, gò má phồng một tầng sương hồng. Thiếu một phần băng lãnh, lại thêm vài phần quyến rũ. Vốn trong rượu đã có xuân dược, giờ lại thêm dáng vẻ kiều mị của cô, yểu hâu hắn càng thêm khô khốc. Hắn lao lên, chộp lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Đôi môi mọng của hắn trượt trên đôi môi cô, lưỡi cạy mở đôi môi kia. Đây lưỡi trượt vào dây dưa với nhau. Bị hắn xâm chiếm, cô không thấy ghét cảm giác này, mà thậm chí còn thấy có chút vui vẻ. Đầu lưỡi vụng về đập lại hắn. Nhận được sự đáp lại, hắn càng kịch liệt quăn lấy đầu lưỡi non mềm của cô. Hắn vòng tay, bế cô lên. Miệng vẫn không rời, bước nhanh về phía tấm cung. Cửa phòng được đẩy ra 1 cách mạnh bạo. Cả 2 sớm đã không thể kìm chế. Tựa vào thành cửa hôn ngấu ngiến. Cô quơ tay đóng cửa. Ánh nến lập lòe, trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ kiều mị.

Sáng sớm, ánh nắng lập lòe ngoài cửa ngai ngừng đánh thức đôi nam nữ đang trên giường kia. Hàng mi khẽ rung, cô khó nhọc mở to đôi mắt nhìn chung quanh. Ánh mắt dừng lại ở người kẻ bên. Cô lấy ngón tay sờ sờ hàng mi dày của hắn. Hắn lấy bàn tay to bắt lấy tay cô, ôm vào lòng. Nhìn hành động trẻ con của hắn, cô đột nhiên nở nụ cười ngọt ngào. Khẽ rút bàn tay ra. Mặc lại y phục. Cười nhẹ 1 cái rồi rời đi.

Cô vừa đi, người ở trên giường lập tức mở to mắt. Tham lam hít lấy mùi hương còn sót lại, hắn ngồi dậy. Vuốt ve vết lác hồng trên giường. Khoe miệng nhếch lên thành 1 nụ cười. Aiz, hôm nay cũng trẻ rồi, lưỡi biếng 1 ngày vậy.

- Người đâu. Mang nước vào. Trăm muốn tắm rửa.

Thái giám nhanh chóng mang nước vào đổ đầy dục bồn. (Fly: ừm thì taz hok nhớ cái thùng tắm viết sao nên biết vậy, tại nếu viết "bồn tắm" dzô thì....)

Bọn cung nữ mặt đỏ tai hồng dọn dẹp giường. Hắn ngồi trong dục bồn, mái tóc đen nhánh tán loạn. Khoe miệng nhếch lên thành 1 nụ cười. Nàng...thực ngọt ngào.

Người còn lại lên lút phi thân ra khỏi hoàng cung. Khoe miệng vẫn mang theo 1 nụ cười, thi thoảng lại nhú mồm.

(Cái tên chết tiệt, người ta là lần đầu tiên nha, vậy mà chẳng biết tiết chế. Cái bọn nô tài trong cung của hắn nữa, đúng là đám hồ ly. Dám bỏ xuân dược vào thức ăn của bọn cô nương. Xem sau này ta chỉnh các người như thế nào. Bất quá, đem qua....thực ngọt)

Về đến nhà, cô nhanh chóng đắp cái mặt nạ lên rồi nằm yên. Hôm nay, cô phải đem Mặc Đình đi học thôi. Giao cho Lãnh Ngao giúp con bé học một chút thuật phòng thân cũng tốt. Ừm, quyết định vậy đi, kéo mai mốt lại giống như ta, bị một tên sắc lang ăn sạch. (Fly: tỷ a, taz thấy tỷ là tính nguyên nha, tại sao bây giờ lại làm như bị người ta ép buộc vậy kia...NT: cảm miệng, người biết, ta biết, trời đất biết, tuyệt nhiên không thể để người khác biết...Fly: tỷ a tỷ, tất cả đã quá muộn, taz đã đem tin này đi phát loa rồi ha ha ha... NT: *đông đá*...Fly: cuối cùng cũng khôi phục chủ quyền ha ha ha ha ha)

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Một nhân ảnh nhỏ nhỏ lút lút hòa mình vào trong dòng người tấp nập. Cô đứng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lộ rõ vẻ đau thương.

(Lời xin lỗi hôm ấy, có phải là việc này không hả Mặc Đình)

Nhân ảnh nhỏ nhắn kia vẫn không hề hay biết có người dõi theo mình, chạy vào một túp lều nhỏ, noi chuyện với một đại hán to lớn, râu ria xồm xoàm.

Cô phi thân về nhà. Gương mặt vẫn lộ vẻ tươi cười nhưng ẩn giấu đằng sau nụ cười đó lại là sự đau thương khó có thể giấu được. Về đến nhà, cô nhàn nhả ngồi xuống, nhấp 1 ngụm trà. Phải chăng ngay cả ở đây, cô cũng không thể tin được ai?

Mặc Đình đẩy cửa ra. Thấy cô, gương mặt nhỏ nhắn sáng bừng lên.

- Tỷ, người về rồi nha.

- Ừm, ta về rồi. Còn muội? -cô nở nụ cười

(Mặc Đình, ta xem muội muốn làm gì. Nếu muội bán đứng ta, thì đừng trách ta độc ác.)

- À ừm, không có gì. Chỉ là ra chợ xem đồ 1 chút thôi mà. -Mặc Đình miễn cưỡng cười cười

- A, vậy sao.

- Ừm. Tỷ, người đói chưa? Ta làm điểm tâm cho người. -Mặc Đình cười híp mắt

- Ừm, cũng được. -cô cười tươi.

Tĩnh (cái trà lâu of tỷ ý đó nha ^^)

- Ta muốn nhờ Huyết Phong 1 việc.

Một nhân ảnh đen sì trong thư phòng của Lãnh Ngao lên tiếng.

- Aiz, chẳng biết đó là việc gì? -Lãnh Ngao bày ra bộ dạng tươi cười

- Hừ, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát.

- Nếu chẳng phải chuyện gì to tát thì người phải đến đây tìm Huyết Phong sao? -Lãnh Ngao cười cười

- A, đối với ta thì to tát, nhưng đối với Huyết Phong, chắc là không vấn đề gì.

- Vậy...nói đi.

- Hừ, ta muốn nhờ nàng giết Cổ quý phi.

- Cổ quý phi? -Lãnh Ngao kinh ngạc

- Đúng vậy. Nàng chỉ là 1 nữ tử, chắc hẳn đối với Huyết Phong là không có vấn đề gì đi.

- Vậy chẳng hay, vị quý phi đó đắc tội với ai?

- Việc này người chẳng cần biết.

- A, vậy sao?

- Đúng thế, người chỉ cần biết nàng khôn phải là tốt lành gì. mê hoặc hoàng thượng, đối với bọn nô tài trong cung, nàng ta đánh đập, **** mắng, xem như họ không phải là con người.

- Thật sao? -Lãnh Ngao híp mắt lại

- Thật. Người có nhận hay không?

- Aiz, việc này.....để ta hỏi Huyết Phong. 3 ngày sau người tới, ta sẽ trả lời người.

- Được.

Nhân ảnh đen sì đó đẩy cửa bước ra ngoài. Vẻ mặt tươi cười của Lãnh Ngao thu lại, trên mặt là một tầng băng dày.

(LN: Hừ, không biết tiểu quỷ này lại gây ra chuyện gì)

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Màn đêm nhẹ buông xuống.....

Tĩnh lặng...

1 đạo nhân ảnh màu trắng lướt qua....

Tĩnh

- Lão ngoan đồng, tìm ta có chuyện gì vậy?

- Cái nha đầu ngốc nhà ngươi lại làm gì nữa rồi?

- Hả, dạo này ta ngoan lắm nha.

- Hừ, cái nha đầu nguoi mà ngoan thì ta đây không phải là đệ nhất thần y.

- Xi, thì lão ngoan đồng nguoi có phải là đệ nhất thần y đâu. Có cái loại độc chết tiết mà tên hoàng đế bắt ta uống cũng không giải được. Đúng là lang băm. Hừ

- Ai nha, ai nói ta không giải được. Cái thứ độc nhỏ nhoi ấy làm gì mà làm khó được Lãnh Ngạo ta đây. Ách... -Lãnh Ngạo giặt mình lấy tay che miệng

- Cái gì? Lão ngoan đồng, ông vừa nói cái gì? -cô bật dậy hét to

- A ha ha ha. Không...không có gì. Đồ đệ ngoan, ngồi...ngồi xuống. Có..có chuyện gì từ từ bàn. Ha ha. -Lãnh Ngạo lấp bắp

- Cái lão ngoan đồng đáng ghét này, nguoi....nguoi gạt ta.....

- Ách, đồ đệ a, cái này cũng không thể trách ta nha. -Lãnh Ngạo cười lấy lòng

- Sao lại không phải tại nguoi. Tại nguoi mà ta phải...phải....

- Phải gì nha. -Lãnh Ngạo bày ra khuôn mặt vô tội.

- Hừ, không cần phải đánh trống lảng. Tại sao lại tại ta nha. -khóe môi treo lên 1 nụ cười tươi tắn

- Thì tại nguoi và lão nhị, lão tam chứ ai. Lúc nào cũng xúm lại trêu chọc ta. Thực ủy khuất nha. -Lãnh Ngạo bày ra bộ mặt ủy khuất không đúng với tuổi của mình tí nào

- Hừ, vậy là nguoi cho ta 1 vố vậy ư?

- Không không không, chỉ là nhất thời sai lầm mà thôi nha. Hi hi.

- Thôi được rồi, rút cục hôm nay có chuyện gì?

- Hừm, cái nha đầu nhà nguoi suốt ngày đi gây chuyện. Có người muốn mua mạng nguoi nha.

- Ha, ai vậy?

- Ta không biết. Người đó mặc y phục dạ hành.

- Oh, vậy sao. -cô cười cười, đôi mắt long lanh lóe lên 1 tia kì dị

- Haiz, rút cục là nguoi chọc tới ai nha.

- Ta không biết. Từ ngày làm Cỗ quý phi của tên kia, ta hầu như không vào cung nha. Làm sao mà đắc tội với ai.

- Haiz, vậy mà người ta lại nói nguoi là cái ác phi nha. Ha ha ha

- Hừ, để xem

(Sẽ là ai đây? Liệu có phải là muội không Mặc Đình???)

Cô hoang mang. Không phải vì lo sợ có người sẽ giết mình mà lo sợ sẽ bị phản bội. Dù sao cô cũng đã quen với cảm giác sẽ có người giết mình. Đến cỡ đại không có nghĩa là cô đã quên mất mình là ai.

(Không, không phải. Mặc Đình biết mình chính là Cỗ quý phi, mình cũng chính là Huyết Phong thì làm sao mà nhờ Huyết Phong giết Cỗ quý phi được. Đúng vậy. ẬY là ai???)

Tại 1 ngôi nhà to, mái ngói lưu ly lấp lánh, cột nhà đỏ chót. Một hắc y nhân nhanh nhẹn lách vào.

- Sao rồi. - một nữ tử hoàng y (Fly: áo màu vàng ý ^^) nhàn nhã nhấp ngụm trà

- Thừa tiểu thư, 3 ngày sau sẽ có hồi âm.

- Hừ, để xem

Làn khói từ ly trà nhẹ nhàng lan tỏa. Hắc y nhân kia cũng biến mất từ lúc nào.

(Nữ tử hoàng y: Hy, ta muốn xem, ai có thể giành ngai với ta. Một cái Cổ quý phi lai lịch không rõ mà đòi đấu với ta? Ha ha ha)

Hai người nào đó bỗng rùng mình.

(Quái, hôm nay trời khá đẹp tại sao lại lạnh lạnh nhỉ)

(Triệt Hy: Hừ hừ hừ, thiếu nàng lòng ta lạnh lẽo quá, bây giờ đến thân thể cũng lạnh, hừ hừ hừ)

Tại hoàng cung.....

- Tiểu Lý tử, mau chuẩn bị. Ta và người xuất cung.

- Vâng, hoàng thượng.

Trên con đường lớn, hắc 1 thân bạch y tiêu sái đi lại. Để lại đằng sau bao nhiêu tâm hồn mơ mộng của thiếu nữ, và háng tá ánh mắt ghen tỵ của những thanh niên. Hắc đi theo thói quen, tìm đến mùi hương thảo được quen thuộc mà hắc yêu thích.

- Nhĩ hảo. -hắc cười tươi với ai kia (Fly: Nhĩ hảo thì chắc ai cũng biết oài ha, là xin chào đó)

- Hừ. -người nào đó không cho hắc mặt mũi hừ lạnh 1 cái

- Người, người 5 lần 7 lượt đều như vậy. Người có biết chủ tử ta là ai không? -Tiểu Lý tử tức giận, dùng cái giọng eo ** của mình mà gằn cổ lên

- À, ta biết. Bất quá chỉ là 1 tên hoàng đế, thì sao? -cô nhún nhún vai tỏ vẻ không liên quan

- Người...người....

- Tiểu Lý tử. -hắc gằn giọng

- Vâng. -Tiểu Lý tử biết điều lui xuống, không dám hó hé

- Nhĩ Thư, chừng nào người mới nhĩ nhận với ta được nha. Làm ta thực đau lòng.

- Hừ, đi chỗ khác. 1 nam tử như người đứng tại quầy trang sức nữ nhân không thấy ngượng à.

- Ha ha ha, thực cảm động nha. Người quan tâm tới ta nha.

- Hừ, cút đi, ta còn bán hàng. A, đại tỷ, trâm gỗ của ta thực đẹp nha. Mỗi chiếc chỉ có 1 chiếc, nếu không mua coi như mất cơ hội nha.

- Thật không? Để ta xem.

Hai phụ nữ tụ tập lại với nhau bàn tán xôn xao. nam tử như hắc bị đẩy ra ngoài. Hắc nhẹ thở dài.

(Triệt Hy: Tại sao mỗi lần nhìn thấy nàng và Cổ Nhi ta lại thấy tim đập thực nhanh. Ta biết đó là yêu, là thích. Nhưng không lẽ ta yêu thích cả 2 sao?!?!?!?!?)

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

3 ngày sau

Hắc y nhân đến như đã hẹn

- Lãnh Ngạo, ta đến nhận câu trả lời.

- A, là ngươi à? - thanh âm lãnh đạm của cô vang lên

- Ngươi....Ngươi là ai? Lãnh Ngạo đâu? -hắc y nhân nghi hoặc

- Lãnh ngạo thì không có ở đây, nhưng Huyết Phong thì có.

- Ngươi là Huyết Phong?

- Hừ, chẳng phải ngươi muốn tìm ta sao? Sao lại ngạc nhiên.

- Vậy câu trả lời của ngươi?

- Hừ, ta muốn biết lí do.

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, nàng là ác phi, là hồng nhan họa thủy.

- Hừ, chuyện đó không liên quan đến ta. Ta cũng không tin chủ nhân ngươi lại không có lí do cá nhân nào.

(Hừ, vu khống, thật là vu khống mà. Ta đây lương thiện như vậy lại nói ta là ác phi. Ta thừa nhận ta là hồng nhan, nhưng ta không phải là họa thủy nha. Ta còn phải bảo vệ tên chết tiệt đó nữa thì sao mà hại hắn)

- Không có.

- Hừ, ngươi không nói cũng được. Chủ nhân ngươi là ai?

- Ta không thể nói.

- Ta không nhận.

- Tại sao?

- Ta bận.

- Thù lao gấp 3.

- Không nhận.

- Vậy....cáo từ. -hắn lưỡng lự rồi đi

(hừ, tự giết bản thân mình? Ta mới không ngốc như vậy. Bất quá, thực mong chờ chủ nhân của tên kia sẽ tìm cách gì giết ta)

- Chủ nhân, nàng không nhận.

- Thật sao?

- Vâng.

- Hừ, Huyết Phong thì sao, cũng chỉ là kẻ hèn nhát. Bất quá.....

- Chủ nhân, ngài định làm gì?

- Chỉ là một chút giáo huấn. Thiên hạ này, ngoại trừ ta, không ai được tiếp cận hắn. - hoàng y nữ từ âm hiểm cười

(Ách xì, ai nhắc ta vậy)

(Triệt ca: Hừ hừ hừ, sao dạo này ta dễ bị lạnh vậy nhỉ?)

Hoàng thượng, lão thần có việc muốn bẩm tấu. - Lão thừa tướng Đường Tư

- Nói. - Triệt Hạo

- Xưa nay, hậu cung của bậc đế vương có hơn 3000 mỹ nhân, đó là truyền thống. Hoàng thượng nên lập thêm các tiểu thư danh gia vọng tộc để các nàng giúp hoàng thượng sinh hạ hoàng tử.

- Hừ, ta chỉ dung nạp nữ tử ta thích. Những nữ tử khác đừng hòng.

- Hoàng thượng...nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết. Cút. -Triệt Hạo rống lên

-----Từ Ninh Cung-----

- Ừm, chỗ đó....nhẹ tý nữa.....

- Bẩm thái hậu, thiên kim của thừa tướng đến bái kiến.

- A, Song Nhi đã tới rồi à. Cho vào.

- Truyền Đường Lạc Song.

- Lạc Song khấu kiến thái hậu.

- Miễn lễ, miễn lễ. Song nhi a, người thật quá đáng. Lâu rồi không tới thăm ai gia.

- Thái hậu, Song nhi không dám. Chẳng qua do phụ thân có nhiều công vụ, Song nhi sợ người bệnh, phải ở nhà săn sóc người.

- A, thừa tướng thật có phúc, có nữ nhi như người. Chẳng bù với ai gia, sinh cái đám nhi tử này ra, chẳng đứa nào chịu sang đây làm bạn với ta. Hừ.

- Mẫu hậu, hình như ta vừa mới nghe người trách ta nha. -Triệt Hạo tiến vào, giọng nói mang theo ấm áp

- Song nhi khấu kiến hoàng thượng.

- Miễn lễ

- Hừ, còn không phải tại người. Nếu không phải có Song nhi, ai gia đã buồn chết trong này rồi

- Nhi thần nhớ hôm trước vừa tặng cho người con vệt nha. Người còn nói ngày nào cũng dạy cho nó nói, thực vui về nha. -Triệt Hạo trêu ghẹo

- Hừ, người còn biết chọc ta nữa nha. -thái hậu đỏ mặt, giận dữ nói

- Hi hi, nhi thần không dám. -Triệt Hạo cười cười

Triệt Hạo liếc sang phía Đường Lạc Song, nàng đỏ mặt, vội vã cúi xuống.

- Tại sao Song nhi lại ở trong này. -giọng Triệt Hạo lạnh hắt đi

Đường Lạc Song cúi đầu, không dám nói. Gương mặt nhỏ giấu vào trong tóc. Thấy không khí không được tốt, thái hậu vội nói:

- Là ta kêu nàng vào.

- A, ra thế. -giọng hần vẫn không có 1 tia độ ấm

- Hoàng thượng thứ lỗi, dân nữ sẽ đi ngay. -gương mặt Đường Lạc Song xám đi, vội vã nói

- Không cần, ở lại hầu hạ thái hậu. Nhi thần xin phép. -nói xong Triệt Hạo phất tay áo bỏ đi

(Triệt Hạo: Hừ, mượn thái hậu để leo lên giường ta ư? Ta không có hồ đồ đến vậy. Đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành thì sao, vẫn không bằng nàng)

Hần nhớ lại nhân ảnh nhỏ nhắn ngoài chợ kia, lòng bỗng thấy ấm áp. Nhưng lại có 1 hình bóng khác ập đến, làm cho hần bối rối.

(Triệt Hạo: Chết tiệt, rốt cục là ta thích ai...)

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Bàn chân hần lại vô thức bước đi, đưa hần tới nơi mà nàng vẫn thường bày hàng.

Chợ vẫn náo nhiệt như mọi ngày, nhưng lại thiếu mất giọng nói lanh lảnh mọi ngày, thiếu mất gương mặt bình thường nhưng nụ cười lại vô cùng rực rỡ ấy, thiếu cả mùi hương thảo được nhân nhạ. Hần nhú mày.

(Triệt Hy: Lạ, hôm nay sao nàng lại không ra đây nhỉ? Hừ, thực buồn bực.)

Ở một góc khác trong chợ, vẫn mùi hương thảo được nhân nhạ ấy, vẫn nhân ảnh màu trắng thướt tha ấy, vẫn gương mặt với nụ cười rạng rỡ ấy. Nhưng nay lại phủ thêm 1 tầng băng dày.

Mặc Đình lại đi gặp đại hán to lớn đó. Cả 2 vẫn như lần trước, hí hoáy bàn bạc. Cô không rõ họ nói gì. Nhưng nếu điều đó bất lợi cho cô, dù là Mặc Đình, cô cũng sẽ không nương tay.

Nhân ảnh màu trắng đỏ nhún 1 cái rồi biến mất. Lúc này, 2 người đang hí hoáy bàn bạc kia cũng bước ra cửa.

- Thúc nhớ nhé!

- Ta biết phải làm gì?

- Ừm, tạm biệt. Ngày mai đó nha.

Nhân ảnh nhỏ bé của Mặc Đình nhún nhảy rồi đi. Đại hán to lớn nhìn nhân ảnh của Mặc Đình lắc đầu cười cười.

....

Một ngày nữa lại trôi qua.

- Tỷ, hôm nay người phải ra chợ nga.

- Hừm, hôm nay tỷ không muốn đi nha.

- Tỷ, nhà ta sắp hết tiền rồi nha.

- Qua Tĩnh kêu Lãnh Ngạo cho vài trăm lượng.

- Người ta không thích vậy nha.

- Hừ, được rồi.

- Hi hi, tỷ a, ta thực yêu người.

- Nga, tránh ra nha.

Cô xách giỏ ra chợ, dạo một vòng rồi hướng phía nhà mình mà đi.

Mà ở nhà, Mặc Đình bắt tay vào công việc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Trong lúc cô đang chợ, thì ở nhà, Mặc Đình bận rộn chuẩn bị.

(Mặc Đình, ta không biết muội đã và đang làm gì. Nhưng nếu nó có hại cho ta, ta quyết không tha.)

Cô trầm mặc bước đi, ánh mắt lộ vẻ đau thương.

(Không lẽ những gì ta thấy trước đây chỉ là 1 màn kịch? Mặc Đình, muội có phải là muội muội mà ta từng quen biết hay là 1 ai khác?)

Ngôi nhà nhỏ hiện lên trước mắt. Nén đau thương lại, cô mở cửa.

Ngôi nhà tối om, không có sự sống. Không ánh đèn, chỉ có ánh nắng hiu hắt từ bên ngoài rọi vào.

(Hơ...Muội bỏ đi sao Mặc Đình? Ta đối với muội không tốt hay sao???.....)

Cô thất thần nhìn ngắm chiếc bàn, nơi Mặc Đình thường ngồi. Nó sẽ chào cô "Tỷ, ngươi về rồi nha", sẽ tươi cười, khi bị ủy khuất sẽ chu cái miệng nhỏ nhắn ra làm nũng. Ánh mắt lộ rõ vẻ buồn bã, giọng cô buồn bã:

- Tỷ....về rồi.

Ngôi nhà im ắng....

Cô cười khổ. Mặc Đình bỏ đi vậy thì ai đáp lại cô chứ? Mặc Đình là một phần của cô, là gia đình của cô ở thời cổ đại này. Bây giờ nó đã bỏ cô mà đi.

Bỗng chốc, từng chòm sáng nho nhỏ lơ lửng trong không khí. Cô ngây ngốc.

Ngôi nhà nhỏ bừng sáng.

Gương mặt Mặc Đình hiện ra. Trên tay mang theo 2 quả trứng gà đỏ, một chén chè* nóng hôi hổi.

- Tỷ, tặng ngươi nha.

- Hà.

- Có lần tỷ nói là ở đây tỷ không có sinh nhật. Nên... Muội chọn 1 ngày thật tốt làm sinh nhật của tỷ. Tỷ không giận chứ?

- Sinh...sinh nhật của..ta?!?!?!?

- Phải nha. Sinh nhật của tỷ làm muội phải chuẩn bị rất nhiều ngày nha.

Cô mỉm cười ấm áp, xoa đầu Mặc Đình

- Mặc Đình, cảm ơn muội. Ta rất vui

- He he. Tỷ là tỷ của ta nha. Sao phải cảm ơn. Làm tỷ vui là nhiệm vụ của ta nha.

- Mặc Đình, tại sao muội lại giành hết công vào mình là sao. Hừ. -Triệt Hy vén rèm bước ra

- Hà...Ngươi...ngươi làm sao lại ở đây?

- Thì hần tới giúp muội nha.

- Hi hi, Nhã Thư, nàng cũng phải cảm ơn ta nha. Người ta cũng có góp phần chứ bộ. -hần làm ra vẻ ủy khuất nhìn cô

Cô phì cười

- Thôi, tỷ mau ăn chè đi.

- À mà Mặc Đình.

- Sao vậy tỷ

- Ai dạy muội nấu chè này với trứng gà đỏ vào ngày sinh nhật vậy?

- Ừm, là Triệt ca ca nha. Hần nói như vậy á.

- Hư hư hư, nàng không cần cảm ơn ta. -hần phe phẩy cây quạt

- Vậy có ai nói với 2 người, trứng gà đỏ chỉ làm trong ngày đầy tháng hay không? Còn chè này chỉ để chúc thọ người lớn tuổi thôi nha.

- Hà, Triệt ca caaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa -Mặc Đình hét lớn

- Á, ha ha, ta cũng không biết nha. Thấy sinh nhật nương ta thì có chè này, với lại khi có hoàng.. à biểu đệ sinh nhật có trứng gà nên hi hi. Ta thật lòng không biết nhaaaaaaaaaaaaa.

Hắn chưa kịp dứt lời, Mặc Đình đã lăm lăm cây dao đuổi theo hắn. Cô ngồi ngắm cả 2, cười ha ha.

Đuổi mệt, cả 2 ngồi xuống.

- Học...tỷ...học....

- Từ từ, uống nước nào.

- Ừc ừc...

- Rồi, nói đi.

- Muội có quà muốn tặng tỷ nha.

- Hừ, có quà nữa sao?

- Ừm. Tặng tỷ

Mặc Đình xòa tay ra, đó là một cây trâm Hoa văn tinh xảo, nhưng còn có chút vụng về. Mặt Mặc Đình ửng đỏ..

- Cái..cái này là muội làm. Ừm...nó không được đẹp...

- Không..nó đẹp lắm..Cám ơn muội.

Cảm giác ấm áp khiến cô không muốn rời. Ôm Mặc Đình vào lòng, từng giọt nước mắt trong suốt chảy ra.

- E hèm. 2 người cũng không được coi ta như tượng nha. Ta còn sống sờ sờ nè.

2 tỷ muội nhà nào đó đồng thời quay sang, nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn

- Á, làm gì nhìn ta như vậy nha. Người ta cũng muốn tặng quà chứ bộ.

- Vậy thì mau lấy ra rồi biến.

- Ách, nàng thực phũ phàng nha.

- Hừ

- Được rồi, quà của nàng đây.....

- Người đâu! -hắn vỗ vỗ tay 2 cái

1 toán người cung kính bước vào, dẫn đầu là 1 vị thái giám

- Lý Nhã Thư tiếp chỉ.

Mặt cô đen sì nhìn Triệt Hy. Hắn cười cười nhún vai. Mặc Đình há hốc mồm ra nhìn

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết.... Phong Lý Nhã Thư thành Lý quý phi, ban cho Nhã Đình cung. (Fly: thực ra thì taz cũng hèm bít viết cái chiếu nó như thế nào nữa, nên thôi, taz chỉ vít cái wan trọng nhất thôi nhá :>)

Cô liếc hắn, hắn làm như không thấy xoay người nhìn chỗ khác. Gã công công thấy cô chán chừ không chịu tiếp chỉ, vội giục.

- Lý cô nương, trước giờ hoàng thượng chỉ nạp có 1 vị Cố quý phi thôi, mà vị quý phi này thường xuyên không ở trong cung nên tiểu thư cũng không cần phải lo vấn đề hậu cung tranh đấu. Hãy mau chóng tiếp chỉ đi. Đừng phụ tấm lòng của hoàng thượng.

Cô cắn cắn môi, nhận lấy thánh chỉ. Đám người kia vội vàng vàng lui xuống, chỉ để lại 1 câu

- Ngày mai Lý quý phi hãy chuẩn bị, chúng nô tài sẽ rước người vào cung.

Người nào đó cũng định rút lui theo thì bị 1 bàn tay chụp lại.

- Người hãy giải thích cho ta. -cô gần từng chữ, kiểm chế để không hét vào mặt hắn

- A, thì đó là lễ vật ta tặng nàng nha. Được làm phi của bốn vương là phúc của nàng đó.

- Hừ, ta không cần. Hôm nay là sinh nhật ta, làm ơn thu lại thánh chỉ, cho ta yên ổn qua ngày đi.

- Không được, thánh chỉ đã ban, làm sao mà thu hồi được.

- Hừ, vậy ta muốn đem theo Mặc Đình vào. Sao hả, không được phải không? Vậy thì...

Cô chưa kịp nói xong,

- Ai nói không được. Trẫm cho phép nàng mang theo Mặc Đình vào nha. Vậy là nàng đồng ý rồi đúng không? Vậy nha, ngày mai ta cho người đón nàng và Mặc Đình vào cung.

Hắn nói nhanh rồi phóng đi, để lại Mặc Đình đang hì hốc miệng vẫn chưa hồi phục tinh thần và một bức tượng đang cảm thánh chỉ lờ lờ phát phờ trước gió.

Tối hôm đó, Tĩnh

- Cái gì? -Lãnh Ngạo hét lên

Cả cô và Mặc Đình cùng nhau bật tai lại. Lãnh Ngạo thở phì phì.

- Hắn không những lấy Huyết Phong, mà còn lấy luôn người. Người cũng không đủ, còn muốn lấy luôn cả Mặc Đình bé bỏng của ta. Hừ, tên đó thật muốn chết aaaaaaaaaaaaaa.

Để mặc cho Lãnh Ngạo phát huy công phu sư tử hồng, cô cùng Mặc Đình nhàn nhã bịt tai, thi thoảng nhấp ngụm trà, ăn khối điểm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Sáng sớm, một đoàn người dài ngoằng khua chiêng gõ trống hướng về phía hoàng cung. Giữa đoàn người, có 2 cỗ kiệu xa hoa đúc bằng vàng. Dân chúng đổ ùa ra xem, nhưng bị ngăn trở bởi tấm lụa mỏng. Chỉ thấy nhân ảnh trong chiếc kiệu đầu tiên thật thướt tha, nhân ảnh trong chiếc kiệu thứ 2 lại nhỏ nhắn, xinh xắn.

Ở 1 nơi nào đó,

- Hừ, hết 1 Quách Cô Nhi, giờ lại thêm 1 Lý Nhã Thư. 1 người không có lai lịch, 1 người thì chỉ là 1 tiện dân. Có điểm nào xứng với hắn. Tại sao, tại sao Đường Song ta không thể làm phi tử của hắn. -ánh mắt Đường Song hằn lên tia máu, gương mặt xinh đẹp vẫn vẹn, tay cầm khăn tay vò nát.

- Thừa chủ tử, vậy người tính sao? -tên hắc y nhân đứng 1 bên đợi chỉ thị

- Đừng làm càn, ta phải lấy tĩnh chế động. Ta muốn 2 người đó phải đầu rơi máu chảy, phải thê thê thảm thảm, không thể ngóc đầu lên làm người. - gương mặt Đường Song giờ đây hết như 1 ác quỷ Tu La đang chờ miếng thịt béo bở đến miệng

- Vâng, chủ tử.

Hắc y nhân biến mất, chỉ còn Đường Song ngồi một mình. Ánh mắt đầy hận ý.

- Quách Cô Nhi, Lý Nhã Thư, 2 con tiện nhân các ngươi phải chịu trừng phạt. Hãy chờ đó. Triệt Hy chỉ có thể là của ta. Chỉ có thể là của ta.

Trong cung điện.

- Oa, tỷ. Nơi này thực đẹp nha.

- Ừm, thường thôi.

- Tỷ, sau này chúng ta sẽ như thế nào? -đáy mắt Mặc Đình xen lẫn hưng phấn và lo lắng

- Không có gì. Ta và muội chỉ cần ăn no, ngủ kĩ là được. Nếu thích ta có thể chỉ muội học khinh công nha.

- Hả, khinh công là sao?

Trên đầu cô bỗng rớt xuống 3 đường hắc tuyến. Trẻ nhỏ thật là....

- Không phải muội nói muốn bay bay trên trời như tỷ sao?

- A, vậy khinh công là cái bay bay đó à? -ánh mắt Mặc Đình sáng rõ

- Đúng nha.

- Oa, muội muốn học.

- Hi hi, nhưng mà muội cũng phải học thêm các thứ khác nha. Vốn ta định 1 thời gian nữa sẽ mang muội đến cho Lãnh Ngạo cùng 2 tên sư phụ kia dạy truyền lại 1 ít võ công để phòng thân. Ai ngờ giờ lại vướng phải tên này. Haizzzzz

- Ái phi, tại sao nàng lại thờ dài vậy? Làm phi tử của trẫm không lẽ không hưng phấn sao? -một thanh âm trầm thấp quen thuộc truyền tới.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi quay sang

- Hưng cái đầu nguoi chứ phần. Lão nương ta đây chán ghét nguoi, nguoi hiểu không. Ta đây ghét nhất là đàn ông năm thế tứ thiếp, và những tên đề tiện. Nguoi vừa vặn đáp ứng cả 2 điều kiện đó.

- Ai nha, thực đau lòng nga. Ái phi không thích trẫm có phi tử khác, vậy trẫm có thể là nguoi đang ghen không?

Cô đen mặt. Có người tự ghen với chính mình sao. =.=

- Ghen cái đầu nguoi.

Cô đập mạnh lên chân hấn.

- Oái, ái phi, nàng ăn hiếp ta. Người ta thực ủy khuất nha.

Cô định phản bác, một anh thâm the thế vang lên

- Hoàng thái hậu giả lâm.....

Thái hậu 1 thân hoàng bào uy nghiêm lăm lăm đi vào. Cô vội đổi sắc mặt, kéo Mặc Đình cúi người làm lễ

- Thái hậu vạn tuế.

- Hừ. -thái hậu chậm chậm bước lên, ngồi vào chiếc ghế to. Cô vội hô:

- Người đâu, bưng trà.

- Không cần, ai gia không thích uống trà của người khác pha. Phải chỉ Song Nhi ở đây thì hay biết mấy. -thái hậu mặt không đổi sắc nói

Cô miễn cưỡng cười cười:

- Thái hậu, nếu người không thích thì mời người ăn chút điểm tâm ạ.

- Không cần, ai gia đã no rồi.

Thấy tình hình không ổn, Triệt Hy vội nói:

- Mẫu hậu a, ái phi làm điểm tâm rất ngon nha. Người cũng nên ăn 1 chút.

Cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười lấy lòng.

- Hừ. -thái hậu hừ lạnh 1 cái, lấy 1 miếng điểm tâm, cắn 1 cái- Cũng tạm được.

- Mẫu hậu, hôm nay người đến đây tìm ái phi có chuyện gì không ạ?

- Không có gì, chỉ là ai gia nghe nói hoàng thượng lại lập phi nên tới xem. Rút cục cũng chỉ là hạng tiện dân. Song Nhi có gì không tốt, tại sao hoàng thượng cứ nhất mực không lập nàng làm phi. Có sao thì lập 1 quý phi suốt ngày không ở trong cung. 1 quý phi tầm thường chứ không lập nàng?

- Mẫu hậu. -Triệt Hy ai oán kêu

- Thừa thái hậu, dân nữ tuy không phải tiểu thư hoàng tộc, nhưng cũng biết chút phép tắc. Không hại người, không trộm cắp, cũng không phải hạ kỷ nữ tự bỏ lên giường hoàng thượng, có sao ngài lại nói dân nữ như vậy?

- To gan, ai cho ngươi lên tiếng ở đây. Ai gia chưa cho phép ngươi nói thì không được nói. -thái hậu đập bàn, rống lên

- Thái hậu tha tội.

- Mẫu hậu, người thật quá đáng. Nàng là phi tử của con. Con không muốn người xúc phạm nàng. Còn về Đường Song, nàng ta đừng hòng leo lên giường trẫm. Cuối cùng thì nàng ta cũng chỉ là hạ kỷ nữ tìm mọi cách để leo lên giường trẫm thôi.

Thái hậu tức giận, nhưng gương mặt có điểm kỳ quái, phẩy tay bỏ đi.

1 lúc lâu sau,

- Xin lỗi, làm nàng bị mất.

- Không có gì, chỉ là lão thái bà đó ghét ta thôi. Ta còn tưởng ngươi sẽ bênh vực bà ta nữa chứ. Không ngờ nha.

- Hừ hừ, còn nàng, ta cứ tưởng nàng sẽ đứng thẳng, không thềm chào mẫu hậu cơ đấy.

- Ha ha, kính lão đắc thọ nha. Lý Nhã Thư ta đây tuy không phải hạ kỷ người tốt lành gì, nhưng sẽ không vô phép với lão nhân, cũng sẽ không hại con nít. -cô cười to

Hắn im lặng, nhìn nụ cười sáng lạn của cô.

- Tỷ tỷ..... -Mặc Đình đứng trong góc run rẩy lên tiếng

- A, Mặc Đình, muội sao vậy?

- Huhu, lão thái thái đó thực dữ nha. Lão thái thái chê điểm Mặc Đình làm không ngon

- A, không sao, không sao. Ngoan. -cô đỏ mặt ôm Mặc Đình

(Lúc này không biết xấu hổ, nhận khối điểm tâm đó là mình làm, thực xấu hổ aaaaaa)

- Oa, khối điểm tâm lúc này là muội làm sao, thực ngon nha. -Triệt Hy ôm đĩa điểm tâm, hùng hổ cắn nuốt- Vậy mà người nào đó lại nói là mình làm-
hắn tà mị liếc liếc cô

- Hừ, là ai nói đó là điểm tâm ta làm. Là ngươi nha. Đưa đây. -cô giật đĩa bánh

- Oái, nàng thực ác độc nha. -hắn ai oán nhìn cô

- Triệt ca ca ngoan, muội vào làm thêm cho huynh ăn. -Mặc Đình cười sáng lạn chạy vào bếp.

Triệt Hy quay sang cô, cười sáng lạn như muốn nói: "Nàng xem, không cần nàng cho ta vẫn có thể ăn".

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Ở Thọ Ninh cung (chỗ của thái hậu đó các nàng)

- Song Nhi xin bái kiến thái hậu. Thái hậu vạn tuế.

- Đứng lên đi Song Nhi, sang đây ngồi với ai gia, -Thái hậu hồ hồ vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh

- Vâng, thái hậu.

Đường Song lắc lư đi tới bên thái hậu, ngồi xuống.

- Thái hậu...

- Hoàng thượng vẫn không chịu lập Song Nhi làm phi tử. Thực tức chết ta

Giương mặt Đường Song chột tái đi.

- Thái hậu chú ý sức khỏe.

- A, xem đi. Chỉ có Song Nhi là tốt với ta thôi. Đừng lo, tuy hoàng thượng không lập người làm phi tử nhưng ta chỉ coi 1 mình người là con dâu. Còn 2 người kia....Quên đi.

Giương mặt tái nhợt hồng hào trở lại, Đường Song vội ngượng ngùng tạ ơn.

- Tạ ơn thái hậu.

(Đường Song: Hừ, Quách Cô Nhi, Lý Nhã Thư, 2 người các người không có tư cách đấu với ta. Thứ mà ta muốn, ta nhất định phải có.)

Một lúc lâu sau....

- Thừa thái hậu, Đường Song phải về rồi. gia phụ đang đợi.

- Ủ, Song Nhi ngoan. Mau về đi. -thái hậu cười hiền hòa, phát phát tay

Đường Song lắc lư đi ra khỏi Ninh Thọ cung. Thái hậu ngồi bên trong. thu lại tươi cười, gương ặt hiện lên vẻ phiến muộn.

(Ai nha, ta thực thích Song Nhi nha. Nhưng Lý Nhã Thư kia cũng thực ngoan. ta thực thích nha. Nhưng lại không thể thích nàng. Nếu Song Nhi biết nàng sẽ đau lòng a. Tiểu oa nhi kia cũng thực dễ thương. Aaa, ta muốn ăn khối điểm tâm đó nữa nha, thực ngon. Huhu. Aiz, đành để lão thái thái như ta làm ác nhân vậy. Nhưng mà ta cu9n4 thực ỳu khuất nha. Mãng Nhã Thư như vậy chắc nàng cũng buồn nhĩ. Oa, làm ác nhân thật khó ngaaaaa)

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Ads Lúc lắc cái móng ngón thịt đi vào hoàng cung. Đường Song không đi về phía Thọ Ninh cung, mà rảo bước về phía Thư Nhã cung. (cung of tỷ tỷ đó)

Bọn cung nữ, thái giám thấy nàng, không dám chậm trễ, hướng vào trong điện hô:

- Đường Song cô nương cầu kiến!!!!!!

Đường Song quay sang mỉm cười với tên thái giám, tỏ ý cảm ơn. Bên trong vọng ra 1 thanh âm trong trẻo:

- Vào đi.

Cô lười biếng nằm trên ghế quý phi, thân trẻ được bao bọc bởi trường bào màu trắng, tay áo và đuôi vào thêu đường viền và hoa nhỏ màu xanh lá, nhìn thật thanh thuần, tươi mát. Giương mặt tuy rất bình thường, nhưng thân hình thì tuyệt không bình thường. Nơi cần lời thì lời, cần lờ thì lờ, làn da bạch ngọc trắng như tuyết. Đường Song vốn tự cao, thấy Nhã Thư như vậy, gương mặt tối sầm, đứng như trời trồng. Cô nhú nhú mày, lên tiếng:

- Đường Song cô nương, đi đến trước mặt bản cung mà không hành lễ, phải chăng người coi thường bản cung?

Đường Song hoàn hồn lại, vội đáp lại:

- Nhã phi tỷ tỷ, muội không có ý đó. Mong tỷ tỷ bỏ qua.

Cô bắt đầu hừ 1 tiếng:

- Ta chỉ có 1 muội muội, là Mặc Đình. Ngoài ra không có muội muội khác. Thỉnh Đường Song cô nương tự trọng.

- A, Nhã phi tỷ tỷ...

- Ngừng, ta đã nói là không có vị muội muội nào khác ngoài Mặc Đình.

Đường Song xanh mặt, không phục quý xuống hành lễ:

- Nhả phi nướng nướng vạn tuế.

- Miễn lễ.

- Tạ nướng nướng.

Đường Song vốn đang định mở miệng, lại bị cô chặn ngang:

- Bồn cung hơi mệt, người thỉnh an xong thì nên về thôi. -cô lười nhác híp mắt, tay cầm ly trà hít hà rồi uống 1 ngụm.

Mặt Đường Song trắng xanh, không thể không hành lễ tiếp:

- Vậy thỉnh nướng nướng nghỉ ngơi. Đường Song xin phép cáo lui.

Cô phát phát tay tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn thấy nhân ảnh màu xanh nhạt kia đi khỏi, cô thở dài. Được rồi, cô thừa nhận, là cô cố tình. Hôm qua nghe xong mấy lời của Thái Hậu, nhin không được không có hảo cảm với cô ta. Haiz, ai bảo Thái Hậu yêu mến cô ta thế đâu... Nhưng mà, may là Triệt Hy không yêu thích cô ta...Ha ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Vò nát chiếc khăn trong tay, Đường Song phẫn hận ra về...

(Đường Song: Hừ, Lý Nhã Thư, người nhớ đấy, mới hận ngày hôm nay, ta sẽ trả. Ta sẽ nhìn người chết mòn trong Thư Nhã cung của người... Triệt Hy sẽ là của ta, chỉ là của ta....)

Sang ngày hôm sau, cô lại thấy Đường Song lúc lắc cái mông đi vào

- Đường Song cô nướng, hôm nay người lại tới, chắc không chỉ là thỉnh an nhỉ?

- Nhả phi nướng nướng, người nghĩ quá xa rồi. Chẳng qua... không bao lâu nữa chúng ta sẽ là tỷ muội cùng nhau hầu hạ hoàng thượng... cho nên...

Không đợi Đường Song nói hết, cô đập bàn quát:

- Cầm miệng.... cho dù hoàng thượng có nạp người vào hậu cung đi chăng nữa cũng không liên quan đến bồn cung, người cũng không cần phải vật vờ ở đây.

(Quái, ta trở nên dễ tức giận từ khi nào nhỉ? Đặc biệt là những chuyện liên quan tới hân...)

Đường Song tức giận không nhỏ, vờ yếu đuối, nhỏ nhẹ nói:

- Triệt Hy ca ca từ nhỏ đã lớn lên với Đường Song... Làm phi tử của Triệt Hy ca ca là mơ ước của Đường Song từ thuở nhỏ... Thái hậu đã hứa là sẽ làm chủ cho Đường Song. Bởi vậy, ngày Đường Song được hầu hạ hoàng thượng chắc cũng không còn xa...

- Phải không? Nếu vậy tại sao Đường Song cô nướng không ở trong phủ chờ làm tân nương mà lại phải mệt nhọc đến đây thỉnh an bồn cung?

- Nhả phi nướng nướng, chỉ là Đường Song muốn đến thắt chặt tình cảm tỷ muội giữa chúng ta trước, tránh cảnh hậu cung tranh đấu. Dù sao... Đường Song cũng không muốn *** hại ai.

- Vậy sao? Bồn cung chỉ thích ở 1 mình, không muốn có vị "tỷ muội" nào đến đây làm phiền. Phiền Đường Song quý phi tương lai đừng đến đây làm phiền ta nữa. -cô đặc biệt nhấn mạnh 2 chữ "tỷ muội"

- Vậy Đường Song xin phép cáo lui. -dù sao mục đích của Đường Song cũng đã đạt được, cho cô ta biết sớm muộn gì mình cũng là 1 quý phi

Đường Song nhếch nhếch khóe miệng, lắc lắc cái mông đi về, bỏ lại 1 trái bom sắp nổ.

(Hừ hừ, Triệt Hy, người giỏi lắm, hết Huyết Phong, lại tới ta, bây giờ lại tới Đường Song? Tốt, tốt, tốt lắm. Vậy mà hôm trước người nào đó còn nói là sẽ không bao giờ nạp cô ta làm phi, giờ thì sao? Cũng phải chịu thua hoàng thái hậu cao cao tại thượng kia thôi...Hừ hừ, Triệt Hy.... người sẽ biết tay

ta...)

Ở Thọ Ninh cung, vị cao cao tại thượng nào đó bỗng hắt xì 1 cái.

Trong thư phòng, người nào đó bỗng thấy ớn lạnh.

Cả 2 đều sờ sờ mũi, ai nha, mùa xuân năm nay thật lạnh nha....

Cuộc sống cứ êm đềm trôi qua... Chẳng mấy chốc lại đến ngày 15....

Từ ngày hôm qua, cô đã mang Mặc Đình linh khôi cung. Đến sáng, cởi bỏ lớp dịch dung, thay bộ áo trắng muốt vào, nhìn cô như tiên tử không dính chút bụi trần. Cô đẩy cửa chuẩn bị bước ra...

- Tỷ tỷ a, người muốn đi đâu a? - Mặc Đình 1 tay ôm chiếc gối nhỏ. 1 tay dụi dụi đôi mắt long lanh to tròn

- Tỷ có việc, muội ngoan nhé. Ngày mai ta sẽ đưa muội vào lại cung. - cô vui vẻ cười cười.

- Ừm, tỷ tỷ, chúc người bình an nha. - Mặc Đình cười hép mắt

- Ừm. Muội ở nhà ngoan nhé. Nếu cảm thấy buồn thì sang Tĩnh tâm Lãnh Ngạo học dịch dung hay cách dụng độc cũng được. Ngày mai tỷ sẽ về.

- Ừm, muội biết rồi.

Một lát sau, cô đứng trước cánh cổng thành sừng sững, ngọn cờ bay phấp phới. Tên lính gác lần này thấy cô không dám chậm trễ, vội sai người lấy kiệu khiêng cô vào...

Hắn từ sớm đã chờ đợi trong thư phòng... Nhưng không hiểu sao, hắn bỗng cảm thấy có lỗi với Nhã Thư, cảm thấy không còn như những lần trước, háo hức. chờ đợi được bên Huyết Phong, cứ như có 1 xô nước lạnh hắt vào trái tim đang rực lửa của hắn.

Nghe nói ngày hôm nay là ngày duy nhất trong tháng Cổ phi sẽ ở trong cung, từ sớm Đường Song đã ra sức chải tóc, trang điểm, lựa chọn váy áo sao cho thật lộng lẫy. Mặc trên mình chiếc áo màu lam nhạt, ánh mắt ướt át gọi tình. Mái tóc dài được búi một cách cầu kỳ, trâm vàng, phi thúy đính đầy trên búi tóc. Đường Song gọi kiệu phu đưa mình vào cung.

Lúc này, cô đang đi dạo ở hoa viên. Những đóa hoa tranh nhau tỏa hương, cô nhẹ nhàng đi đến bên một đóa hoa, chạm nhẹ, cánh hoa liền rơi là tả. Khỏe miệng cong lên, cô cười khỏ. Có những đóa hoa rất đẹp, rất thơm, nhưng chỉ cần chạm nhẹ, nó sẽ rụng, chỉ còn tro trọi cành lá xanh um. Nhưng lại có những đóa hoa không xinh đẹp, mùi hương nhẹ nhàng, nhưng nó lại kiên cường, gió mưa không thể quật ngã. Còn cô thì sao? Sẽ là 1 đóa mầu đơn kiêu diễm, mỏng manh, hay là 1 đóa hoa đại kiên cường? Cô bỗng thấy nhớ người nhà, ông bố ngốc nghếch thương con, người mẹ ít khi cười, và cả ông anh yêu quý... Họ sống tốt chứ, sẽ đau lòng vì cô chứ? Ông bố ngốc sẽ như thế nào?... Bỗng nhiên trong đầu cô hiện ra 1 nhân ảnh, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt sáng, đôi môi mỏng, đó là hần- Triệt Hạo. Cô kinh hoàng... Từ khi nào hắn đã xâm nhập vào suy nghĩ của cô... Cô xua đuổi hần khỏi suy nghĩ mình. Nhưng càng xua đi, nhân ảnh hần hiện ra càng rõ. Cô nhớ nụ cười hạnh phúc của hần dưới những cánh hoa trắng muốt, nhớ nụ cười của hần khi bắt được cô, cô nhớ, nhớ tất cả... Làm sao đây? Cô đang bị sao thế này????

Trong lúc cô hoang mang, một nhân ảnh màu lam bước tới, âm thanh của phi thúy và trâm vàng cộng vào nhau kêu đình đình đang đang...

Cô nhướng mày lên, lười biếng ghé mắt lên dung nhan vốn diễm lệ nay trở nên phàm tục đến khó coi. Cô nhẩn mày, ngẫm nghĩ (Cô ta hay thật, là ta, ta nguyện đầu hàng... ==")

Thấy cô nhẩn mày, Đường Song vui sướng thâm nghĩ (Xem đi, ta cũng không thua kém người, người cũng tự biết rồi đó sao hahaha...)

- Vị này chắc là Cổ phi nương nương, Đường Song xin ra mắt Cổ phi nương nương. - kéo kéo bộ váy, Đường Song cúi cái đầu đầy trâm vàng xuống

Cô chỉ liếc mắt nhìn Đường Song 1 cái, rồi lại quay sang nhìn những đóa hoa khác, hoàn toàn xem Đường Song như vô hình.

(Hừ, lần trước người tìm ta ra uy, ta còn chưa đáp trả lại người đâu)

Chưa nhận được lệnh, Đường Song đành quỳ tiếp, trên trán nhỏ từng giọt mồ hôi to tướng, lớp phấn chảy ra theo mồ hôi ngày 1 nhiều.

Cô ngẩng hoa chán, liếc mắt sang Đường Song, nói:

- Đứng lên đi.

- Tạ nương nương. -Đường Song vội vàng đứng lên, đứng quá nhanh, đập trúng tà váy, ngã rầm xuống đất.

Cô nhìn hết 1 màn, cổ nhin cười.

- Ta đã cho người đứng lên, sao lại còn nằm. Nếu người thích nằm ngoài này, ta sẽ cho người nằm vài ngày cho thỏa.

- Không, Đường Song đứng lên ngay. -Đường Song chật vật đứng dậy.

Gương mặt ả phản son lòe loẹt nay bị lem ra theo mồ hôi, không những vậy, đất cát vẫn còn vương trên mặt ả.... Cô nhú nhú mày, ân, đệ nhất mỹ nữ của kinh thành có khác, khó coi cũng vào hàng bậc nhất....

2 ả nô tỳ đứng cạnh Đường Song hoảng hốt lấy khăn tay ra giúp chủ tử chỉnh sửa dung nhan, ngay lúc đó, 1 tiếng hô bén nhọn vang lên:

- Hoàng thượng giá lâmmmmmmm.....

Sắc mặt Đường Song lập tức thay đổi, còn cô chỉ lạnh nhạt liếc qua 1 cái rồi lại tiếp tục ngắm hoa....

Bạn đang đọc truyện *Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.